

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА

Як показала практика, до віри в Бога всі люди приходять по-різому: одні народилися в сім'ї вірян, і вони від народження вже мали явний приклад для наслідування, що переходить у реальний спосіб життя; інші ж прийшли до віри через ті чи інші обставини, де вже ніхто не міг допомогти, крім Бога. Проте, незалежно від тих чи інших обставин, до подальшого пізнання Бога ми всі вже приходили та приходимо самостійно, тобто в міру свого бажання та прагнення пізнати Божу істину.

Коли я вперше зіткнувся з духовною літературою, то нею виявилось Євангеліє від Івана у форматі невеликої брошюри. Це була моя перша духовна книга, яку я з глибоким захватом перечитував кілька разів,

редині самого себе. Слово Боже реально має живу невидиму силу, яка викриває, спрямовує, звільняє і виправляє всяку людину, яка всім серцем своїм захотіла пізнання Божу істину. Пізнаючи її, ти справді стаєш незалежною, вільною людиною, якою ненавіязливо керує і яку веде в житті Сам Бог. І з Ним людина вже ніяк не може почуватися пригніченою й самотньою.

Я з великом жалем і жалістю дивлюся на вільних громадян, які за наявності свободи перебувають у рабстві своєї самотності та іншої залежності, що є насправді свободою у власній клітці. Таким людям дуже важко перебувати наодинці із самим собою, тому що всередині вони далеко не вільні. Колись і для мене перебування на самоті виклика-

простір, де ти можеш на деякий час відокремитися й побуди наодинці зі своїми думками, радощами чи переживаннями. Безумовно, близькі люди найчастіше діляться один з одним тим, що в них усередині, проте бажання хоч на малий час побуди наодинці із собою є практично в кожного. Бо так влаштована людина, її фізичний та психологічний стан.

Що ж до постійного перебування з Богом, то тут не потрібно навіть тимчасового відокремлення один від одного, тому що тут, навпаки, людина може відчувати духовний дискомфорт, якщо відчує, що Бог (Його Дух) хоч на короткий час відокремився від неї. Постійне возз'єднання і близькість із Богом — це зовсім інше

«...І ПІЗНАСТЕ ПРАВДУ, – А ПРАВДА ВАС ВІЛЬНИМИ ЗРОБИТЬ!»

тому що нічого подібного до цього я не читав і не чув. Саме Євангеліє від Івана понад чверть століття тому стало моїм трампліном для подальшого зростання у вірі. Усе, що я тоді прочитав у цій невеликій брошурі, повністю перевернуло та змінило мое життя, а точніше сказати, весь мій світогляд на це земне життя.

Напевно, як і багато інших, хто вперше зіштовхнувся з духовною літературою, я ставив собі тоді безліч запитань, переходячи від одного розділу Євангелія до іншого. Щось із прочитаного відкривалося мені відразу, а щось я просто не міг зрозуміти своїм тоді ще мирським розумом. Наприклад, коли я прочитав у восьмому розділі, де Ісус сказав: «...і пізнаєте правду, – а правда вас вільними зробить!», — я не міг зрозуміти, про яку істину йдеться і як можна стати вільним, якщо я перебуваю у в'язниці. Чесно скажу, я тоді був дещо збентежений, тому що не міг зрозуміти, де цю істину правильно шукати, щоб пізнати її, поки Сам Бог не вказав мені, що таке істина. Коли я читав у сімнадцятому розділі Євангелія від Івана молитву Ісуса Христа до Небесного Батька, я дістав чітку відповідь на своє запитання. Ісус сказав у своїй молитві до Отця: «**Освяти Ти їх правдою! Твоє слово – то правда!**» (Ів. 17:17).

З того часу минуло понад чверть століття, коли я дістав відповідь на те, що насправді є істиною. І сьогодні я можу відкрито засвідчити, що пізнання Божої істини (Божого Слова) реально робить людину вільною незалежно від тих обставин або умов, у яких вона перебуває.

Духовна свобода — це не та свобода, якою заведено вважати простір виключно за стінами в'язниці чи колонії. Адже насправді серед так званих вільних громадян не так багато духовно вільних людей. Сьогодні люди на волі здебільшого перебувають в у'язненні своїх власних слабкостей, шкідливих звичок, агресії, ненависті, заздрості, засудження, самотності та багато іншого. Святе Письмо відкрито називає таких людей рабами гріха. Но будь-яка залежність чи невміння впоратися із самим собою — це вже рабство. А хіба раб може вважати себе вільним? У посланні апостола Петра мовиться: «**Бо хто ким переможений, той тому й раб**» (2Петр. 2:19).

Мені дуже подобається один вислів зі Святого Письма, де мовиться: «**Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усіх мечів обосічного, — проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця**» (Єср. 4:12).

І тут однозначно можна сказати, що це справді так. Коли ти починаєш пізнавати істину Божу (Його Слово), то все не тільки довкола тебе починає змінюватися, а й усе-

Як приклад можу сказати таке. Мені осонисто самому довелося три роки поспіль прорубти без будь-кого в одномісній камері. Так ось, мабуть, з усіх моїх довгих років перебування в у'язненні ці три роки були для мене найблагословеннішими, бо щодня я був наодинці з Богом і все навколо було сповнене Його присутності. Я ні хвилини не відчував себе самотнім, хоч у камері нікого не було. Присутність Бога — це не присутність людини. Це незрозуміле почуття блаженства, коли фізично ти перебуваєш один, але водночас ні на мить не відчуваєш самотності. Адже часом навіть найближчі люди мимоволі втомлюються один від одного й хоч на короткий час бажають побуди наодинці із самим собою. Люди здебільшого хочуть мати свій особистий простір, щоб хоч на короткий час, як той равлик, сховатись у свою раковину. Людина людину, так чи інакше, втомлює свою постійною присутністю, навіть у найкращому розумінні цього слова. Найближчі люди, що люблять один одного, у будь-якому разі періодично перебувають окремо, що, власне, і посилює їхні стосунки, оскільки за час розлучення вони встигають скучити один за одним. І це цілком нормальну, бо люди за рідкісним винятком можуть бути безперервно разом. Здебільшого кожному з нас вкрай потрібний так званий особистий

почуття, яке не можна порівняти з тим, що ми відчуваємо до людини. Коли ти в близьких взаєминах із Богом, у тебе ні на мить не виникає бажання шукати особистий простір. Постійна присутність Бога настільки ненав'язлива, що ти просто розчиняєшся в Ньому. Фізично ти перебуваєш як би один, але водночас ти анітрохи не самотній.

Раніше мені важко було зрозуміти аскетів, іхній спосіб життя абсолютно без людей. Але, на щастя, мені мимоволі представився такий випадок — кілька років поспіль провести час наодинці лише з одним Богом. І незважаючи на те, що я вдень і вночі перебував у замкненій камері абсолютно один, без людей, я був реально щасливою та вільною людиною, тому що зі мною щоміті перебував Бог. Це була справжня свобода від гріха, що включає спокусу, сварки, засудження, заздрість, ненависть, ворожечу, гнів та інше смітя цього світу. Саме за ці благословені три роки моє перебування в одномісній камері Бог навчив мене цінувати життя й радіти з того, що маєш на цей період. Мені дуже подобається висловлювання апостола Павла у Посланні до філіпп'ян, де він говорить:

«...навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упорені, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насищатися й голод терпіти, мати досстаток і бути в недостачі. Я все можу в Тім, Хто мене підкріпляє, — в Ісусі Христі!» (Флп. 4:11–13).

Саме цьому навчив і мене Бог. Через пізнання істини (Божого Слова) людині відкриваються такі горизонти, про які вона навіть не мріяла. На запитання, чи можна у в'язниці стати людині вільною, я відповім сьогодні однозначно: так! Колись я й сам не міг у це повірити, бо не розумів і не зінав Божої істини. Але слава Богу за те, що Він обрав мене як інструмент для цього важливого служіння і провів мене шляхом пізнання Його істини, яка за будь-яких обставин і ситуацій робить людину незалежною і вільною від гріха.

Сьогодні Бог, як ніколи, через Своє Слово волає до всього людства: «**Приайдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокоюю! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і “ знайдете спокій душам своїм”. Бож ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!**» (Мт. 11:28–30).

Насамкінець хочу сказати, що, пізнаючи Божу істину, ми здобуваємо найцінніше — свободу від власного гріховного ярма. Ось тому Ісус Христос у науку всім нам і сказав: «...і пізнаєте правду, – а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32).

I. ГОРІК.

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

Голлівудський актор Кріс Такер відмовився від ролі з гонораром понад 10 000 000 \$ через свою християнську віру

Комедійний актор Кріс Такер збентежив шанувальників та американську кіноіндустрію, відмовившись від велими в великої (навіть за голлівудськими мірками) суми — від десяти до двадцяти мільйонів доларів.

Кріс Такер знявся в дев'яноста фільмах, деякі з яких відкрили йому дорогу на кіноолімп. Особливою популярністі він набув, знявшись із Джекі Чаном у кінофраншизі *Година пік*. У результаті Такер став одним із найбільш високооплачуваних акторів Голлівуду. Проте, коли востаннє Крісу Такеру пропонували знятися у продовженні популярної комедії 1995 року *П'ятниця*, він відмовився. Як повідомляється, причина в християнських переконаннях Такера.

— Ми готові були заплатити Крісу Такеру від десяти до двадцяти мільйонів доларів за те, що він зробив наступну *П'ятницю*, — написав репер Айс Кьюб. — Але він відмовив нам із релігійних міркувань. Він більше не хоче мати кататися чи кутити траву перед камерою.

Як повідомляє *CBN NEWS*, Такер був вихованій у сім'ї п'ятдесятників і регулярно відвідував церкву. Ставши знаменитим, актор відмовився від своєї віри, але пізніше покаявся, повернувшись до віри та став відродженим християнином.

В інтерв'ю 2014 року, яке він дав канадському виданню *Straight*, Кріс Такер пояснив, що християнська віра допомагає йому в комедійній роботі.

— Я маю говорити про зовсім інші речі, — пояснив актор. — Зазвичай коміки говорять про прості речі, можливо, сваряючись чи кажучи щось непристойне, щоб розважати публіку. Я ж маю копнути глибше, щоб знайти щось кумедне, але позбавлене непристойності. Це складніше. І мені подобається цей виклик.

За матеріалами *CBN NEWS*, <https://inlight.news>

ВАШІ ЛИСТИ

Газета є відчиненими дверима до Бога

Вітаю вас любов'ю Господа нашого Ісуса Христа, дорогі та шановні трудівники редакції незалежної міжнародної християнської газети «В'язень»! Сердечно дякую Господу за чудову можливість безоплатно отримувати та читати газету. Коли з молитвою читаєш газету «В'язень», здається, що небо відкривається.

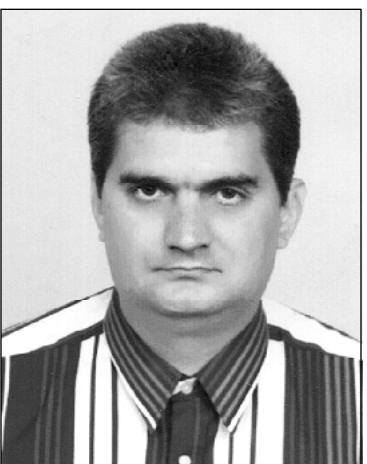
Бувши неповнолітнім та безвірним, я дуже хотів вивчитися на тракториста (мій батько за фахом тракторист-машиніст широкого профілю). Ми з хлопцями пішли до навчального закладу на трактористів і мали іхати на навчання, але напередодні, у неділю, нас заарештували, після чого судили й дали строги. У результаті мені безвірному вдалося вивчитися тільки в професійно-технічному училищі в Самборі Львівської області на слюсаря механозбірних робіт третього розряду.

У вічно живого істинного Бога я повірив в ув'язненні. Звільненіши у 1993 році, я прийняв водне хрещення. У тому ж році я з братами за вірою відвідував із благовістям дві зони, де колись відбував строк ув'язнення. Через деякий час навчався заочно в Харківському інституті професійного навчання, де здобув подвійну спеціальність: секретар керівника та менеджер із персоналу. А також заочно успішно закінчив кілька біблійних шкіл. На все це в мене пішло дев'ять років і десять місяців.

Дорогі брати й сестри, у мене є жало в тілі, яке пригнічує мене. Це друга група інвалідності. Я молився про неї Господу, але вона нікуди не поділася. Ця хвороба залишається зі мною та буде до кінця. Тому дуже прошу молитися за мене, щоб мені й далі займатися особистим благовістям, проповідувати Христа і приводити до Нього душі в нашій місцевості, де, як ви вже знаєте, дуже мало благочестивих людей. І ще хочу ска-

зти, що праця ваша не марна перед Господом, тому що газета «В'язень» справді є відчиненими дверима до Бога.

Також хочу подякувати Господу та вам, що ви друкуєте мої свідчення в такій духовно повчальній, корисній, потрібній і дуже необхідній для суспільства газеті, як ваша. Це дуже допомагає в моєму особистому благовісті в нашій місцевості. Мені

дуже хочеться служити Богу та людям, а також ділитися любов'ю та радістю з іншими. Нині роблю це переважно через молитву й роздавання християнської літератури, зокрема газети «В'язень». Коли зустрічаюся з людьми, розповідаю про Ісуса Христа та про спасіння в Ньому, а також про Царство Боже. Але різні люди по-різному ставляться до цього.

Надсилаю вам чергову невелику пожертву на газету «В'язень», дуже чекаю на наступний номер вашої газети. Нехай Бог віддасть вам стократ за вашу працю та старанність, щоб ім'я Господа ще більше прославилося, а Його царство звеличувалося й розширювалося! Нехай Бог ряснно благословляє вас, а також усіх читачів газети «В'язень»! До побачення.

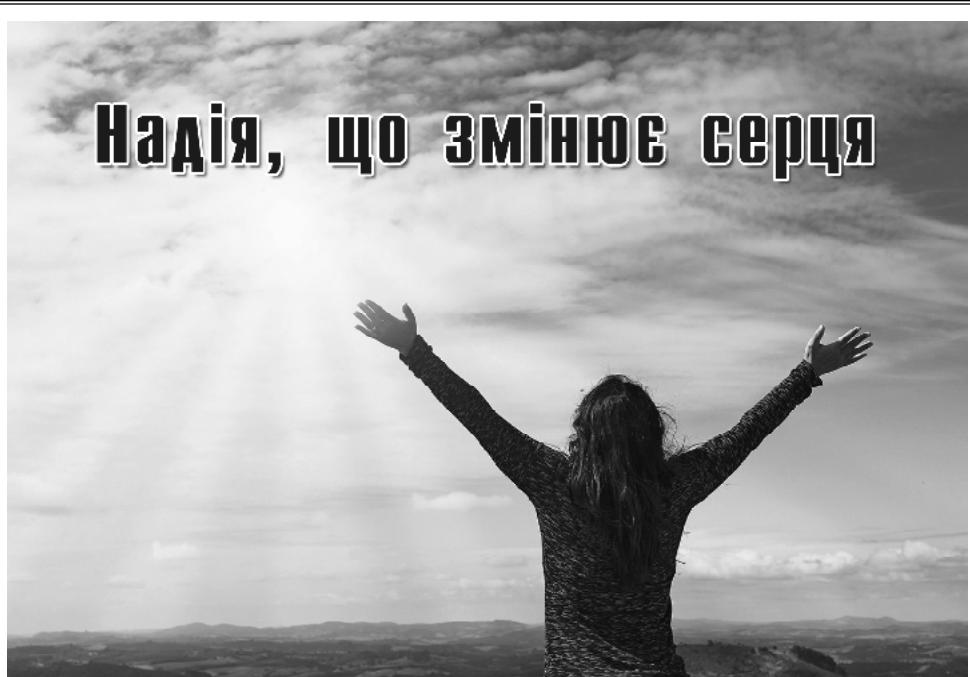
Зі щирою повагою
Анатолій КОРОБКО,
Дружба, Сумська обл.,
Україна.

Надія дає людині силу чинити опір різним негативним впливам. Під час стихійного лиха чи інших потрясінь люди, які твердо вірять, що проблеми мають рішення, відчувають додатковий приплив сил. Це робить їх здатними оговтатися від втрат і невдач.

Крім того що надія дозволяє позитивно ставитися до майбутнього й сьогодення і сприяє доброму емоційному здоров'ю, це ще і якість, яка тісно пов'язана з вірою в Бога. Для людини, що вірує, надія — це дар Божий, який пов'язує минуле із сьогоденням і майбутнім у точці досягнення кінцевої мети нашого життя.

Чи дійсно надія на Бога допомагає? Чи справді релігія приносить реальну користь тим, хто її сповідує?

Відомо, що віра в Бога сприяє зниженню рівня емоційного стресу, що знімає нервову перенапругу та зменшує швидкість укорочення теломер у клітинах. Теломери — це свого роду біологічний годинник клітин. Під час кожного поділу клітини вони коротшають, і зі зникненням клітини гинуть, у результаті призводячи до загибелі всього органа. Цим і пояснюється те, чому люди з релігійним мисленням живуть у середньому на 7–14 років довше. Але віра приносить користь людському орга-

Надія, що змінює серця

нізму тільки в тому разі, якщо вона практикується в повсякденному житті, націлена на добре взаємини з Богом та людьми, що оточують.

Справжня релігія завжди орієнтована на практичне життя; вона робить нас краще прямо тут і зараз. Водночас вона дає надію на майбутнє. Надія — це головна емоція, пов'я-

зана з майбутнім. Поряд з оптимізмом і здатністю підтримувати добре взаємини надія суттєво допомагає в профілактиці психічних захворювань.

На що ж сподіваються християни?

На те, що Бог допоможе позбутися їхніх недоліків та гріхів: Коли

ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всіляко (1 Івана 1:9).

На те, що смерть — це не кінець і всі віряни житимуть вічно в любові та злагоді з Богом та один з одним: Сам бо Господь із наказом, при голосі архангела та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й зостались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітря, і так завсіди будемо з Господом (1 Софонія 4:16–17).

На те, що Ісус, як найкращий друг, завжди підтримає їх у труднощах: Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами! (1 Петра 5:7).

На те, що все їхнє життя не марна трата часу й має значення: I живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, — живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе (Галатів 2:20).

Я бажаю й вам дізнатися про цю надію!

За книгою Джуліана Мелгоси та Міхельсона Боргса *Під вітрилом надїї*, <https://proekt7d.ru>

Сподіваюся, що хтось відгукується та захоче спілкуватися зі мною

Бажаю всім Божих благословень

Дорогий брате Ігорю, вітаю тебе та інших співробітників редакції газети «В'язень»!

Перепрошую, що довго не писав, але подумки я весь час із вами! Де б я не був, увесь час згадую чудову газету «В'язень», духовні статті та дивовижні свідчення дітей Божих. Я дуже вдячний нашему Господу, а також тобі, брате Ігорю, і всім співробітникам за вашу працю на ниві Божій, що несе величезну радість! Радість у тому, що ми пізнали Господа, що ми куплені дорогою ціною Його пролитої Крові, що Ісус Христос узвін Себе наші гріхи й подарував вічне життя! Це не порівняти з жодним земним подарунком! Оцінюмо ж подвиг Христа й намагатимемося жити свято! Нехай на серці в нас завжди буде мир та доброзичливість до всіх! Ділітимемося з усіма, хто навколо, тим, що маємо, і Господь віддасть нам сторицею!

Ось уже п'ять місяців, як я на волі! Чотирнадцять років я провів в ув'язненні. І так звана свобода обіцяє багато спокус, наслідки яких смерть вічна. Але заради нашого Господа я перемагаю всі напади ворога душі людських силою, яку мені дає Христос. Я дуже радий, що Господь живе в моєму серці. Тепер я з радістю чекаю на пришестя Господа за Своєю коханою нареченою — церквою! І треба бути готовим! Це може статися навіть сьогодні. Явлення Христа за церквою — це найважливіша подія для нас! Тому я намагаюся проводити кожен день свого життя так, ніби це день пришестя Христа. Він сказав: ...йду приготувати місце для вас? А коли відйду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я — були й ви (Ів. 14:2–3). Здійснення цих слів Ісуса можливо у будь-який день, у будь-який час!

Буду дуже радий отримати газету «В'язень», якщо це можливо. Бажаю вам усім Божих благословень, радості та щастя!

З молитвою про вас брат

Михайло КУТАЙ,
Речиця, Гомельська обл., Білорусь.

Шановний Ігорю, мир тобі та благодать у Христі Ісусі, Господі та Спасителі нашому!

Дякую тобі, брате, за газету «В'язень»! З Божою допомогою отримали три примірники. Із задоволенням її прочитали. Величезне від нас вітання всім співробітникам редакції. Чекаємо з нетерпінням на свіжі номери «В'язня»! І нам ціло рік щодня, що ми сьогодні не маємо можливості вислати гроші для підтримання газети.

А ще дякую, брате Ігорю, за сприяння. Олександр Борисенко дав мої дані братам зі служби в США. Нині ведемо духовне спілкування через листування. Слава Богу!

У нас тут заборони на все, навіть стало проблематично від вірян щось отримати, ні медикаменти, ні бандеролі. Ну нічого, якось перевживемо з Божою допомогою. Хай допоможе тобі Бог! З молитвою

Вячеслав ВИНОГРАДОВ,
ул. Советская, 22а, тюрма № 8, ПЗ, г. Жодино,
Мінська обл., Біларусь, 222163.

Що таке тривога? Це емоційний стан, що виникає як реакція на якийсь ще невідомий чинник, який може дати поганий результат. Іншими словами, це передчуття лиха. Іноді це безпричинне, неясне, невизначене переживання. Іноді тривога — це реакція на безвихідну життєву ситуацію з болісним результатом.

Чому дитинство часто асоціюється зі словом *безтурботне*? Тому, що дітям через їх розумовий розвиток та брак життєвого досвіду не властива тривога про майбутнє. Дітям не властиво *прокручувати* негативні сюжети з найближчого майбутнього типу *А що, якщо..?* Тому їх не турбують негативні сцени проблем, що не сталися. Життя всякої дорослої розсудливої людини супроводжується переживаннями, занепокоєннями та тривогами. І це природно. Чим більш розвинені в людині її розумові здібності та чим більше в неї життєвого досвіду, тим виразніше вона передбачає майбутні проблеми й тим більше в неї причин для тривог та занепокоєнь. Навіть Соломон говорив про цю закономірність у мудрих людей: чим мудріша людина, тим більше розумових страждань.

Еккл. 1:18 — *Бо при многості мудрості множиться й клопіт, хто ж пізнання побільшує, той побільшує й біль!*

Про це також говорили багато відомих людей. Так, французький філософ Мішель де Монтель писав таке: *Мое життя было сповнено страшных нещастий, які здебільшого николи не траплялися. А відома християнська письменниця Лінда Діллоу стверджує, що хвилювання — це звичка перепливати річки, не дійшовши до них.*

Якщо ми дістаємо радіснузвістку, то результатом цього буде приемне передчуття, задоволення, приплив радості, а якщо негативну, то нами може опановувати смуток, розчарування або може статися занепад душевних і фізичних сил. Навіть помилкова інформація справляє такий самий ефект. Хвилювання та тривоги є закономірною реакцією на інформацію, що ми дістаємо, і вони є продуктом людського розуму. Вони йдуть від охопленого туманом невідомості майбутнього й не дають людині спокійно функціонувати. Від зайніх та непотрібних переживань багато людей позбавляються здоров'я. Згідно з дослідженнями лікарів, є величезний перелік хвороб, що викликаються тривогами, занепокоєннями та непрошеннями. Це хвороби серця, коліт, гастрит, цукровий діабет, псоріаз, поліартрит, мігрень, захворювання щитоподібної залози, всілякі пухлини, стено кардія, виразка шлунка та дванадцятипалої кишкі, безсоння та інші.

Отже, у нашому житті досить багато того, про що ми можемо турбуватися й переживати. Ми зараз говоримо про природну реакцію людини на життєві випробування, які здебільшого відбуваються тільки в розумі. Але жити тривогами про завтрашній день — значить втрачати сьогоднішній день. Христос хоче допомогти людям, які увірвали в Нього, звільнитися від природних тривог за себе, за свою сім'ю, від тривог про завтрашній день. Він бажає бачити Своїх дітей не поневоленими страхами й переживаннями, але тими, хто перебуває в Його свободі та перемозі. Духовна радість і свобода не сумісні з людським страхом, який є результатом того, що людина не довіряє своє жит-

тя Богу. Сердечний мир запанує там, де всі проблеми й тривоги вірою відаються Богові. Людина, яка боїться за свою долю, не може повноцінно відбити Христа у своєму житті.

Джордж Мюллер говорив: *Початок тривоги — кінець віри. Початок справжньої віри — кінець тривоги.*

Іс. 26:3 — *Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у поєнім спокії, бо на Тебе надію вона покладає.*

Розгляньмо деякі причини, чому християни, які мають мати душевний мир і повний спокій про завтрашній день, можуть відчувати переживання та тривогу.

рядженням), — зле та добре?

Рим. 8:28 — *I знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, все допомагає на добре.*

3. Любов до себе або не-стача самовіданості

Людина під час створення була наділена свободою волі та правом вибору, на які не посягає навіть її Творець. Історія багатьох поколінь та наш особистий досвід показують, що людям властиво зловживати цим привілеєм. І результатом таких зловживань є подружня невірність, злочинність, зрада, війни тощо.

Одна з умов побудови правильних взаємин із Богом у

Лк. 12:6 — *Чи ж не п'ять горобців продають за два гроші? Та проте перед Богом із них ні один не забутий.*

Мк. 8:34–35 — *I Він покликав народ із Своїми учнями, та й промовив до них: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зреchetься самого себе, і хай візме свого хреста та й за Мною йде! Bo хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже».*

4. Брак контролю в розумі та почуттях

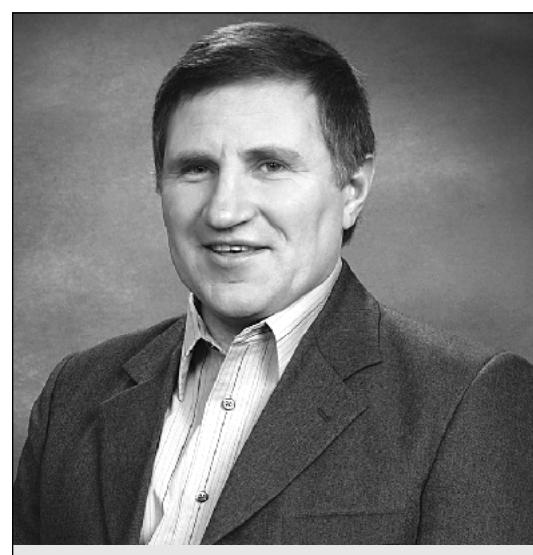
Християнин, серце якого не наповнене біблійними міркуваннями і який не дбає про

СЛОВО ПАСТОРА

ТРИВОГИ

1. Поділ із Богом

Наш Господь — Бог миру (**Рим. 15:33; 16:20**), і з'єднана з Ним людина буде сповнена сердечного миру й душевного спокою. Таку людину, душевно збалансовану, неможливо не помітити. Її присутність заспокоюватиме й позитивно впливатиме на інших, але завжди будуть і ті люди, яких дратуватиме її спокій. Поділ із Богом часто відбувається через захоплення людини чимось гріховним або навіть через пристрасть до виконання своїх бажань та цілей, неугодних Господу. Коли ж

Пастор Олександр БОРИСЕНКО

гріх роз'єднує людину з Богом, вона автоматично позбавляється привілею користуватися утішанням від Святого Духа та через гріх відчивається двері для демонічного впливу на її душу через різні надприродні переживання та страхи.

Для відновлення своїх взаємин із Богом потрібно усвідомити свій гріх, покаятися та залишити його. А якщо було порушене взаємини з близькими, то треба пошукати можливості примиритися з ними. Визнання своєї провини й віра в спокутну жертву Ісуса Христа є основою нашого прощення під час щирого звернення до Бога в молитві.

Іс. 59:1–2 — *Ото ж бо, Господня рука не скоротила, щоб не помагати, і Його вухо не стало тяжким, щоб не чути, бо то тільки переступи ваші відділювали вас від вашого Бога, і ваши провини ховали обличчя Його від вас, щоб Він не почув...*

Ів. 9:31 — *Та ми знаємо, що грішників Бог не послухає; хто ж богоійний, і виконує волю Його, — того слухає Він.*

2. Брак віри в те, що все в нашому житті під контролем Божим

Коли ти знаєш і твердо впевнений, що без волі Божої нічого не станеться у твоєму житті, а те, що відбувається, послано всемогутнім Богом із певною доброю метою, тоді легше перевувати в Божому спокої. Підставою для такої переконаності є тексти Святого Письма ѹ духовний практичний досвід.

Хтось бачить величезні життєві хвилі та вмирає від страху, а хтось йде по верхах цих хвиль, не особливо придивляючись до них.

У Біблії мовиться:

Пл. Ер. 3:37 — *Хто то скаже — і станеться це, як Господь того не наказав? Хіба не виходить все з уст Всешинього (чи не за Його розпо-*

рядженням), — зле та добре?

Рим. 8:28 — *I знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, все допомагає на добре.*

Людина під час створення була наділена свободою волі та правом вибору, на які не посягає навіть її Творець. Історія багатьох поколінь та наш особистий досвід показують, що людям властиво зловживати цим привілеєм. І результатом таких зловживань є подружня невірність, злочинність, зрада, війни тощо.

Одна з умов побудови правильних взаємин із Богом у

те, щоб мати Бога у своєму розумі, буде маріонеткою в дияволських руках, керований ницими думками та почуттями. Почуття, як закономірна реакція на пережиті обставини, то підіматимуть його до небес, то опускатимуть у вир безнадійної депресії. Наш розум не має бути схожим на вокзал, через який безконтрольно проходить безліч різних думок. Християни покликані тримати під контролем свій розум.

1 Петр. 1:13 — *Тому то, підперезавши стегна свого розуму та бувши тверезі, майте досконалу надію на благодать, що приноситься вам в з'явленні Ісуса Христа.*

Лк. 21:36 — *Тож пильнуйте, і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всюго того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським!*

1 Петр. 5:8 — *Будьте тверезі, пильнуйте!*

Тому скористаємо дарованою нам можливістю керувати своїми думками.

Прп. 2:1–5 — *Сину мій, якщо... свое сердце прихилиши до розуму... тоді... знайдеш ти Богопізнання...*

Прп. 23:19 — *Послухай, мій сину, та й помудрій, і нехай твоє серце ступає дорогою рівною.*

І закінчили міркування на цю тему хочеться словами Святого Письма: **Флп. 4:6–7** — *Ні про що не турбуйтесь, а в усьому нехай виявляються Богові ваши бажання молитвою й проханням з подякою. I мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваши та ваши думки у Христі Ісусі.*

5. Прихильність до мирських речей та тимчасового земного життя

Через надмірну прихильність до матеріальних речей серце людини більше пов'язане із землею, ніж із Небом. Знаючи цю закономірність, Христос сказав: **Бо де скарб твій, — там буде й серце твое!** (**Мт. 6:21**). І для деяких це дуже важко вправити... І тоді Богу через Його велику любов до Своїх дітей доводиться застосовувати Свій арсенал інструментів. Перелічимо деякі з них: хвороба, втрати, обмеження волі, старість із її недугами та втратою цікавості до життя й так далі.

Флп. 3:20 — *Життя ж наше на небі, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа...*

Олександр БОРИСЕНКО.

Християнські новини

Дослідження: евангелісти США не хочуть коротших проповідей, а тридцять відсотків — за більш глибоке вчення

Згідно з нещодавно опублікованими даними дослідження Конгрегаціоналістська оцінка карт: чого хочуть евангелісти в церкві, проведено Grey Matter Research та Infinity Concepts, менш як десять відсотків протестантів-евангелістів у США хочуть, щоб проповіді стали коротшими, тоді як майже третина опитаних хочуть більш глибокого вчення.

Сьомого січня Grey Matter Research та Infinity Concepts опублікували своє нове дослідження, під час якого описали тисячу американських протестантів-евангелістів. За звітом лише сім відсотків респондентів хочуть, щоб проповіді були коротшими, а вісімдесят п'ять відсотків вважають, що довжина проповіді є прийнятною. Близько восьми відсотків сказали, що хотіли б, щоб проповіді були довшими.

— Одним із найдивовижніших відкриттів стало те, що дуже небагато евангелістів хочуть, щоб проповіді були коротшими, незважаючи на поширеній стереотип про багатослівність пасторів, — розповів президент Gray Matter Research Рон Селлерс. — Крім того, ми часто чуємо аргументи про те, що сучасне молоде покоління не може довго концентрувати свою увагу, а отже, пасторам потрібно скоротити свої проповіді, щоб доступатися до цієї аудиторії.

Тому ми очікували знайти велику частку евангелістів (особливо серед молодих людей), які бажали б коротших проповідей — від двадцяти до тридцяти відсотків. Але натомість їх лише сім відсотків. Мало того, дані показують, що тридцять відсотків респондентів хочуть, щоб їхні церкви діставали глибше вчення.

Марк Драйштадт, генеральний директор Infinity Concepts, сказав, що майже третина евангелістів хочуть більшою глибини в проповідях.

— Найдивовижнішим відкриттям було те, що тридцять відсотків евангелістів хочуть глибшого навчання замість того, що нині надає їхня церква, — зазначив Драйштадт. — Це демонструє можливість для пасторів заглибитись у Слово Боже. Це хороша новина в той час, коли в нашій культурі рівень біблійної грамотності настільки низький, що евангелісти, схоже, зголодніли за глибшим розумінням біблійної істини.

За матеріалами
The Christian Post,<br

ІСТОРИЧНІ СВІДЧЕННЯ

Уривки з книги Джоша Макдауелла про Біблію
під назвою «НЕЗАПЕРЕЧНІ СВІДЧЕННЯ»

(Продовження).

Початок уросійській версії газети № 2–3 за 2012 р.; № 4–7 за 2013 р.; № 8–11 за 2014 р.; № 12–13, 15 за 2015 р.; № 16–18 за 2016 р.; № 20–23 за 2017 р.; № 24–27 за 2018 р.; № 28–31 за 2019 р.; № 32, 34–35 за 2020 р.; № 36–37, 39 за 2021 р.; № 40 за 2022 р. і вукраїнській версії газети № 1–2 за 2022 р.)

Генрі Мен продовжує: *Зауважимо, що печатки на римських заповітах та інших важливих документах не лише служили вказівкою на присутність або згоду особи, що підписала ці документи, а й буквально являли собою «скріпі», які ламалися перед тим, як можна було прочитати документ.*

Отже, римська печатка на гробниці Христа була покликана запобігти будь-якій спробі осквернити усипальницю. Той, хто б спробував відвалити камінь від входу в гробницю, накликав би на себе весь гнів римських законів.

Професор Генрі Олфорд також зазначає, що опечатування проводилося шнуром або ниткою, протягнутими поверхнею каменю біля входу в гробницю і приліпленими з обох боків до поверхні скелі за допомогою спеціальної глини.

Марвін Вінсент пояснює: *Ідея полягала в опечатуванні гробниці в присутності тих самих вартових, які потім залишалися її охороняти. Стражники служили важливими свідками опечатування, яке полягало в натягуванні шнура відповерх каменю; обидва кінці шнура потім прикріплювалися до каменю спеціальною глиною. Якщо ж камінь тримався на місці за допомогою поперечній балки, то опечатували цю балку до каменю.*

Отже, не пошкодивши печаток, двері неможливо було відчинити, — пише професор Деніел Уїдон. — Пошкодження ж печатки розглядалося як злочин проти її власника. Варта мала запобігти підступності учнів; печатка — запобігти змові стражників. Подібну процедуру знаходимо в книзі Даниїла (Дан. 6:17): «І принесений був один камінь, і був покладений на отвір ями, а цар запечатав її своєю печаткою та печаткою своїх вельмож...»

Іван Золотоустий, єпископ константинопольський у IV столітті, повідомляє такі спостереження, що стосуються запобіжних заходів біля гробниці Христа: *У будь-якому разі ці слова свідчать про все, що сталося. «Ми пам'ятаємо, — ось ці слова, — що цей брехун говорив за життя [отже, він був уже мертвий]: “Через три дні Я воскресну”. Так що розпорядися запечатати гробницю [отже, він був похованний], щоб Його учні не прийшли та не вкрали тіло». Запечатана гробниця гарантувала, що не буде обману. Отже, доводи ваші неспростовено доводять Його воскресіння. Гробниця була опечатана, обману не могло бути. Якщо ж обману не було, а гробниця була виявленою порожньою, то Він реально воскрес, просто й незаперечно. Дивись, як навіть проти власній волі вони доводили правду!*

ВАРТА У ГРОБНИЦІ

У Мт. 27:62–66 ми читаемо: *А наступного дня, що за п'ятницю, до Пилата зібралися первосвященники та фарисеї, і сказали: «Пригадали ми, пане, собі, що обманець отой, як живий іще був, то сказав: “По трьох днях Я воскресну”. Звели ж гріб стерегти аж до третього дня, щоб учні Його не прийшли, та й не вкрали Його, і не сказали народові: Він із мертвих воскрес! I буде остання обмана гірша за першу». Відказав їм Пилат: «Сторожу ви маєте, — ідіть, забезпечте, як знаєте». I вони відійшли, і, запечатавши каменя, біля гріба сторожу поставили.*

У своїй книзі *Чи воскрес Ісус із мертвих?* Альберт Роупер так коментує цей уривок: *Першосвященники Анна й Каяфа очолили групу єврейських вождів, що прийшли до Пилата з проханням опечатати гробницю, де був похований Ісус, і розмістити навколо неї римських стражників, щоб, як побоювалися первосвященники, друзі Ісуза не проникли вночі в склеп і не вкрали Його Тіло, створивши так чутки про воскресіння.*

Поступливий Пилат надав їм варту та свободу дій. Вожді попрямували до гробниці в супроводі наряду римських воїнів, у якому налічувалося від 10 до 30 осіб. Ці солдати, діючи за вказівками первосвященників, запечатали гробницю Йосипа з Аrimатеї римською імператорською печаткою, притуливши до неї воскову печатку самого прокуратора. Навіть просто пошкодження цих печаток було тяжким злочином. Ці ревні вороги Ісуса, отже, необачно підготували ґрунт для запитання, на яке згодом так і не могли відповісти, висуваючи своє власне пояснення воскресіння, яке насправді нічого не пояснювало, та й не могло пояснити.

Командував вартою призначений Пилатом сотник, — продовжує професор Роупер, — який, мабуть, користувався повною довірою намісника. Ім'я його, за переказами, було Петроній.

Отже, розумно припустити, що ці представники імператора мали б виконувати свій обов'язок з охорони гробниці з тією самою старанністю, з якою вони проводили розп'яття. У них не було жодної упередженості в доручений справі. Їхня мета й обов'язок полягали лише в тому, щоб суворо дотримуватися своїх обов'язків воїнів римської імперії, які вони склали присягу. Римська печатка на камені перед гробницею Йосипа була для них набагато священніша, ніж уся філософія Ізраїлю або святість юдейської віри. Воїни, яким вистачило холоднокровності для того, щоб метати жереб щодо одягу жертви, що вмирала, не належали до людей, яких могли б легко обдурити лагідні галілеяни або які ризикували б життям, заснувши на своєму посту.

Чимало суперечок розгорталося навколо фрази *Сторожу ви маєте* (Мт. 27:65). Питання в тому, чи мається на увазі храмова варта або римські воїни.

Професор Олфорд розглядає обидва можливі тлумачення: ...або (1) дійсний спосіб — *маєте*. Але в такому разі виникає запитання: «Яка в них є варта?» I якщо вона вже є, чому треба булойти до Пилата? Можна припустити, що якийсь загін був у їхньому розпорядженні на час свята, але жодних доводів щодо такої практики не збереглося... Або (2) наказовий спосіб, у сенсі «візьміть загін для охорони».

Є думка, — пише Еміль Ле Камю, — що Пилат має на увазі слуг храму, яких у своєму розпорядженні мали первосвященники й могли успішно використовувати для охорони гробниці. Було б набагато простіше пояснити недбалість таких охоронців, змусивши їх визнати, що вони заснули на своєму посту, бо римські воїни не пішли б на таке. Однак слово *koustodia*, запозичене з латині, чітко показує, що йдеться про римську варту, а згадка про сотника (Мт. 28:14) служить цьому додатковим підтвердженням.

Відомий фахівець із грецької мови Арчибалд Робертсон вважає, що фраза «Сторожу ви маєте» стоять у теперішньому часі наказового способу й стосується римських воїнів, а не просто храмової варти.

Він зазначає далі, що латинський термін *koustodia* трапляється в одному з оксиринхських папірусів, що належить до 22 р. за Р. Х.

Панує думка, що Матвій мав на увазі варту, що складається з римських воїнів, — пише професор Томас Торберн. — Щоправда, священники мали храмову варту, якій римська влада навряд чи дозволяла виконувати будь-які доручення поза стінами храму. Відповідь Пилата, отже, можна прочитати двояко: або «візьміть варту», або «у вас уже є варта» (ввічлива відмова, якщо йшлося про римських воїнів). Якщо варта складалася з євреїв, це пояснювало б, чому Пилат допустив її недогляд. Проте вірш 14 [«Як почує ж намісник про

це, то його ми переконаємо, і від клопоту визволимо вас» (Мт. 28:14)] явно каже проти подібного тлумачення...

Олександр Брюс вважає фразу *Сторожу ви маєте* такою, що, імовірніше, стоїть у наказовому, а не в дійсному способі. *Беріть свою варту* — так охоче погоджується людина, яка вважає, що навряд чи в варти буде велика потреба, але яка не бачить перешкод для задоволення дрібного прохання.

У Греко-англійському словнику *Нового Завіту* (видавництво університету Чикаго, 1952) Вільям Арндт і Вілбур Гінгріч цитують джерела, де міститься слово *koustodia*, що означає варту, визначаючи його так: *варта, що складається із солдатів* (Мт. 27:66; 28:11), *візьміть варту* (Мт. 27:65).

Професор Гарольд Сміт у *Словнику Христа та Євангелій* дає такі відомості про римську варту: *ВАРТА*. Переклад грецьк. *koustodia*, лат. *custodia* (Мт. 27:65–66; 28:11), «варта», яку дістали первосвященники та фарисеї від Пилата, щоб охороняти гробницю. Необхідність дістати дозвіл від Пилата та ризик покарання з його боку (Мт. 28:14) свідчать про те, що ця варта мала б складатися не з охоронців юдейського храму, а із солдатів римської когорти в Єрусалимі; можливо, хоч і не дуже імовірно, що ті ж воїни охороняли хрест... *«Маєте»*, мабуть, стоїть у наказовому способі, означаючи «візьміть варту».

Чарлтон Льюїс і Чарльз Шорт дають таке визначення у своєму латинському словнику: *Custodia — спостереження, охорона, варта, захист. 1. Використовується в множині та у військовій мові: «особи, що несуть варту, стражник, охоронець, вартовий».*

Контекст 27-го та 28-го розділів Євангелія від Матвія явно свідчить, що охороняти гробницю Христа була поставлена римська варта. Якщо Пилат порадив би первосвященникам використати храмову варту, щоб позбутися їх, то така варта була б підзвітною тільки первосвященникам, а не Пилату. Якщо ж Пилат надав їм римську варту для охорони гробниці, то й відповідальність вона несла перед ним, а не перед єврейськими вождями. Ключ тут лежить у віршах 11 та 14 розділу 28.

У вірші 11 мовиться, що варта, з'явившися у місті, оголосила про те, що сталося, первосвященникам. На перший погляд може здатися, що відповідальність вона несла саме перед ними. Однак, якби хтось зі стражників доповів про те, що сталося, самому Пилату, його негайно стратили б, як ми пояснимо нижче. Вірш 14 підтверджує, що йдеться про римську варту, підзвітну безпосередньо Пилату: *Як почує ж намісник про це, то його ми переконаємо, і від клопоту визволимо вас*. Навіщо храмові варти турбуватися про те, що сталося? Немає жодних вказівок на його владу над цими стражниками. Автор бачить тут таке: стражники були римськими воїнами, яким Пилат дав розпорядження охороняти гробницю, щоб задоволити побажання церковної ієрархії та зберегти з нею мирні відносини. Первосвященники обережно просили в Пилата саме римську варту: *Звели ж гріб стерегти...* (Мт. 27:64).

Для того щоб поставити біля гробниці храмову варту, священникам не потрібно було просити дозволу в намісника. Отже, римські солдати прийшли до первосвященників для захисту, оскільки знали, що вони зможуть вплинути на Пилата та вмовити його не страчувати їх: *...його (Пилата) ми переконаємо, і від клопоту визволимо вас* (Мт. 28:14).

(Далі буде...)

«Шукайте ж найперш Царства Божого й праведності Його...»

Чи замислювався хтось серйозно над тим, що конкретно мав на увазі Ісус Христос, коли у Своїй Нагірній проповіді, звертаючись до народу, сказав: «**Шукайте ж найперш Царства Божого й праведності Його, — а все це вам додасться?**»? Напевно, дуже багато християн добре знають цей біблійний вислів і навіть використовують його у своїх бесідах на теологічну тему. Однак, як показує християнський досвід, зовсім не багато цих настанов Ісуса Христа здійснюють у своєму житті на практиці. Можливо, це відбувається через неповне осмислення сказаного Господом, а можливо, хтось і геть не вірить у те, що таке взагалі може бути, тобто якщо будеш насамперед шукати Царства Божого, то все інше докладається само собою. У будь-якому разі хочеться поставити запитання: а чи багато хто це перевіряє на практиці?

Що ж ховається за цими словами та чи можна однозначно розуміти сказане Ісусом Христом? Для початку буде дуже важливо сказати, що Біблія — це справжнє слово живого Бога, у якому нам залишенні ключі для відмікання

найважчих життєвих дверей, за якими нас завжди чекає радість і щастя, якщо ми справді з прагненням та бажанням підбираємо до них потрібні ключі. Як відомо, всяке слово Бога «живе та діяльне» (Євр. 4:12) та «**усе Писання Богом надхнене**» (2 Тим. 3:16). У Біблії немає нічого зайвого та всі настанови та заповіді залишені нам для нашого блага. Наближення й досягнення Царства Божого може здійснюватися лише за допомогою глибокого та систематичного пізнання Його Слова та виконання того, що в ньому мовиться. Іншої альтернативи для цього просто немає.

На жаль, серед деяких так званих відроджених християн, незалежно від місця їхнього перебування, можна часто помітити повний брак розуміння біблійних істин, не кажучи вже про їхнє виконання. Чомусь деякі з них вважають, що якщо вони зробили ласку і прийшли з одноразовим «покаянням» до Бога, то тепер і Він мусить робити все для них. А всі інші християни й зовсім мусять їм у всьому допомагати. Звідси і звучать дуже часто як

їхногороду: «Прошу вас, заради Христа!..» і тому подібні. Водночас люди не скупляться на те, щоб висловити якнайбільше жалібних історій упередміш із солодкими лестощами до того, до кого звертаються.

Коли чуєш чи читаєш подібні речі, то мимоволі хочеться сказати таким людям: а з чого ви раптом узяли, що Бог чи хтось інший мусить вам щось робити? Якщо ви насправді прийшли з покаянням до Бога, то що ви осо-

бисто зробили для того, щоб вам хтось допомагав? А головне, чому ніхто з вас навіть не намагається практикувати ті настанови, які залишив нам усім Господь: «**Шукайте ж найперш Царства Божого й праведності Його, — а все це вам додасться!**» (Мт. 6:33). Адже

це не просто гарні слова — це справжня правда, яку може підтвердити будь-який християнин, який живе за цією настановою.

Головна проблема та біда деяких християн полягає в тому, що вони просто не чують слів Ісуса Христа й не довірюють їм. Прочитавши одного разу з горем навплі Новий Завіт, вони вважають, що цілком уже заслужили нагороду від Бога. Але через деякий час розчаровуються, що Бог, на їхню думку, не чує їхньої молитви. І водночас ніхто не згадує, що мовиться в Писанні щодо цього. Адже в ньому чітко говориться:

«...прохаєте — та не одержуете, бо прохаєте на зле, щоб ужити на розкоші свої!» (Як. 4:3).

А що ж до Бога, то Він завжди вірний Своєму слову та все, що Він нам сказав, є істинна та правда. Бог ніколи ще й нікого не об-

дурив. Ось що мовиться в Писанні: «**Бог не чоловік, щоб не-правду казати, і Він не син людський, щоб Йому жалкувати. Чи ж Він був сказав — і не зробить, чи ж Він говорив — та й не виконає?**» (Числ. 23:19).

У житті цьких християн ще не було такого випадку, щоб людина, яка шукає Царства Божого, була Богом не помічена й не винагороджена. Річ у тім, що, коли ми повністю забуваємо про себе й віддаємося цілком Божій справі, водночас не забуваючи поповнювати свої знання Божою істиною, Бог Сам починає дбати про всі наші потреби. Саме тоді — цілком дивовижним чином — приходить допомога, на яку ти навіть не розрахував. У твоєму житті з'являються реальні, справжні друзі в особі братів і сестер, і весь світ навколо тебе сповнюється свіжими фарбами та радістю. Однак подібне відбувається тільки в тому разі, якщо ми дійсно з головою занурюємося в те, що сказав Ісус Христос: «**Шукайте ж найперш Царства Божого й праведності Його...**»

I. ГОРИК.

У чому полягає сенс життя?

У чому сенс життя? Як я можу знайти ціль, досягнути її і дістати задоволення в житті? Чи маю я потенціал до здійснення чогось вагомого в житті? Люди ніколи не перестають роздумувати над тим, у чому ж полягає сенс життя. Через роки вони оглядаються назад і дивуються, чому їхні взаємини з іншими зруйнувалися і чому вони почувають себе такими спустошеними, навіть якщо й досягли всього того, що бажали. Одного баскетболіста, чиє ім'я викарбуване в баскетбольному залі слави, запитали, яку пораду він би хотів почути, коли тільки починає грати. Він відповів: Я б хотів, щоб хтось сказав мені: «Коли ти досягнеш вершини, то нічого там не знайдеш». На жаль, порожнеча багатьох життєвих цілей розкривається лише через багато років, які були потрачені на досягнення цих цілей.

У нашому суспільстві люди ставлять перед собою багато цілей, вважаючи, що в них вони знайдуть сенс свого життя. Деякі з них включають діловий успіх, багатство, добри, стосунки,екс, розваги, благодійність і так далі. Проте люди здебільшого визнають, що навіть після досягнення своїх цілей розкривається відсутність любові та задоволення в житті, яку ніщо не може заповнити.

Автор біблійної книги, Екклезіаст згадує це відчуття, коли каже: **«Наймарніша марнота... марнота усе! Ця людина мала незліченні багатства, велику мудрість, сотні жінок, палаці та сади, які були предметом заздрості навколоїшніх царств, найкращу їжу й вино, а також будь-які розваги. Вона досягала всього, чого бажало її серце. А тепер із гіркотою вона підсумовує, що життя під сонцем безцільне! Чому ж є така порожнечка? Тому що Бог створив нас для того, що виходить за межі тут і зараз. Соломон сказав про Бога: ...Він... вічність поклав їм у серце... Отже, у наших серцях ми відчуваємо, що оце тут і зараз — це ще не все.**

У першій книзі Біблії — Бутті — ми дізнаємося, що Бог створив людину за Своїм образом (Бутті 1:26). Це означає, що ми більше схожі на Бога, ніж на будь-яку іншу форму життя. Ми також виясняємо, що:

а) Бог створив людину соціальною істотою (Бутті 2:18–25),
б) Бог дав людині працю (Бутті 2:15),

НАЙПОШИРЕНИШІ ЗАПИТАННЯ

в) Бог спілкувався з людиною (Бутті 3:8),
г) Він дав людині владу над землею (Бутті 1:26).

Чим так важливі ці моменти? Бог так нас створив, щоб ми самі могли дістати задоволення від життя, проте всі ці аспекти людського життя (а особливо взаємини з Богом) були пошкоджені гріхопадінням і прокляттям землі в результаті (Бутті 3).

В Об'явленні — останній книзі Біблії — Бог відкриває, що після багатьох подій кінця світу Він знищить теперішню землю та небо і створить нову бездоганну землю та нове небо. Водночас Він відновить утрачені взаємини з викупленним людством. Деяких людей буде визнано недостойними цього, і вони будуть кинуті у вогняне озеро (Об'явлення 20:11–15). З прокляттям гріха буде покінчено: більше не буде ні гріха, ні суму, ні болю, ні хвороб, ні смерті (Об'явлення 21:4). А віряни успадковують усе; Бог буде перебувати з ними, а вони будуть Його дітьми (Об'явлення 21:7). Отже, ми повернемося до початку: Бог створив нас для взаємин із Ним; людина згришла, розірвавши цей зв'язок, але Бог відновлює взаємини з тими, кого визнав гідними. Безглазо прожити життя, досягаючи все і вся, щоб лише померти у вічному відокремленні від Бога! Мало того, Бог зробив можливим для нас не лише блаженство у вічності (Луки 23:43), а й це життя наповнив задоволенням і сенсом. То як дістати це вічне блаженство й рай на землі?

СЕНС ЖИТЯ ВІДНОВЛЕНО ЧЕРЕЗ ІСУСА ХРИСТА

Як згадувалося вище, справжній сенс життя як тепер, так і у вічності досягається відновленням взаємин із Богом, що були втрачені під час гріхопадіння Адама та Єви. Сьогодні ці взаємини з Богом можливі лише через Його Сина, Ісуса Христа (Дії 4:12; Івана 14:6; 1:12). Вічне життя дається людині, коли вона кається у своїх гріхах (тобто не хоче й далі гріхити, а бажає, щоб Христос змінив її та відродив) і починає покладатися на Ісуса Христа як Спасителя.

Треба зазначити, що справжній сенс життя полягає не тільки в прийнятті Ісуса Христа як Спасителя, а й у слідуванні за Христом, пізнаючи Його, проводячи час із Ним у Його Слові — Біблії, спілкуючись із Ним у молитві й дотримуючись Його заповідей.

Можливо, ви кажете собі: Це не здається мені таким, щодуже враже та задовольняє! — але, будь ласка, прочитайте трохи далі. Ісус говорив так: **Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяженні, — і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покріливий, — і «знаїдете спокій душам своїм».** Бог ярмо Мое любе, а тягар Мій легкий! (Матвія 11:28–30); Я пришов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали (Івана 10:10); Коли хоче хтось іти вслід за Мною, — хай зрееться самого себе, і хай візьме свого хреста, та йде вслід за Мною. Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її (Матвія 16:24–25); Хай Господь буде розкіш твоя, — і Він сповінить тобі твого серця бажання! (Псалми 36:4).

Усі ці тексти говорять про те, що ми маємо вибір. Ми можемо й далі пробувати самостійно керувати своїм життям (у результаті маючи порожнечу в душі), або ж ми можемо вибрати шире слідування за Богом і Його волею щодо нашого життя (що приведе до повноцінного життя, виконання бажань вашого серця й дістання задоволення). Це можливо тому, що наш Творець любить нас і бажає нам найкращого життя (не обов'язково найлегшого, але такого, що принесе найбільше задоволення).

На завершення дозвольте поділитися аналогією, запозиченою в одного знайомого пастора. Якщо ви спортивний уболівальник і хочете отримати на професійну гру, то завжди зможете за кілька доларів дістати віддалене місце на верхніх рядах стадіону. Але якщо ви похрестиете на своє захоплення кілька сотень доларів, то дістанете місце, де зможете близько й безпосередньо спостерігати за розвитком подій. Щось подібне і в християнському житті. Недільні християни заплатили небагато. А безпосередньо спостерігати за Божою роботою можуть лише ширі послідовники Христа, які дійсно припинили погоню за власними бажаннями, щоб слідувати Божим намірам у своєму житті. Вони заплатили небагато більше — повністю віддалися Христу і Його волі; вони й мають повноцінне життя!

Чи заплатили ви належну ціну? А чи бажаєте це зробити? Якщо так, тоді вам більше не доведеться знову шукати сенс чи ціль у своєму житті.

Чи маємо ми любити грішника, але ненавидіти гріх?

Багато християн використовують фразу-кліше: Любіть грішника — ненавидьте гріх. Однак нам треба розуміти, що це насправді є закликом до нас, недосконаліх людських істот. Різниця між нами та Богом щодо любові й ненависті є величезною. Навіть як християнами ми, як і раніше, недосконалі у своїй людській природі й не можемо любити ідеально, як і не можемо правильно ненавидіти (іншими словами, без злого умислу). Але Бог робить це беззгодно, тому що Він Бог. Господь може ненавидіти без жодного гріхового умислу. Отже, Він може ненавидіти грішника абсолютно по-своєму та бути й далі готовим пробачити грішника з любов'ю в момент його покаяння та віри (Малахії 1:3; Об'явлення 2:6; 2 Петра 3:9).

Біблія чітко навчає, що Бог є любов. 1 Івана 4:8–9 повідомляє: Хто не любить, той Бога не пізнав, бо Бог є любов! Любов Божа до нас з'явилася тим, що Бог Сина Свого Однородженого послав у світ, щоб ми через Ного жили. Дивовижним фактом є те, що Бог може любити й ненавидіти людину одночасно. Це означає, що Він може любити її як людину, яку Він створив, і може викупити, а та-кож може ненавидіти її за невіру та гріховний спосіб життя. Ми, як недосконалі людські істоти, не можемо цього зробити; отже, ми маємо нагадувати собі про необхідність любити грішника й ненавидіти гріх.

Як саме це відбувається? Ми ненавидимо гріх, відмовляючись брати в ньому участь і засуджуючи його, коли стаемо його свідками. Гріх треба ненавидіти, а не виправдовувати чи ставитися до нього із легковажністю. Ми любимо грішників, коли свідчимо їм про прощення, доступне через Ісуса Христа. Істинна любов полягає в ставленні до когось із повагою та доброю, навіть якщо він/вона знає, що ви не схвалюєте його/її спосіб життя чи вибір. Дозволя

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Мое свідчення про спасіння, подароване мені Ісусом. Для мене особливо дороге Його ставлення до мене. Він дав мені свободу та життя.

Я виріс у нормальний (на той час) сім'ї. Іноді мене балували, а коли батьки мали вільний час — мене виховували. Свое дитинство та юність я проводив на вулиці, і вона мені стала ріднішою за дім. З восьми років я почав курити зі своїми друзями, йшов на цілий день і вже не боявся покарання. У дванадцять років я зробив собі першу наколку, думаючи, що я вже дорослий та самостійний.

До сьомого класу я ще хотів якось, але все ж таки відвідував школу, часто прогулював, а потім зовсім кинув. Незважаючи на це, мені все ж видали атестат про закінчення восьми класів і випровадили з усіма почестями та радістю. Я вважав, що маю право розпоряджатися своїм життям так, як хочу. На той час я вже залишився без батька, він загинув. Маті дбала про молодшого брата та сестру, а на мене часу не вистачало.

Я дуже хотів бути дорослим, тому почав наслідувати старших друзів. Ми випивали, і це мені подобалося. Сп'янівши, я відчував себе сміливим і сильним і міг на рівних поговорити зі старшим. Вони ж старанно вчили мене вуличного життя. Дехто з них уже побував у в'язниці. Мене це приваблювало. Я вчився блатного життя і досягав успіхів у цьому швидше своїх однолітків. Я хотів бути шанованим і розумним. А для цього були потрібні гроші. Гроші я любив, а працювати не хотів, тому почав шукати простіший і легший, як мені здавалося, спосіб наживи. Я почав дурити, красти, забирати. Серце робилося жорстоким, і я відчував себе дуже важливим і значущим.

На обліку в міліції я стояв уже давно. Виховували мене всі: і міліція, і мати, і родичі, і сусіди, і люди, яких я кривдив. Мое життя стрімко йшло згубним шляхом, але мені було байдуже. Я нікого не слухав і не думав про своє майбутнє. Мучилися зі мною до повноліття. На той час на моєму рахунку вже було достатньо злочинів, за які мене можна було посадити. У мене навіть була умовна судимість, але, як-то кажуть, належних висновків я не зробив і на шлях вправлення не став. Перший строк я дістав із гордістю, як нагороду. Якби тоді я подумав, що таке життя не для мене, то мені б не довелося так довго сидіти. Осліплений пітмою, не бачачи виходу, я погодився зі своїм строком і почав обживатися в зоні. Тут панували злість, заздрість, зрада, ненависть, обман, хитрість та інше. Я жив цим, стверджуючи себе.

Дуже мало у своєму житті я чув про Бога, а хто такий Ісус Христос — не знати взагалі. Мені це не було потрібно. Але одного разу мою увагу привернули незвичайні люди в бараку. Вони відрізнялися від інших тим, що жили й поводилися не так, як усі. Ці хлопці через віру в Бога відмовилися від зброй. Їм забороняли проповідувати. Я ніколи не забуду вчинок одного з них.

Якось у мене порвалися черевики, дістати інші було ніде, а когось просити я не звик. Він запропонував мені майже нові черевики, нічого не вимагаючи натомість. Я прийняв це як належне, навіть не знаючи, як його звуть. Я зрозумів, що мені всі зобов'язані. Уже тоді Сам Ісус Христос звернув на мене Свою увагу і почав дбати про мене, але я цього не розумів.

Перший строк пролетів швидко. Я був захоплений табірним рухом. Це стало для мене сенсом, хоч я й зарікався, що більше у в'язниці не сидитиму. Тоді я не міг припустити, що лише початок безглуздого життя.

Перед звільненням померла мати. Брати та сестру забрали до інтернату. Я лишився зовсім один. Жив,

як мені подобалося. Сам собою я був одинаком і не любив, щоб мене хтось контролював. Я думав, що я господар своєї долі та живу, як хочу. Якби я зінав, що за цим усім стоїть...

На волі я пробув недовго. Незабаром я дістав новий строк, але вже триваліший. Проте я не впадав у відчай. Я навіть не будував планів на майбутнє, показуючи всім, що дім, дружина, діти, робота — не для мене... Хоча я і мріяв про це, але не хотів виглядати слабаком. Така людина, як я, мусить бути сильною та збустрою, як вовчара.

скалися нутроці. Душа боліла до божевілля. Цей біль я намагався заглушити і горілкою, і наркотиком, і всім іншим. Люди ще не вигадали засобів від цього болю. Коли ти в тупикових обставинах, коли не бачиш жодного просвіту, залишається лише одне — смерть. Я був на межі, але все ще намагався знайти відповіді на свої запитання. У мене було багато чому. Чому я не як усі люди? Чому я нещасливий? Чому я пів життя провів у в'язниці? Чому я не бачу виходу? Чому... Хто мені зможе відповісти?

ли щоками. Біль пройшов, і стало так легко. Камінь упав із душі. Я зрозумів, що Бог живий, що Він є та що Він мене знає. Друг разом зі мною й дякував за мене Богові. Хтось вирішив, що я збожевілів. І я справді раніше жив як божевілний: робив багато зла та хвалився цим перед друзями, ображав людей і вважав себе справедливим, забираючи чуже та виправдовував себе. Тільки божевільна людина може так жити. І цим безумцем був я, багато років блукаючи в пітьмі. Я був уже як мрець, але Ісус спас мене. Він дав мені все нове та подарував вічне життя. У мене з'явилася надія.

З того часу мое життя почало помітно змінюватися. Я почав читати Біблію й розуміти, що там написано, хоч раніше читав і нічого не міг зрозуміти. Саме після покаяння я почав змінюватись і розуміти Біблію, а раніше це було неможливо! Я був певен, що Ісус завжди чує мене. Я часто просив Його й Він швидко виконував мої бажання. Диво відбувалося прямо на очах, і все це робив Ісус. Незабаром я став іншою людиною, і це помітили всі навколо. На душі було легко й радісно. Я дістав впевненість у майбутньому, хоч і не зінав, та й не міг зрозуміти, як це все буде, але я довірив Богові своє життя. Я став вірянином. Я знайшов сенс життя й дістав відповіді на свої запитання. Я зрозумів, що мені не вистачало в житті. У моєму житті не було Ісуса. Тепер Він мій Господь і мое життя належить Йому.

Я почав відвідувати служіння, де познайомився з вірянами, які приїжджають до колонії, і знайшов справжніх друзів. Мені розповіли про церкву Ісуса Христа. Так дивно було чути, що є місце на землі, де люди люблять один одного, дбають, де не роблять зла, де люди живуть вірою та надією. Потім мене запросили до реабілітаційного центру. Ось там і почалося зовсім інше життя.

Чесно скажу, мені було дуже тяжко після такого минулого. Навколо було все нове, усе інше. Скільки було проблем зі служителями, скільки було труднощів із самим собою, скільки проблем із підйомами, з молитвами, зі смиренням, зі своєю гордістю та своїм я! Але Бог мене так полюбив, що віддав Свого Сина на смерть. Щоб спасті, Він милував мене та прощав, навчав і карав, і знову милував. Слава Йому за все!

Три роки я був на реабілітації. Я прийняв водне хрещення та став членом Христової Церкви. Багато братів і сестер молилися за нас, за колишніх злочинців, за тих, яких Бог став приводити до церкви. Велика подяка ім усім, що я сьогодні маю мир із Богом. Він дав мені дружину та дітей, дав сім'ю. Ми всі служимо Йому. Бог дав нам усе потрібне для життя тут, на землі. Я своїми руками заробив на машину та будував будинок. Руками, якими робив зло, тепер я роблю добро. А у вічності ми теж будемо з Ісусом.

Усі мої мрії про щасливе життя не спровадилися, бо я не зінав, що таке щастя. Однак я дістав більше, ніж хотів, і навіть те, про що не мріяв. Усе це зробив для мене особисто Ісус Христос. Диявол осоромлений: він хотів дати мені смерть. Бог уславлений: Він дав мені життя.

Я відчайний Богові за братів, які приїжджають до в'язниці та проповідували мені Слово Боже, які молилися за нас, у'язнених, часто навіть не знаючи нас в обличчя, які приймали нас такими, якими ми були, які всіляко дбали про нас, які терпіли нас і прощаючи.

Сьогодні я також служу Богові. Проповідую в багатьох зонах. Моя дружина служить хворим людям і допомагає в жіночому центрі. Мої діти стають разом із нами на коліна і моляться за кожного з вас.

**Сергій ПОКОТИЛО, Україна,
<https://facebook.com/turemniykapellan>**

ЖИВУ ЛИШЕ ОДИН РАЗ

До звільнення я вже залишився без дому. Довідка про звільнення та нагляд були нагородою за всі *страждання*. Мене поселили в гуртожитку й навіть прилаштували на роботу. Щодня мене вмовляли, щоб я покинув такий спосіб життя та взявшись за голову. Мої переконання не давали мені підлаштовуватися під когось, і міняти щось у своєму житті я не збирався. Мене лякали міліцією та новим строком, але мене це не зупиняло. Навпаки, в'язниця стала для мене другою домівкою. Там мене розуміли. Я зінав, як там жити, і почував себе як риба у воді. От я й заплив туди втрете. Строк був невеликий, думати не було коли. До кінця строку з'явилася мрія про сімейне та порядне життя. Коли ж звільнився, то навіть не зрозумів, був я на волі чи ні...

Загалом, діставши сім років строку, я знову заїхав у зону. Друзі зустріли мене з радістю. Тепер поспішати не було куди. З моїм тюремним досвідом я вже був справжнім вовком — злім, заздрісним і таким, що всіх не навидить. Я мріяв про свободу, будував плани, але плив за течією.

У зону почали приходити віряни. Вони проповідували Слово Боже. Особисто я не сприймав їх серйозно, хоча про Бога думав часто, особливо коли був у тубозоні в Кульгачах. Там мені було так важко й погано, що я навіть не хотів освоюватися.

Я бачив стареньких дідусяв, хворих на туберкульоз, багато хто вже не підіймався з ліжка. Вони відсіділи тридцять — сорок років і в молодості теж мріяли про щасливе життя. Я подумав: *Невже і я так доживатиму? Кому я потрібний?* І мені було так боляче та погано, що хотілося вити.

У тубозоні я недовго пробув і повернувся назад. Знову всі знайомі обличчя, своя течія. Але тяжкість засіла глибоко в серці та вже не відпускала мене. Дедалі більше сти-

я звертався до друзів, але вони дивилися по-своєму, а деякі крутили пальцем біля скроні. Вночі я вже не мріяв, а тихо плакав у подушку. Обмірковував, як накласти на себе руки, щоб звільнитися від цього болю, від проклятого життя, а заодно й від цих запитань. Вихід я бачив лише в смерті, але так хотілося жити.

Несподівано я зустрів свого старого знайомого за попереднім строком. Я добре зінав його — свій у дошку. Запропонував йому *відтягнутися*, але він відмовився: не п'є, не палить, зовсім не такий, як раніше. Він почав розповідати про Бога, про Ісуса Христа, про те, що Він його спас. Я ніяк не міг зрозуміти його й тому часто сперечався з ним. Десь усередині я заздрив йому: він мав щось таке, чого не мав я. За короткий час він дуже змінився, тільки я не міг зрозуміти, як це в нього вийшло. Що сталося з ним? Чому він раніше був злім, а тепер став добрым? Як він міг змінити своє життя? Як став жити по-іншому? Це було незрозуміло для мене. І мені дуже хотілося так. Як цього досягти? Де взяти сили? Як змінити себе? Знову запитання.

Уже втрачаючи надію, я підійшов до нього й запропонував поговорити. Ми спустилися до підвального. Я розповів йому про свої проблеми. Пам'ята, як він стояв і молився, а я сидів за столом, плакав і говорив про своє життя, про свої невдачі, про свій біль. Потім я впав навколошки й почав просити допомогти Того, Якого не бачив. Але Він бачив мене, зінав моє життя та розумів мої страждання. Той, що помер за мене дві тисячі років тому й воскрес, був зі мною в підвальні та чув крик моєї душі. Це Ісус Христос. Він завжди приходить, коли Його звуть, коли важко, коли в глухому куті, коли всі залишили.

Я почав каятися у своїх гріхах, журячись і плачуши перед Богом. Сльози від незвичайної радості тек-

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Христос приклікав мене зовсім недавно, у 2014 році. А до цієї важливої в моєму житті події я жив безглуздим життям. Тридцять років я був залежний від алкоголь та наркотиків. Такий спосіб життя привів до того, що я часто порушував закон і, як наслідок, тричі відсидів у в'язниці, загалом понад п'ятнадцять років. Я завжди знат, що Бог є, іноді навіть відвідував православну церкву, ставив свічки, але не знав Його не вірив Йому...

Після останнього звільнення із місця позбавлення волі я зрозумів: треба щось змінити. Я ставив собі багато запитань, на які навіть сам не хотів відповісти чесно. Я запитував себе (вірніше, навіть Бога, про Якого не хотів нічого знати): Чому я так бездарно прожив своє життя? Хто винен? Ви не повірите, але я завжди знаходив винного в моїх бідах. Першим і головним винуватцем була моя маті, потім лихі дев'яності й так далі. Я ж завжди був жертвою у своїх очах.

Слава Богу, що там, де я жив, була домашня церква, утворена моїми колишніми колегами із *шаленої життя*. Я не розумів, що з ними сталося, але свою постійністю вони буквально змусили мене ставити їм запитання. Протягом п'яти-шести років вони свідчили мені своїм способом життя, їхнє життя було стабільно хорошим, мое ж — як кардіо-

З ІСУСОМ Я ЗНАЙШОВ СЕНС ЖИТТЯ

грама у хворої людини: стабільно погане, з по-гіршенням. Я ставив одне й те саме запитання: Як? У чому секрет?

Один із таких моїх знайомих із минулого життя дуже наполегливо та терпляче говорив про мое можливе звільнення від безглуздого існування. Говорив, що його визволив Ісус Христос. Через прояв ним безкорисливої любові до

мене я повірив, що без втручання чогось більшого, ніж мої власні сили, тут не обйтися. Своїх сил уже не було, я котився вниз і хотів померти.

Але ось настав день, коли я, відставивши свою гордість і переконання, попросив моого друга привести мене до центру допомоги наркотикам та алкозалежним.

Перебуваючи там, я побачив таких же хлопців, як я, — зламаних, втрачених, без надії. Але там були два служителі, які виявили до мене стільки уваги, стільки незрозумілої для мене любові, що я не міг цього

розуміти. І я почав міркувати, навіщо їм все це. Адже мені нічого їм дати, у мене взагалі немає нічого, що б їх могло зацікавити. Я набрався сміливості та спітав, навіщо вони це роблять зі мною. *Ісус, що врятував нас, спонукає нас це робити!* — була їхня відповідь. Це Він керує їхніми діями, це Ісус дав їм бажання допомагати таким же

обдуреним гріхом хлопцям, якими були вони самі.

У результаті моє життя змінилося, я став вільним! Вільний від страху за своє життя, своє майбутнє. З Ісусом я знайшов сенс життя. Мені стало небайдужим життя інших людей, тих, які помирають у цьому грішному світі. Тепер я служу в християнському центрі соціальної допомоги *Живе Слово* міста Харкова, у який мене колись привели та у якому я пізнав Божу благодать. Сьогодні мое життя повністю належить Ісусу Христу, моєму Господу та Спасителю. Він мене врятував. У Нью-

му я знайшов радість до життя, знайшов саме Життя.

Сьогодні я служу таким самим хлопцям, яким був сам. Від них я чую ті самі запитання, які колись і сам ставив, і нині я завжди знаю, що їм відповісти. Уже три роки я член помісної церкви, у мене відновилися взаємини з моїми близькими, відновилося здоров'я, я студент Київської богословської семінарії. І сьогодні мое життя належить не мені, а Богові.

А вмер Він за всіх, щоб ти, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес (2 Кор. 5:15).

Я повністю довірився Йому. На цей момент у мене поки що немає сім'ї й тому мое життя на сто відсотків належить служінню Богу й людям. Тепер щоразу, коли я зустрічаю хлопців із проблемами, я кажу їм, що все можна змінити та що для цього є все необхідне, потрібно лише визнати себе винним перед Богом і прийняти рішення не грішити, а все інше зробить Бог.

I живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, — живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе (Гал. 2:20).

Володимир ЄМЕЛЬЯНОВ,
Україна,
zhivoe-slovo.org.ua

Я ПОМИРАВ, АЛЕ БОГ МЕНЕ ВРЯТУВАВ

Мене звуть Павло Вілісов. Мені тридцять один рік. Я народився й виріс у добрій сім'ї, у мене було все необхідне для повноцінного щасливого життя.

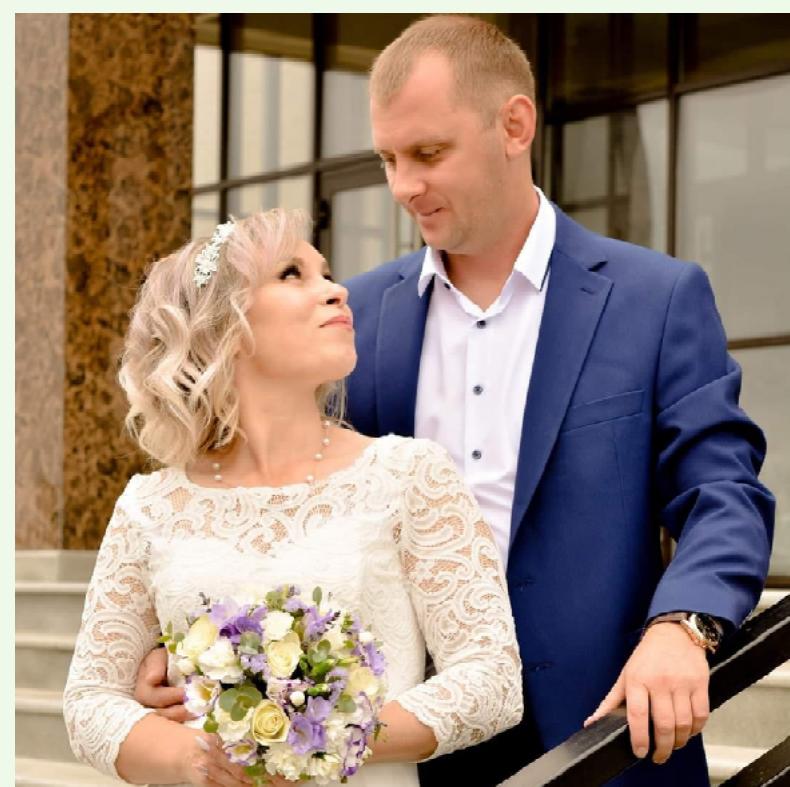
У дев'яності роки моя юність була безтурботною: мотоцикли, посиденьки в підвалах, перше кохання. Для мене це була звичайна річ. Разом із друзями я вживав пиво, курив цигарки, марихуану.

У дев'яностадцять років я одружився, і незабаром ми з дружиною почали вживати геройн. Працюючи на шахті, що було досить престижно, я вважав, що досяг більшого, ніж мої батьки, і був задоволений усім. Потім у нас народився син, але навіть після цього ми не припинили вживати наркотики. Через якийсь час я втратив роботу, і мое життя пішло згубним шляхом.

Наркоманія підірвала здоров'я дружини, і коли вона завагітніла другою дитиною, то почала думати про аборт. Вона розуміла, що, не зважаючи на згубність звички, не зможе залишити наркотики та, відповідно, не зможе бути повноцінною матір'ю. Однак я наполіг на пологах — так у нас народилася дочка.

Народження другої дитини ніяк не вплинуло на мене. Я й далі вів аморальний спосіб життя, та й із міліцією почали з'являтися проблеми, тому ми з дружиною розлучилися.

Я чув від своїх знайомих про реабілітаційні центри для наркозалежних, але був твердо переконаний, що це не для мене. Крім того, на той час я вже змирився з думкою, що, імовірно, помру. Можливо, у в'язниці ще якийсь час проживу, але недовго. Однак у моїй пам'яті глибоко засів випадок, що стався одним осіннім днем. Я шов вулицею неохайно одягнений, у поганому самопочутті. Раптом дві сороки, що кружляли наді мною, наче хижі гарпії, почали атакувати мене, ба-

одного з реабілітаційних центрів, я вирішив відправитися туди. Він був при церкві. Приїхавши туди, я потрапив прямо на недільне зібрання. Але там мені відповіли, що не можуть узяти мене, тому що для цього потрібні певні процедури. Але я був невідступний і вимагав або прийняти мене, або дати мені змогу побачитися з іх керівником. Моя наполегливість була винагороджена: після довгих переговорів телефоном мене прийняли на реабілітацію.

Через два тижні в реабілітаційному центрі мое життя почало змінюватися. Я змінився спочатку зовні, а потім і внутрішньо. Я дістав віру в Бога, і ця віра повністю змінила мій

світогляд. Я став допомагати таким же, як і я, колишнім наркоманам та алкоголікам, і мені це подобалося. Але я пам'ятав про те, що поза стінами закладу в мене є сім'я: наркозалежна дружина та двоє дітей. Я мав зробити вибір: залишитися на реабілітації або піти, щоб повернутися додому та утримувати сім'ю. Але хлопці запевнили мене, що якщо я спасуся, то і вся моя рідня спасеться. Я вирішив залишитися та пройти реабілітацію, служити Богу й молитися за дружину та дітей.

Як чудово, коли Бог відповідає на наші молитви: незабаром я дізнатися, що моя дружина та кожж перебуває на реабілітації. Тепер вона співає в церковному хорі разом із моїми дітьми. Вислів *Спасешся — спасеться весь дім твій* виявився для мене пророчим!

Незабаром після цих подій я поїхав до Междуреченська займатися місіонерською роботою. Після Междуреченська я поїхав до Новосибірська для навчання в біблійній школі. Навчання сприяло моєму духовному зростанню та розвитку взаємин із Богом. Після одного року навчання мені порекомендували повчитися ще один рік, на що я погодився.

Сьогодні я впевнено можу сказати, що я дуже щаслива людина. У мене є сенс життя, друзі, робота. Немає ледарства та жодної залежності. Мое життя яскраве й насычене, кожен мій день не схожий на попередній. Я знаю, що я на правильному місці, у правильній позиції.

З того часу, як я прийняв Бога, Він виконував мої бажання. Наприклад, протягом одного року я шість разів літав на різних конференціях та навіть відпочивав на Чорному морі. Я мріяв про машину, молився й Бог відповідав мені. Він завжди давав більше, ніж я просив. Я зрозумів, наскільки це прекрасно — бути з Богом, служити Йому й діставати нагороду від Ньюго.

Павло ВІЛІСОВ, golosboga.ru

- Мені вже багато років, і час не можна повернути назад. Моя бурхлива молодість і більша частина безцільного життя пролетіли як одна мить. Дуже не хочеться гадувати про минуле, але я розповім про мое існування, яке можна назвати життєм-трагедією.

- Спочатку, як і багато інших дітей, я мала щасливе, безхмарне дитинство. Коли мені було три роки, у мене виявилися гарні

Злочинний світ називав мене своїм хлопцем

- танцювальні здібності, і вже у вісім років виступи мої танцювально-колективу транслювали на телебаченні. У ті роки мало хто мав у дома телевізор. Пам'ятаю, мама розповідала, як сусіди юрмілися в нашій маленькій комуналці, щоб подивитися на мене в прямоту ефірі.
- У міру дорослішання заняття хореографією почали мене втомлювати, тому що це не легка праця, а незабаром на хореографії було поставлено крапку. Я була підлітком, мені хотілося проводити час із подругами на вулиці. Результат не змусив себе довго чекати.

- Спочатку я почала курити, а вісімнадцять років потрапила до компанії, де було все: наркотики, гроші, ресторани. Я була зухвалою, безстрашною та ризиковою пацанкою. Друзі зі злочинного світу називали мене *своїм хлопцем*. Обертаючись у цих колах, я спробувала наркотики.

- Спочатку все було в рожевому кольорі: веселе життя без турбот та проблем. У цьому поганому чаді не помічаєш, скільки всього красного оточує нас. Проблеми почалися пізніше, коли я усвідомила, що потрапила в болото, яке затягує все глибше, на саме дно, і немає жодних сил вибратися звідти.

- Минали роки. Кудись зникло мое радісне життя, залишилися лише ненависть і злість на себе та людей навколо.

(Продовження на 10-й стор.)

В історії людства сни завжди відігравали особливу роль. Це відбилося у творах літератури різних часів і народів, а також і в їхній релігії. Сни здебільшого розглядалися людьми як незрозумілі дії чи одкровення таємничого Провидіння. Сьогодні ми ознайомимося з біблійним поглядом на питання про сни та їхнє тлумачення. Відразу зауважимо, що видіння та сон — це дві різні речі. Сьогодні ми говоримо про сни, а не про видіння.

I. ВСТУП: ЗАГАЛЬНИЙ ОГЛЯД ПИТАННЯ ПРО СНОВІДІННЯ

1. Термінологія Старого та Нового Завітів

Сон: єврейський іменник — *khalom*; грецький іменник — *onap*.

2. Що таке сон

Сновидіння — це стан свідомості, під час якого образи, думки та враження пробігають у розумі людини.

Сон — последовість образів тощо, що проходять через розум сплячої людини (Словник Вебстера).

3. Три аспекти сни

Людина — істота складна, яка має фізичний та духовний початок. Говорячи про сновидіння, необхідно визначити три аспекти сни: фізіологічний, емоційний (або душевий) та духовний.

A. Фізіологічний та емоційний аспекти сни

Ми істоти фізіологічні, які мають тіло. Сон — це необхідна частина розкладу дня, під час якої організм відпочиває та відновлюється. Здебільшого наші сни є результатом діяльності організму: тіла й душі.

Уві сни наш мозок дуже часто й далі розмірковує над тим, що хвилювало нас удень. Про це свідчить той факт, що багато відкриттів було зроблено уві сни після довгої напруженого робочого дня.

Часто наші сни є результатом певних фізіологічних процесів нашого організму, наприклад браку кисню в задушливому приміщенні, перейдання перед сном, нестачі тих чи інших вітамінів в організмі. Тобто наш організм улаштований Господом таким чудовим чином, що він сам намагається докричатися до нас за допомогою певних образів уві сни та підказати, чого йому не вистачає для нормальної життєдіяльності.

B. Духовний аспект сни

У Біблії наводяться історії, коли Господь Бог являвся людям уві сни для того, щоб про щось їх попередити. Наприклад, Бог попередив Авімелеха, щоб той не торкався Сари: **Буття 20:3** — *І прийшов Бог до Авімелеха у сни нічнім, і сказав до нього: «Ось ти вмираєш через жінку, яку взяв, бо вона має чоловіка».* Аналогічно Господь попередив Лавана щодо Якова: **Буття 31:24** — *І прийшов Бог до Лавана арамеянину в нічнім сни, та й до нього сказав: «Стережися, щоб ти не говорив з Яковом ані добrego, ані злого».*

4. Одкровення від Бога через сни є характерною рисою для певних випадків

A. Рання епоха патріархів (батьків віри)

❶ **Яків: Буття 28:10–16.**

❷ **Йосип: Буття 37:5–10** (два сни на одну тему).

B. Епоха правління царя Соломона

1 Царів 3:5–15 — У Гів'оні з'явився Господь до Соломона в нічному сни. І Бог сказав: «Проши, що Я маю дати тобі!»

В. Спілкування Бога з правителями язичницького світу, зокрема з царями та велиможами землі філістимської, Єгипту та Вавилону

Буття 20:2–3 — *І послав Авімелех, цар Герару, і взяв Сару. І прийшов Бог до Авімелеха у сни нічнім, і сказав до нього: «Ось ти вмираєш через жінку, яку взяв, бо вона має чоловіка».*

Буття 40:5 — *І синиша ім обом сон, кожному свій сон, однієї ночі, кожному за значенням його сна, чашникові й пекареві царя єгипетського, що були ув'язнені у в'язничному дому.*

Буття 41:1 — *І сталося по закінченні двох літ часу, і синиша фараонові...*

Даниїла 2:1 — *А за другого року Навуходоносорово-го царювання приснилися Навуходоносорові сни. І занепокоївся дух його, і сон його утік від нього.*

Даниїла 4:1–2 — *Я, Навуходоносор, був спокійний в своєму домі, і щасливий у палаті своїй. Я бачив сон, і він настрашив мене, а думки на моєму ложі та видіння моєї голови налякали мене.*

Г. Сновидіння як одкровення від Бога для тих, хто перебуває поза Царством Божим

❶ **Мідіяни: Суддів 7:12–15** — А мідіянітіяни й амалікітіяни та всі сини Кедему лежали в долині, як сарана, щодо численності. А верблодам їх нема числа, — як пісок на березі моря, щодо численності. І прийшов Гедеон, аж ось один оповідає другові своєму сон. І він казав: «Оце синиша мені сон, а ото буханець ячмінного хліба котиться в мідіянітському таборі. І докотився він аж до намету, та й ударив його, а той упав, і перевернув його догори, і намет той бухнув». І відповів його друг та й сказав: «Це ніщо інше, як меч Гедеона, Йоашового сина, мужа Ізраїльського, — Бог дав у його руку мідіянітіяни та весь табір». І сталося, як Гедеон почув оповідання про той сон та розгадку його, то вклонився, і вернувся до Ізраїльового табору та й сказав: «Уставайте, бо Господь дав у вашу руку мідіянітський табір!»

❷ **Дружина Пилата: Матвія 27:19** — Коли ж він сидів на суддевім сидінні, його дружина прислала сказати йому: «Нічого не май з отим Праведником, бо сьогодні вві сни я багато терпіла з-за Нього».

Майже у всіх випадках, коли Господь звертався уві сни до правителів язичницьких націй, Він посыпал їм та кож людей Божих із даром тлумачення сни, щоб вони правильно тлумачили сни від Бога, як це було у випадку з Йосипом (**Буття 40:5–23; Буття 40:8** — А вони сказали йому: «Синиша нам сон, а відгадати його немає кому»).

І сказав до них Йосип: «Чи ж не в Бога відгадки? Розповідіть мені!»; **Буття 41:1–32** і пророком **Даниїлом** (**Даниїла 2:19–45; Даниїла 4:5** — *І аж останній привів перед мене **Даниїл**, якому ім'я Валласар, як ім'я моого Бога, і що в ньому дух Святого Бога. І я розповів йому сон...*)

Відповідно до **Буття 40:8** справжнє тлумачення сни — від Бога. Це Божий дар. А, як нам відомо, Бог дає людям духовні дари для повчання, побудови церкви (народу Божого) та прославлення Господа.

II. СТАРИЙ ЗАВІТ ПРО СНИ ТА ЇХНЕ ТЛУМАЧЕННЯ

1. Сни та старозавітні пророки

За часів Старого Завіту здатність інтерпретувати сни асоціювалася з єврейськими пророками: **Числа 12:6–8** — *І сказав Він: «Послухайте ж ви Моїх слів: Якщо буде між вами пророк, то Я, Господь, дамся пізнати в видіннійому, у сні говорити з ним буду. Не так раб мій Мойсей: увсім домі Мойм він довірений! Говорю Я з ним уста до уст, а не видінням і не загадками, і Образ Господа він оглядає. I чому не боялися ви нарікати на Мойсея, Мого раба?»* Згідно з цим віршем Бог найчастіше відкривається пророкам-сновидцям у видіннях, у снах, явно (вічна-віч).

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

СНИ ТА ЇХНЕ ТЛУМАЧЕННЯ у СВІТІ БІЛЛІ

жаси Йому імення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від інших гріхів».

Також Господь уві сни попередив Йосипа про небезпеку, яка загрожувала Дитині Ісусу: **Матвія 2:13** — *Як вони ж відійшли, ось англ Господній з'явився у сни Йосипові та й сказав: «Уставай, візьми Дитяtko та матір Його, і вткай до Єгипту, і там зоставайся, аж поки скажу тобі, бо Дитяtko шукатиме Ірод, щоб Його погубити»; **Матвія 2:19** — *Коли ж Ірод умер, ось англ Господній з'явився в Єгипті ввісні Йосипові, та й промовив: «Уставай, візьми Дитяtko та матір Його, та йди в землю Ізраїлеву, бо вимерли ті, хто шукав душу Дитяtko; **Матвія 2:22** — *Та прочувши, що царює в Юдеї Архелай, — замість Ірода, батька свого, — побоявся піти туди він. А вві сни остережений, відійшов до країв галілеїських.***

B. Сон мудреців зі Сходу

Матвія 2:12 — *А вві сни остережені, щоб не вертатись до Ірода, відійшли вони іншим шляхом до своєї землі.*

B. Сон дружини Понтія Пилата

Матвія 27:19 — *Коли ж він сидів на суддевім сидінні, його дружина прислала сказати йому: «Нічого не май з отим Праведником, бо сьогодні вві сни я багато терпіла з-за Нього».*

2. Здійснення пророцтва пророка Йоіла

Дії 2:17 — *І буде останніми днями, говорити Господь: Я виллю від Духа Свого на всяке тіло, — і будуть пророкувати сини ваши та ваши доньки, юнаки ж ваши бачити будуть видіння, а старим вашим сни будуть снитися. Цей вірш із Дії — цитата з Книги пороку Йоіла (2:28): *І буде потому, — виллю Я Духа Свого на кожне тіло, і пророкуватимуть ваши сини та ваши дочки, а вашим старим будуть снитися сни, юнаки ваши бачити будуть видіння.**

Тут треба звернути увагу на те, що Слово Боже не пропагує сни та практику їхнього тлумачення. Згадайте, за яких обставин апостол Петро процитував уривок із Книги пророка Йоіла? Він це зробив у день П'ятдесятниці — день сходження на землю Святого Духа. Це був день, коли Бог Святий Дух зійшов на землю, щоб жити в людині. Раніше, за старозавітних часів, Господній Дух мешкав тільки в обрядах людей Божих: царях, священиках і пророках. Це були одиниці із численного ізраїльського народу. Згідно з уривком **Числа 12:6** Бог відкривався їм через видіння, сни чи наяву. **Мета слів пророка Йоіла**, повторених Петром у день П'ятдесятниці, — не пропагувати сни та видіння, а засвідчити про те, що тепер настала нова ера в історії людства, коли великий Бог буде жити з людиною — з кожним, хто відкриє для Нього своє серце, чи то чоловік або

ВІДІРВАНИ ВІД РЕАЛЬНОСТІ

жінка, чи то юна або старий. І що тепер кожна людина, у якій є Дух Божий, буде прирівнюватися до пророка. Господь може явити Себе людині уві сні, видінні чи наяву. Однак не треба забувати про те, що здебільшого Бог являє Себе нам через Своє святе Слово — Біблію: **Євреїв 1:1–2** — Багато разів і багатьма способами в давнину промовляв був Бог до отців через пророків, а в останні цідні промовляв Він до нас через Сина, що Його настановив за Наслідника всього, що Ним і вики Він створив.

Ісус є живе Слово Бога Отця (**Івана 1:1, 14**).

Слово Боже є еталоном, з яким ми порівнюємо будь-які пророцтва, видіння та сни. Вони відкидаються, якщо хоч у чомусь не збігаються з Біблією або розходяться з тим, що написано в ній.

IV. ДОДАТКОВІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ ПРО СНИ

1. Призначення снів від Господа

A. Напоумлення

Дії 2:17 — / буде останніми дніми, говорить Господь: Я вилію від Духа Свого на всяке тіло, — і будуть пророкувати сини ваші та ваші доньки, юначі ж ваши бачити будуть видіння, а старим вашим сні будуть снитися. Тут мовиться, що ціль сновидінь — напоумлення.

Зверніть увагу на те, що Господь наставляємо сновидіннями **старців**. У грецькій мові під словом **старці** маються на увазі старішини або пастори (у цьому випадку використовується грецьке слово **presbuteros**, від якого походить українське слово **пресвітер**).

B. Звільнення від смерті

Йов 33:14–18 — Бо Бог промовляє і раз, і два рази, та людина не бачить того: у сні, у видінні нічному, коли міцний сой на людей нападає, в дрімотах на ложі, — тоді відкриває Він ухо людей, і настрашує їх осторогою, щоб відвести людину від чину її, і Він гордість від мужа ховає, щоб від гробу повстримати душу його, а живая його щоб не впала на ратище.

Отже, призначення снів від Господа в такому:

- відвести людину від будь-якої справи,
- видалити з неї гордість,
- відвести душу її від прірви,
- відвести її життя від ураження мечем.

2. Сни та служіння Господу

Слово Боже попереджає, що через багато слівність і безліч снів служіння Богу перетворюється на суєту. Тому щодо снів радимо вам керуватися таким біблійним девізом: **Екклезіяст 5:6** — *Бо марнота в численності снів, як і в многості слів, але ти бійся Бога! Цей вірш дуже нагадує слова Ісуса Христа в **Матвія 6:7**: А як молитеся, не прокарайте зайного, як ті погани, — бо думають, ніби вони будуть вислухані за своє велемовство.*

3. Людина не може змусити Бога відповісти її уві сні

Хоч би як людина намагалася, вона не може змусити Бога відповісти її уві сні. Прикладом є історія з царем Саулом: **1 Царств 28:6** — *І питався Саул Господа, та не відповів йому Господь ані в снах, ані урітом, ані пророками. Цар Саул відкинув Слово живого Бога, тому Господь Бог відкинув Саула.*

Ця історія є уроком і для кожного з нас. Якщо ви відкидаєте або не виконуєте живе Слово Господа — Біблію, і що написано в ній, то не сподівайтесь, що Господь говоритиме з вами уві сні. Він уже сказав у Святому Письмі все, що вам потрібно знати для спасіння та благочестивого життя на землі.

V. НАЙПОШИРЕНІШІ ХИБНІ ДУМКИ ПРО СНИ

Хибна думка № 1: Бог обрав сні як один з способів спілкування з людиною.

Наша відповідь. Якщо це спілкування Бога з нами, чому бувають неправильні тлумачення снів? Ми що, маємо здогадуватися, що Бог мав на увазі? А як щодо забутих снів? А як щодо людей, які не бачать сні? А як щодо тих, хто взагалі не спить? З ними Бог не спілкується принципово?

Хибна думка № 2: Сни — один з основних способів, які Бог обрав для спілкування з нами, і ми маємо приділяти їм відповідну увагу!

Наша відповідь. Якщо сні є основним способом спілкування Бога з нами, яке місце в спілкуванні Бога з нами займає Слово Боже? Навіщо воно нам, якщо Бог розмовляє з нами через сні?

Хибна думка № 3: Бог приходить до людини, безпосередньо звертаючись до її серця й духу через Свій голос, пророцтво, сон, видіння й помашання.

Наша відповідь. Ніде в Новому Завіті немає підтвердження цієї думки. Навпаки, майже у всіх книгах Нового Завіту упор робиться на Слово Бога (Писання), а не на сні та видіння.

Хибна думка № 4: Серце людини, яка побачила сон, затримтіть, «підтвердить» і скаже: «Саме так! — коли почує правильне тлумачення, тож ніколи не приймайте тлумачення, яке не має свідчення в серці самого сновидця.

Наша відповідь. Не наше серце має бути ключем до інтерпретації снів, а Слово Боже. Людське серце, за визначенням Біблії, лукаве та вкрай зіпсоване: **Еремія 17:9** — Людське серце найлукавіше над все та невигойне; **Матвія 15:19–20** — *Бо з серця виходять лихі думки, душогубства, перелюбі, розпуста, крадіж, неправдиві за свідчення, богозневаги. Оце те, що людину опоганює.* Саме тому серце не може бути еталоном. Тільки Сам Бог і Його святе Слово мають бути для нас і еталоном, і авторитетом упродовж нашого життя.

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав
Біблійний дискусійний клуб,
м. Монреаль, Канада
<http://www.cogmtl.net/Articles/096.htm>

Я завжди прагну осягнути саму речей і дізнатися, що їх спонукає. Пам'ятаю, як багато років тому я відчував розгубленість, коли намагався зрозуміти більше про Бога, церкву та Біблію. Це були спроби стати духовним за допомогою віри в Бога, щодо існування Якого (в моєму розумінні) не було доводів і Який не обов'язково був реальним, але гідний того, щоб у Нього вірити! Я ніколи нічого не чув про молодий Всесвіт (істину та біблійну історію створення світу). Усе, що мені було відомо, — це мільйони років еволюції. І навіть незважаючи на те, що я сильно не замислювався про еволюцію, вона була єдиним, на чому будувалося мое розуміння світу. Маючи логічний склад розуму, я просто заглутився, бо мені стало здаватися, що вся віра взагалі не має сенсу!

Пізніше, приблизно дев'ятнадцять років тому, після того, як я вперше прочитав одну з книг Міжнародного креаційного служіння, мене ніби блискавкою пронизало. Господь чітко показав мені, що насправді дуже розумно вірити в Його слова в **Книзі Буття** (розділи 1–11), що розповідають про реальні історичні факти. Це було для мене одкровенням, яке я ніколи не змогу забути. Усе раптом стало на свої місця, і я зміг побачити повну картину історії світу. Мое знайомство з реальними фактами поставило цю картину в центр моєї уваги. І все негайно набуло сенсу.

БУТЯ — ЦЕ НЕ ДРУГОРЯДНЕ ПИТАННЯ

Протягом останніх кількох років я постійно спостерігаю одну й ту саму картину. Частково це нагадувало ситуацію, про яку говорить Ендрю Кальдер, описуючи чотирьох учених, що втратили віру в Писання. Картина, яку я спостерігаю, — це просування віри, відірваної від реальності та дійсності, віри, що ґрунтуються на емоціях, почуттях та переживаннях. Проблема полягає в тому, що коли віра в біблійні історичні факти підтримується, тоді Біблія автоматично починає сприйматися відірваною від реальності та перестає бути реальною

ревагу такою компромісною у своїй кампанії з просування еволюційних ідей. Вона говорить: Я виявила, що найефективнішими союзниками для еволюції є люди із громади вірян. Один священик із пасторським комірцем у будь-якому разі коштуватиме двох біологів на зборах школи ради! Вона з радістю спрямовує тих, хто сумнівається, до таких священиків, які підтримують еволюцію та дають компромісні відповіді, що підтримують авторитет Біблії. Такі священиків роблять усю роботу за неї. Пані Скотт добре знає, що в студента християнського коледжу, який готовується стати священиком, вона не має авторитету як пастир. А ті пастори, які поставили під сумнів біблійну історію та віддали перевагу еволюційним ідеям, будуть ефективними свідками її атеїстичної та еволюційної справи.

БУТЯ — ОСНОВА ДЛЯ ЕВАНГЕЛІЯ

Втрата біблійного авторитету серйозно впливає на розуміння Євангелія. Сьогодні в церкві ми часто чуємо: Сенс християнства — в особистих взаєминах з Ісусом. Проблема в тому, що мало говориться про послух, покірність Богу, авторитет Писання, панування Христа й так далі. Складається враження, ніби Біблія пропонує нам лише милі, теплі та пухнасті дружні взаємини з Христом (на зразок товарищування) — і на цьому все! У церкві приділяється мінімальна увага тій темі, що Ісус є нашим Господом у сенсі підпорядкування наших життів Йому та Його Слову.

Я відчуваю це недавно, перебуваючи в чоловічій групі, яка дуже багато уваги приділяла ходінню з Богом. Хоч все виглядало правильним, Писання під час обговорення не згадувалося й не визнавалося досить авторитетним. Нам усім радили відчувати та слухати внутрішній голос і молитися, але нічого не говорилося про Писання! Коли ж все-таки Біблія була згадана, одна людина зізналася, що вона не любить її читати та що в ній виникають труднощі під час читання Слова Божого. Після цього лідер групи заявив: *Дозволяю тобі не читати Біблію.* Я був просто вражений. Якщо ми не знаємо, що говорити Писання, то як

ми зможемо випробовувати духів? Ці люди варто порадити молитися та просити Бога послати її духовний голод і бажання читати Слово, а не дозволити **не читати його**.

Хочу розповісти вам також про одну молоду дівчину сімнадцяти віців, яка виростла в нещасливій сім'ї з безвірними батьками, які з нею постійно погано поводилися. Ця дівчина стала християнкою. Через якийсь час вона підійшла до одного з церковних служителів і поставила запитання такого змісту: чи мусить вона (причому незаміжня) припинити займатися сексом? Служитель відповів їй: *Просто молися про це!* Я знову був уражений. Перед нами нова вірянка, яка відчуває труднощі через неясне розуміння в багатьох аспектах свого життя й тому просить допомоги в питанні, про яке Писання чорним по білому говорить цілком ясно. Її треба було дістати чітку біблійну відповідь. **Коли ми втрачаємо віру в надійність Божого Слова, ми залишаємося на одинці з нерішучими відповідями!**

Філософія, яка замінює авторитетність Писання молитвою, здається, є популярною в багатьох церквах. Ті, хто сприяє поширенню подібної філософії, можуть відчувати обов'язок так робити, оскільки деякі настанови Слова є надто складними для виконання. Але в той момент, коли ми сходимо зі шляху здорового глузду й логіки Писання, ми уподібнюємося до хитрого глуду (**Ефесян 4:14**). І тоді відчинається двері для почуттів, емоцій та відчуттів, за якими тільки й залишається триматися. Ми не маємо забувати, що мігришники й не можемо довіряти нашим почуттям без перевірки їх Божим Словом.

ЩО МОЖНА ЗРОБИТИ?

Люди (як християнні, так і безвірні) бажають знайти відповіді, які допоможуть їм розібратися в навколошньому світі. Багато з цих відповідей будуть дістані досить швидко, якщо тільки побачити, що християнство ґрунтуються на істині, правильному мисленні та здоровому глузду. Можливо, ці відповіді й не змінять таких людей відразу, оскільки спочатку не обхідно зруйнувати всі хибні ідеї, що заповнюють свідомість цих людей. Якщо говорити особисто про мене, то вважаю для себе обов'язковим розповідати людям про сайт Міжнародного креаційного служіння (в Україні — Розумний задум) або роздавати їм журнал *Creation* (Розумний задум). Ми маємо бути завжди готовими на відповідь кожному, хто в нас запитає рахунку про надію, що в нас, із лагідністю та зо страхом (**1 Петра 3:15**). Коли ми сіємо насіння істини Божого Слова в людські уми, тоді Бог вирощує це насіння в серцях та умах людей.

Християнство ґрунтуються на істині Божого Слова, а не на емоціях та почуттях, які, як ми знаємо, міливі. І якщо ми вивчатимо Слово та зберігатимо Його в наших серцях, то зможемо перевіряти наш досвід Писанням, щоб переконатися, що ми себе не обманюємо.

Ми були створені для того, щоб любити Бога всім своїм розумом. І тому маємо стояти на твердому фундаменті Слова Божого, усвідомлюючи, що якщо воно говорить нам щось, то це завжди правда (незалежно від людських думок і популярних ідей сучасності). Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї (**Псалми 118:105**).

Грант ЗІППЕЛ,

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

(Закінчення.
Початок на 7-й стор.)

Задоволення від наркотиків я вже давно не діставала, а доза все зростала та зросла, вимагаючи чималих грошей. Не маючи змоги прожити жодного дня без злілля, я була змушенна красти, щоб забезпечити собі нормальний стан. Світсьть неодноразово турбувала мене, нама-

Злочинний світ називав мене своїм хлопцем

гаючись зупинити, але обставини були сильнішими, і я переступала через її голос.

У 1980–1990 роки мене вважали однією з найкращих злоділок у місті. Гроши діставалися мені дуже легко, і я їх не цінувала. Якщо раптом наша доблесна міліція починала виявляти до нас надмірну цікавість, то я та моя подруга вирушали на гастролі, тобто їхали красти в ті міста, де нас ніхто не знав, а потім, коли цікавість до нас із боку правоохранних органів спадала, ми поверталися в Новосибірськ із хорошими заробітками.

Є такі рядки:

Не сидіться Ваньке дома.
И куда он ни пойди —
Вся милиция знакома:
«Посиди да посиди».

Так, не приховую, довелося мені побувати й у місцях позбавлення волі. Загалом, пройшла і Крим, і Рим, але й там друзі постачали мені отруту. Однак поступово приходило усвідомлення того, що без наркотиків мені не вижити, бо за сорок років моого наркоманського стажу, а точніше за тридцять дев'ять років та вісім місяців, мій організм повністю перебудувався. Багато разів я намагалася *перехворіти*, але нічого не виходило, тому що переставали функціонувати печінка й нирки, лікарі навіть побоювалися, що мое серце може не витримати без наркотиків. Виходу з цієї ситуації не було, тому я вирішила не випробовувати долю та не намагатися щось змінити. *Скільки проживу, стільки проживу* — я змирилася з цією думкою.

Багато моїх друзів померли від наркотиків, зокрема й моя подруга, яка пішла з цього світу в 1991 році. Сьогодні й не згадаю, скільки разів я сама була на межі життя та смерті, потрапляючи в різні кримінальні ситуації. Усі обставини говорили про те, що я не маю жодних шансів сподіватися на те, що життя зміниться на краще.

Але одного разу на моєму шляху з'явилася знайома, яка колись вела майже такий спосіб життя, як я, але Бог врятував її. Їй коштувало чималих зусиль, щоб поспілкуватися зі мною, тому що я всіляко уникала зустрічей із нею, але вона довго й наполегливо дошкуляла мені. Її настірливість дратувала мене, хотілося послати її якомога далі. Я не хотіла ні в що вірити, мене важко було переконати в чомуусь. Але, як це не дивно, їй це вдалося. Пізніше вона розповіла мені, що понад рік молилася за мене.

Коли я вперше почула про Божу любов до мене, мій розум не хотів приймати це. Як можна любити ту, за чию спиною лише гріхи? Таких, як я, завжди називали покидьками суспільства, а тут на тобі: Бог віддав за мої гріхи Свого Сина. Це ніяк не вкладалося в мої голові. Сьогодні, звичайно, я жалую, що мені не довелося раніше пізнати нашого Господа та Спасителя. Але й тепер я відчина Йому, що Він живе в моєму серці.

На початку реабілітації від наркотиків мені дуже допомагали сестри з церкви: вони широко переживали, молилися та сорок днів постилися, щоб я легше перенесла звільнення від цієї проклятої залежності. За час проходження реабілітації я придбала багато братів і сестер у Христі, багато з яких раніше також були наркоманами.

Мої духовні наставники навчали мене, що лише Божа любов здатна звільнити мене від згубної залежності. Потрібно лише відгукнутися на Божий голос, покаятися в гріхах і довірити Йому своє життя. Протягом усього моого життя наче чиєсь невидима рука зберігала мене. Тепер я знаю, що терплячий і люблячий Бог дає шанс навіть найзапеклішому грішнику.

Те чудо, яке Бог зробив зі мною, здавалося мені нереальним. Я змогла повернутися до нормального життя без допомоги лікарів. Від моого колишнього життя не залишилося і сліду. Я не перестану славити Бога, Який змінив мій характер, мої погляди та життєві пріоритети. Я щаслива, що Він і далі радує мене з кожним днем усе більше й більше. Вірю, що найкраще ще попереду!

Нatalia EGOROVA, golosboga.ru

УЧНІ НАВКОЛО МЕНЕ

Кожен може вважатися експертом у будь-якій сфері, чи то фахівець із хамства в магазині або майстер гладження котиків. І тому, що вмімо самі, ми несвідомо вчимо інших. Як стати вчителем хороших речей?

Хочу я того чи ні, я когось чогось навчаю. І річ зовсім не в професії. Навчаю дитину зав'язувати шнурки, навчу кошеня користуватися лотком, учу знайому бабусю користуватися новим телефоном, учу папагу розмовляти. Але про справжню кількість своїх учнів я навіть не підозрюю. Хочь, дивлячись на мене, вчиться переходити дорогу в недозволеному місці. Інший, дивлячись на мене, учиться грубити. А третій навчається бути вдячним. Усе, що я говорю й роблю, бачать і сприймають ті, хто навколо. Якщо замислитися про це, неймовірна відповідальність лягає на мої плечі.

Народна мудрість каже, що дитину не потрібно виховувати — вона однаково копіюватиме тебе. Це справедливо і для дорослих людей, що оточують нас, але трохи в іншому ракурсі. Я можу скільки завгодно давати поради щодо сімейних стосунків, але ніхто не послухає мене, якщо водночас мій шлюб скрізь тріщить. Повний дієтолог та неспортивний фітнес-тренер не матимуть успіху в клієнтів. Експертність має підтверджуватися результатами у власному житті. Отже, якщо я поводжуся по-хамськи з продавцями — я експерт із хамства, у мене можна цьому навчитися. Якщо я обурююсь у черві до реєстрації — я експерт з обурення. Якщо я пред'явлю всім претензії — я експерт у цьому питанні. Бажаєте навчитися поганого? Гайдя до мене!

Я не хочу бути експертом у негативній поведінці, не хочу бути професором на кафедрі негативних рис характеру. Що ж робити? Пройти професійну перепідготовку!

Я знайшла ідеального Вчителя, Який робив тільки так, як навчав. А вчив Він винятково добром. Такого висновку я дійшла, вивчивши Його біографію.

Серед найкращих якостей педагогів у школах фігурують терпіння та вміння спокійно пояснювати. Подивімся, чи навчав цього Ісус і чи застосував Він це у своєму практичному житті?

ТЕРПІННЯ

Ісус каже: Терпеливістю вашою душі свої ви здобудете (**Євангеліє від Луки 21:19**).

На практиці Він вельми наочно виявив терпіння в той час, коли воїни, народ і священники знущалися з Нього морально та фізично. Це важкий приклад, не кожному випаде таке випробування. Але як щодо того, що мене не розуміють батьки та друзі? Ісус мав досвід у цьому питанні. Брати вважали, що Він збожеволів. Але терпіння призвело до того, що їхня думка змінилася, вони стали Його послідовниками.

ВМІННЯ СПОКІЙНО ПОЯСНЮВАТИ

Ісус каже: ...хто скаже на брата свого: «рака» (дурень), підпадає верховному судові... (**Євангеліє від Матвія 5:22**).

Уявіть, що молодший брат знов ставить те саме запитання. Сестра ніяк не може навчитися стрибати через скакалку, хоч би скільки він показвали. Як хочеться назвати їх різними поганими словами та засумніватися в їхніх інтелектуальних здібностях, накрикати. Чи зміг Ісус знов і знов спокійно пояснювати ті самі істини учням і бачити, як вони знов і знов не розуміють Його? Знов і знов у Євангелії бачимо фрази: *Та з цього нічого вони не збагнули; Та не зрозуміли вони того слова, що Він Ім говорив; ...але не зрозуміли вони, про що Ім говорив.* Водночас Ісус не каже: *Набридло, більше не буду з ними спілкуватися, це марна тратата часу!* Він не кричить на них, Він спокійний, Він знов і знов із цими людьми, знов і знов говорить, вчить, наставляє. Мені підходить такий учитель, як Ісус. Я хочу бути схожою на Нього, хочу, щоб у мене навчалися цих якостей. Почну з цього, далі — більше. Адже в Ісуса дуже багато чого можна навчитися.

Надія СЕЛЕЗНЬОВА, <https://proekt7d.ru>

ПРИЧІ

ЩЕ БІЛЬШИЙ ПОДВИГ

Один пустельник досяг такої святої, що спокійно жив серед звірів, і вони його не чіпали, годував їх дитинчат, і звірі не завдавали йому шкоди. Коли його побачив один з отців монастиря, він сказав:

— Їхав базаром чоловік, навколо його натовп народу, балаканина, шум, а він усе на свою конячку: «Но, но! Но, но!» — так помаленьку, помаленьку і проїхав увесь базар. Так і ти, хоч би що говорили помисли, далі свою справу роби — молися!

<https://pritchi.ru>

Висловлювання відомих людей про Бога та Біблію

Макс БОРН,
заслужений професор
фізики, лауреат
Нобелівської премії

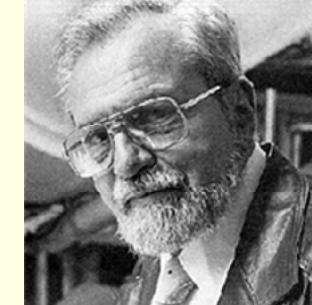
«Наука пред'являє вченим багато моральних та етических вимог. Якщо вчений вірить у Бога, це полегшує його проблему. Вчений має мати велике терпіння та смирення, а ці якості може дати йому віра.

Джон ФРІДРІХ,
головний хімік
Міністерства сільського
господарства США

«Із Богом немає нічого неможливого. Він творить дива на противагу законам природи. Він має право та силу робити це, бо Він Творець законів. Диво не протиправдане, а надприродне. Я переконаний, що людина своєю власною силою не може досягти покрашення моралі. Це може зробити лише Христос. Без Христа ви не можете любити Бога та ближнього».

Джозеф Аллен
ХАЙНЕК,
директор астрономічного науково-дослідного центру
Ліндхаймера (Іллінойс, США)

«Я знаю дуже мало вчених, які казали мені, що вони атеїсти. Я знаю багатьох астрономів, які, безперечно, вірують. Вони мають велику повагу до Всесвіту й до Того, Хто його створив. Віра в Бога не має жодного значення, якщо вона не проявляється в повсякденному житті людини».

ГОСТИНІСТЬ У БІБЛІЙНІ ЧАСИ

Писання розповідає нам про Авраама, який прийняв у свій дім мандрівників. Мандрівники хотіли взагалі пройти повз цей будинок, але він старанно просив їх залишитися. А після їхньої згоди він вибрав найкраще теля та заколов його. Приготувавши їжу, він стояв смиренно остеронь, поки мандрівники насолоджувалися їжею. Пізніше він дізнувся, що то були ангели. Завдяки цьому в його дім прийшло благословення. Нарешті, у ньюго народився довгоочікуваний син. Досі ангели іноді приходять у людській подобі, і ми можемо їх вшанувати, за що будемо благословені.

Гостинність була невіддільною частиною життя ізраїльтян. Чоловіки на Сході вірили, що гости надсилаються Богом. Тому подбати про хороше приймання вважалося священим обов'язком. Коли Авраам приймав трьох незвичайних мандрівників, його ентузіазм був проявом східної гостинності (**Бут. 18:2–7**). Ми зазвичай вважаємо гостями друзів, мандрівники й вороги.

Ісус після Свого хрещення на Йордані побачив, як двоє учнів Івана йдуть за Ним. Запросивши їх до Себе додому, Він приговував їх цілий день. А коли Ісус закликав Матвія до апостольства, він насамперед запросив Його та всіх апостолів до себе додому.

А Ісус обернувшись побачив, що вони йшли за Ним, та й каже до них: «Чого ви шукаєте?» А вони відказали Йому: «Равви! – перекладене це визначає: «Учителю», –

ках, підстилках або на тахті, підібгавши під себе ноги. Взуття може вимастити покриття або одяг. Такий порядок пов'язаний із наказом Господа знімати взуття на святому місці. Біля куща, що горить, Господь сказав Мойсеєві: *Не зближайся сюди! Здійми взуття своє з ніг своїх, бо те місце, на якому стоїш ти, – земля це свята!* (**Вих. 3:5**).

Після поклону, вітання та цілування гостю омивають ноги. Слуга поливає воду на ноги гостю над мідною мискою, омиваючи їх руками та витираючи рушником. Коли Ісус був з учнями, Він Сам замість слуги омив їм ноги та просив, щоб вони так само робили.

У біблійні часи на Близькому Сході людині умашували голову олією на знак глибокої поваги чи гостинності. Як правило, для цього використовувалася ароматизована оливкова олія. Крім того, єреї виливали олію на голову того, хто офіційно діставав особливе положення або наділявся владою.

Звичай двічі надсилали запрошення на свято характерний для деяких частин Сходу. Підтвердження цієї традиції міститься в Біблії. За деякий час до початку святкування надсидалося перше запрошення. Пізніше слуга приходив ще раз повідомити, що все вже готове. Один із таких прикладів є в притці про звану вечерю: *Він же промовив до нього: «Один чоловік спорядив був велику вечерю, і запросив багатьох. I поясав він свого раба часу вечери сказать запрошенім: “Дідь, бо вже все натотовано”* (**Лк. 14:16–17**).

Симон, фарисей, не надав Ісусові належної гостинності: не

Друге за вагомістю місце було ліворуч. Ісус засуджував фарисеїв за те, що вони прагнули зайняти найпочесніші місця, коли їх запрошували на банкет.

Розвагою на свята були танці. Коли блудний син повернувся додому, його зустрічали музикою й танцями (**Лк. 15:24–25**). Здебільшого танцювали жінки та дівчата, хоча іноді це робили й чоловіки. Давид танцював перед Ковчегом Заповіту, коли його переносили до Єрусалиму (**2 Сам. 6:14**).

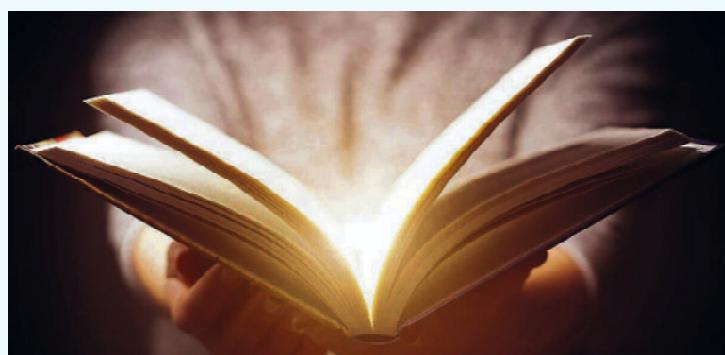
На Сході є традиція ламання, а не нарізання хліба. Різати хліб там означає руйнувати. Оскільки Христос ламав хліб під час Вечері Господньої, то вислів ламання хліба почав використовуватися щодо причастя.

Гості-мандрівники. Східна приказка говорить: *Кожен мандрівник – бажаний гость.* Арабські бедуїни нашого часу сидять біля входу до свого намету, як колись сидів Авраам, щоб здалеку побачити мандрівника чи гостя (**Бут. 18:1**).

Важливим аспектом східної гостинності є те, що ворог може бути прийнятий як гость. Поки він залишається в такому положенні, він перебуває в безпеці та до нього ставляться як до друга. Деякі племена кочівників живуть так, що ворог, який спішився й торкнувся мотузки намету, перевбуває в безпеці.

Традиція умашування гостей є дуже давньою. Вона була поширені серед народів Сходу. Для цього використовують чисту оливкову олію, а іноді в ній додають спеції.

Симон, фарисей, не надав Ісусові належної гостинності: не

Каверзні запитання про Біблію

Одні вважають цю Книгу інструкцією до життя, інші – зібркою казок. Настав час розібратися, що таке ця Біблія, навколо якої не вщухають суперечки вже не одну тисячу років.

Чи правда, що Біблія ненаукова?

Ейнштейн, Ньютон, Ломоносов, Паскаль, Азімов та багато менш відомих учених читали Біблію, писали про неї і вірили її. Так, це не науковий підручник, але деякі її питання недосяжні для розуму вчених. Наприклад, чи ти любиш свого друга? У чому сенс життя? Як я можу знайти життя після смерті?

Кажуть, що початковий сенс Біблії було втрачено через безліч перекладів та переписувань.

Чи так це?

Справді, є багато копій Біблії мовами оригіналу – єврейською, арамейською та грецькою. І сьогодні, у міру того як знаходять усе нове й нові стародавні документи, учені все більше й більше осягають ці мови. Отже, фундамент сучасних перекладів – ретельне вивчення оригіналів.

Чи можливо, що Біблію змінили спеціально?

Насправді манускрипти, написані дві тисячі років тому, майже повністю збігаються із тими перекладами, які ми читаємо сьогодні. Сотні стародавніх копій у різних частинах світу майже ідентичні одна одній. Наприклад, рукописи Мертвого моря, знайдені в 1947 році пастухом-арамбом, містять велики фрагменти Старого Завіту, які підтверджують, що сучасні переклади є напрочуд точними.

Стародавні переписувачі не захотіли б міняти те, що, на їхню думку, було Словом Божим. Переписувачі стежили за кожною літерою, складом, словом та абзацом Біблії. Була розроблена ціла система підрахунку та звіряння кожного символу.

Біблійні історії більше схожі на легенди. Чи варто сприймати Біблію буквально?

Основною проблемою цього питання є дива, про які розповідає Біблія. Як люди зцілювалися, поверталися до життя або ходили поверхнею води? Я ніколи цього не бачив! Але чи не мусимо ми з відкритим розумом сприймати те, яким дивовижним чином Бог Творець може втрутитися в природний світ і наше життя? Так, це звучить неправдоподібно, але хто може довести, що це неможливо? Було б цікаво почитати свідчення очевидців, які заявляли, що бачили надприродні речі, особливо якщо вони сповна розуму та не одержали жодної копійки за свою історію й особливо якщо величезна кількість людей заявляє, що вони бачили те саме.

Багато біблійних авторів зазнавали погроз і навіть були вбиті за те, що вони говорили й писали (наприклад, за те, що говорили про воскресіння Христа). Проте вони залишалися вірними тому, що писали. Хто хоче померти за брехню чи вигадку? Я не знаю таких людей, які б погодилися померти за правду про Червону Шапочку.

Що таке Біблія?

Щоб відповісти на це запитання, розберімося, що є в цій Книзі? Звід правил про те, як жити зовсім нецікавим життям? Нудні святі, які роблять великі справи? Ні! Дивовижні історії про помилки та пригоди реальних людей, про багатих і бідних, про потворних і вродливих, про музикантів, повій, рабів, найманіх убивць, великих вождів... Деякі з цих історій трагічні (масове вбивство, розлучення, зрада, розвал сім'ї), а інші – дуже піднесені або веселі. Але всі вони змушують задуматися. Там є книги законів, пісні, дотепні висловлювання, пророчі видіння. Книга рекордів Гіннеса визнає, що Біблія – це єдина книга, яка щороку випереджає себе за кількістю проданих примірників. Класика? Біблія залишається бестселером з 1454 року, коли вона стала першою виданою книгою.

Навіщо потрібна Біблія?

Якщо відповісти на це запитання просто, то для того, щоб спасті людей – допомогти нам знайти Бога, щоб ми могли потрапити на небо. Ти можеш читати Біблію заради цікавості або заради дістання інформації, але також читай її як послання любові Бога до людини.

Марія КОРОВІНА, <https://proekt7d.ru>

де Ти живеш?» Він говорить до них: «Ходіть і побачте!» Ті пішли та й побачили, де Він жив, і в Нього той день перебули. Було ж коло години десятої (**Ів. 1:38–39**).

Привітанням, з якими входять в арабський будинок або намет бедуїна, надається велике значення. Зазвичай це так. Гости кажуть: *Шалом алейхем*, що означає *Мир вам*. На це господар відповідає словами: *Ва алейхем еш-шалом, тобто I вам мир*. Після вітання йде цілування. Чоловік кладе свою праву руку на ліве плече гостя та цілує його в право щоку, а потім навпаки. У Писанні ми бачимо, що вітання поцілунком було дуже поширеним. Наприклад, Яків цілавав свого батька, Ісаїв цілавав Якова, Йосип цілавав братів, Аарон цілавав Мойсея, Мойсея цілавав Яфора, Йонатан і Давид цілавали один одного, батько цілавав блудного сина, коли він повернувся додому.

Перед тим як увійти до головної кімнати будинку, гости знімають своє взуття. Це необхідно, тому що сидять вони на килим-

омив ноги, не поціluвав Його й не помазав Його голову олією. (**Лк. 7:46**). Давид увінчив цю традицію, згадавши її в псалмі: ...мою голову Ти намастив був оливовою... (**Пс. 22:5**).

Одним із перших напоїв, який пропонували гостю, була вода. Це було знаком того, що людину вважали гідною мирного приймання в будинку. Подати води – це найпростіший спосіб потоваришувати з людиною. Ісус говорить про цю традицію: *I коли хто напоїть вас кухлем води в Ім'я Мое ради того, що ви Христові; поправді кажу вам: той не згубить своєї народи!* (**Мк. 9:41**).

Жителі Сходу згадують Бога в повсякденних розмовах. Здивована людина найчастіше вигукує: *Машала!* (що означає *Ось що робить Бог!*). Це ж вигукнув Валаам багато століть тому (**Числ. 23:23**). Коли людина розповідає про свої плани, вона каже: *Якщо буде завгодно Богу.* Так радив чинити у своєму посланні Яків (**Як. 4:15**).

ЩО ТАКЕ МОЛИТВА ПОКАЯННЯ?

Молитва покаяння — це молитва людини, яка усвідомлює, що є грішною та потребує Спасителя. Саме собою промовляння молитви покаяння нічого не зробить. Молитва покаяння діє тоді, коли відбиває шире розуміння, усвідомлення та віру людини у свою гріховність і потребу в спасенні.

Першим аспектом молитви покаяння є розуміння того, що ми всі — грішники. **Римлян 3:10** проголошує: *Немає праведного ані одного...* У Біблії чітко стверджується, що всі ми згрішили. Ми всі — грішники, які потребують Божої милості та прощення (**Тита 3:5–7**). Через гріх ми заслуговуємо вічного покарання (**Матвія 25:46**). Отже, молитва покаяння — це благання про благодать замість засудження, це прохання про милість замість гніву.

Другий аспект молитви покаяння — це усвідомлення того, що Бог зробив для виправлення нашого плачевного стану. Бог прийняв тіло та став людською істотою в особі Ісуса Христа (**Івана 1:1, 14**). Ісус же відкрив нам правду про Бога та прожив праведне й безгрішне життя (**Івана 8:46; 2 Коринтян 5:21**). Потім Він помер на хресті замість нас, прийнявши призначене нам покарання (**Римлян 5:8**). Христос воскрес із мертвих, доводячи Свою перемогу над гріхом, смертю та пеклом (**Колосян 2:15; 1 Коринтян 15**). Лише завдяки цьому ми можемо дістати прощення наших гріхів, а також нам обіцяна вічна оселя в Небесах — якщо ми лише повіримо в Ісуса Христа. Усе, що нам потрібно робити, — це вірити, що Він помер за нас і воскрес із мертвих (**Римлян 10:9–10**). Ми можемо бути спасені лише благодаттю, лише через віру та лише в Ісуса Христа. Текст **Ефесян 2:8** проголошує: *Бо спасені ви благодаттю че-рез віру, а це не від вас, то дар Божий...*

Молитва покаяння — це спосіб повідомити Богові, що ви покладаєтесь на Ісуса Христа як вашого Спасителя. Немає магічних слів, що ведуть до спасіння. Лише віра в Христа та Його воскресіння може спасити нас! Якщо ви усвідомлюєте, що згрішили та потребуєте спасіння через Ісуса Христа, ось молитва покаяння, з якою ви можете звернутися до Бога: *Боже, я знаю, що я грішник. Я знаю, що заслуговую понести наслідки моого гріха. Проте я вірю в Ісуса Христа якого Спасителя. Я вірю, що Його смерть і воскресіння забезпечили мені прощення. Я вірю лише в Ісуса Христа якого особистого Господа та Спасителя. Дякую Тобі, Господи, за те, що спасаєш і прощаєш мене! Амінь!*

НАВІЦО МОЛИТИСЯ?

Навіщо молитися? Навіщо молитись, якщо Бог управляє абсолютно всім? Навіщо молитись, якщо Бог і так знає, що ми зираємося просити, ще до того, як ми попросимо про це?

1. Молитва — це форма служіння Богу (**Луки 2:36–38**). Ми молимося тому, щоб Бог вказав нам молитися (**Філіп'ян 4:6–7**).

2. Христос і Рання Церква подали нам приклад молитви (**Марка 1:35; Дії 1:14; 2:42; 3:1; 4:23–31; 6:4; 13:1–3**). Якщо Ісус вважав, що молитись потрібно, то й нам треба чинити так.

3. Бог бажає, щоб молитва була засобом дістання Його рішень у низці ситуацій:

а) підготовка до важливих рішень (**Луки 6:12–13**);
б) долання диявольських перешкод у житті (**Матвія 17:14–21**);

в) покликання працівників до збору духовного врожаю (**Луки 10:2**);
г) дістання сили для долання спокуси (**Матвія 26:41**);

д) духовне підкріplення інших (**Ефесян 6:18–19**).

4. Ми маємо Божественну обітницю, що наші молитви не будуть марними, навіть якщо ми не дістанемо конкретної, то, про що просили (**Матвія 6:6; Римлян 8:26–27**).

5. Він пообіцяв, що, коли ми попросимо про речі, які узгоджуються з Його волею, Він даст нам це (**1 Івана 5:14–15**).

Інколи у Своїй мудрості та для нашої користі Він бариться з відповіддю. У цих випадках ми мусимо бути ревними й наполегливими в молитві (**Матвія 7:7; Луки 18:1–8**). Водночас нам не треба використовувати молитву для того, щоб примусити Бога виконувати нашу волю на землі. Навпаки, вона має стати засобом виконання Його волі. Божа мудрість не скінчено вища за нашу.

У ситуаціях, щодо яких ми не знаємо напевно, якою є Божа воля, молитва стає засобом пізнання. Якби Петро не попросив Ісуса покликати його вийти з човна у воду, то втратив би цю можливість (**Мат-**

НАЙПОШИРЕНИШІ ЗАПИТАННЯ

ПРО МОЛИТВУ

вія 14:28–29). Якби сирійська жінка з дочкою, одержимою демоном, не помолилася Христу, то не дісталася б зцілення своєї дитини (**Марка 7:26–30**). Не звернувшись до Христа, незрячий поблизу Еріхону так би й залишився таким (**Луки 18:35–43**). Бог сказав, що ми часто не маємо, тому що не просимо (**Якова 4:2**). У певному сенсі молитва схожа на благовістя іншим людям. Поки не поділимось Доброю звісткою, то не взнаємо, хто відгукнеться на неї. Так само і з молитвою: ми ніколи не побачимо результату молитви, поки не помолимося.

Брак молитви демонструє брак віри й довір'я Божому Слову. Ми молимося, щоб продемонструвати нашу віру в Бога та в те, що Він виконає обітниці, дані в Його Слові, а також благословити наше життя більше, ніж ми можемо просити чи сподіватися (**Ефесян 3:20**). Молитва — це першочерговий засіб побачити Божественную роботу в житті інших людей. Бувши нашим засобом *приєднання* до джерела Божої сили, вона стає нашим шляхом до перемоги над ворогом (дияволом) і його армією, яких ми нездатні перемогти самостійно. Отже, давайте частіше приходити до Божого трону, тому що на небесах ми маємо Первор�новченника, Який може допомогти нам у всіх наших випробуваннях (**Євреїв 4:15–16**). Ми маємо Його обіцянку, що ...дуже могутня ревна молитва праведного (**Якова 5:16–18**). Нехай Бог прославить Свое ім'я в нашому житті, коли ми будемо дедалі частіше схилятися перед Ним у молитві.

ЧИ ВАЖЛИВА СПІЛЬНА МОЛИТВА? ЧИ є СПІЛЬНА МОЛИТВА БІЛЬШІ ДІЄВОЮ, НІЖ МОЛИТВА ОСОБИСТА?

Спільна молитва — це важлива сторона життя Церкви разом із поклонінням, навчанням і спілкуванням. Рання Церква регулярно збиралася для дослідження вчення апостолів, ламання хліба та спільніх молитов (**Дії 2:42**) одразу після воскресіння Ісуса (**Дії 1:14**). Це продовжується й до сьогодні. Молячись разом з іншими вірянами, ми можемо досягти вагомих результатів. Спільна молитва навчає та об'єднує нас, коли ми ділімось спільними переконаннями. Святий Дух, Який перебуває в кожному віряні, веде наші серця до радості, коли ми чуємо хвалу нашему Господу та Спасителю, пов'язуючи нас разом у громаду, чого неможливо досягти жодним іншим чином.

Для тих, хто, можливо, сам бореться з життєвими труднощами, молитва, у якій інші моляться за них перед троном благодаті, може бути великом підбадьоренням. Заступницька молитва також творить у нас любов і співчуття до інших. Окрім цього, спільна молитва навчає молодих вірян молитись та веде їх до більш тісного зв'язку з Тлом Христовим. Водночас спільна молитва є відбиттям думок серця деяких людей, які беруть у ній участь. Ми маємо приходити до Бога з покірністю (**Якова 4:10**), ширістю (**Псалми 144:18**) і слухняністю (**1 Івана 3:21–22**), у вдачності (**Філіп'ян 4:6**) і вірі (**Євреїв 4:16**). На жаль, спільна молитва може також бути засобом для тих, чиє слова звернені не до Бога, а до слухачів. Ісус застерігав від такої поведінки в **Матвія 6:5–8**, закликаючи нас уникати багатомовності та лицемірства в наших молитвах, але молитись потайки у своїх домах, щоб уникнути такої спокуси.

Святе Письмо не говорить про те, що спільні молитви є більш дієвими за молитви особисті в плані приведення в дію Божественної руки. Надто багато християн вважають молитву засобом *отримання* чогось від Бога, і групові молитви здебільшого стають лише приводом для перелічення наших потреб. Біблійні молитви, однак, є багатогранними та виражаюти повноту бажання ввійти у свідомий і тісний зв'язок із нашим святим, досяканім і праведним Богом. Уже саме усвідомлення того, що такий Бог готовий вислухати Свої творіння, приводить до прославлення й поклоніння (**Псалми 26:4; 63:1–8**), до справжнього покаяння (**Псалми 50; Луки 18:9–14**), вдачності (**Філіп'ян 4:6; Колосян 1:12**) і веде до широких заступницьких прохань за інших людей (**2 Солунян 1:11; 2:16**).

Клопотання про власні потреби не трапляється ні в молитвах Ісуса, ні Павла, за винятком тих випадків, коли вони ви-

словлювали свої бажання, які завжди були в згоді з волею Божою (**Матвія 26:39; 2 Коринтян 12:7–9**).

Отже, молитва — це співпраця з Богом для виконання Його плану, а не спроба підкорити Його своїй волі. Коли ми відкідаємо власні бажання в покірності Тому, Хто набагато краще знає наш життєві обставини та, чого потребуємо, ще раніше за *наше прохання* (**Матвія 6:8**), наши молитви досягають найвищого рівня. Молитви, принесені в покорі Божій волі, відповідно, завжди дістają позитивні відповіді незалежно від того, чи є це молитва однієї людини або тисяч. Ось у чому полягає сила молитви.

Ідея про те, що спільна молитва швидше призводить до позитивної відповіді від Бога, значною мірою бере початок від невірного розуміння тексту, записаного в **Матвія 18:19–20**: *Ще поправді кажу вам, що коли б двоє з вас на землі погодились про всяку річ, то коли вони будуть просити за неї, — станеться їм від Мого Отця, що на небі! Бо де двоє чи троє в Ім'я Мое зібрані, — там Я серед них. Ці вірші є частиною уривка, який говорить про дії, які мусять мати місце в разі покарання церквою її члена, який згрішив. Думка про те, що ці тексти обіцяють кільком вірянам, які домовилися між собою, виконання їхніх молитов про щось незалежно від того, наскільки грішним*

чи нерозумним це б не було, не відповідає контексту про церковну дисципліну. Мало того, це є не чим іншим, як запереченням усього Святого Письма, особливо верховенства Бога й багатьох заповідей для вірян щодо покори Його волі.

Окрім цього, припущення, що, коли двоє чи троє зібрані для молитви, до їхніх молитов буде автоматично застосоване підтримання якоїсь магічної сили, не має сенсу. Звичайно, Ісус присутній, коли двоє або троє моляться, але Він також присутній, коли вірянин молиться наодинці, навіть якщо він відділений від інших тисячами кілометрів. Невірне тлумачення цих віршів показує нам, чому настільки важливо читати та розуміти біблійні тексти в їхньому контексті й у світлі всієї Біблії.

ЧИ ОЗНАЧАЄ МОЛИТИСЯ В ІМ'Я ІСУСА?

Молитви в ім'я Ісуса навчає текст **Івана 14:13–14**: *I коли що просити ви будете в Іменні Мое, та вчиню, щоб у Сині прославився Отець. Коли будете в Мене просити чого в Мое Іменні, то вчиню. Деякі люди сприймають ці вірші помилково, вірячно, що, якщо говорити в ім'я Ісуса наприкінці молитви, Бог завжди даст те, про що вони просять. По суті, це є використанням слів в ім'я Ісуса як магічної формулі. Проте це абсолютно не відповідає Біблії!*

Молитви в ім'я Ісуса означає молитися з Його авторитетом і просити Бога Отця діяти за нашими молитвами, оскільки ми звертаємося до Нього в ім'я Його Сина Ісуса. Молитви в ім'я Ісуса означає те ж саме, що й молитися згідно з волею Божою: *I оце та відвага, що ми маємо до Нього, — що коли просимо згідно з волею Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього*.

Молитви в ім'я Ісуса — і далі молитися! Немає нічого поганого в багаторазових проханнях про одне й те ж саме. Якщо це узгоджується з Божою волею (**1 Івана 5:14–15**), проводжуйте доти, доки Він не виконає ваше прохання або ж не забере бажання із вашого серця. Інколи Бог змушує нас чекати відповіді на наші молитви, щоб навчити нас терпіння та наполегливості. Іноді ми просимо те, що не відповідає Божественному часовому розподілу для нашого життя. Інколи ми просимо про те, що не відповідає Його волі для нас, і Він говорить *ні*. Молитва — це не тільки засіб донесення Богу наших прохань, це Він поміщає Свою волю в наші серця. І далі просить, і далі стукає, і далі шукає — поки Бог не відповість на ваші молитви або не переконає вас, що ваше прохання не відповідає Його волі для вас.

важливі, а значення, яке стойть за ними. Суть молитви в ім'я Ісуса — просити про те, що узгоджується з Божою волею.

Деякі християни вважають, що віра й розум перебувають у суперечності один з одним і їх розділяє непереборна прірва. Вони вважають, що коли до влади приходить щось одне, інше йде. Насправді ж віра й розум працюють разом, як єдине ціле. Вони допомагають нам пізнати та полюбити нашого Творця.

Багато християн вважають, що між розумом і вірою є незримий конфлікт. З одного боку, Бог заповідає нам розмірковувати (**Ісаїя 1:18**). Ми мусимо мати вагомі доводи щодо того, у що ми віримо, і ми завжди маємо бути готові дати в цьому звіт перед іншими людьми (**1 Петра 3:15**). Тому ми намагаємося показати беззвірним, що наша віра в Писання є обґрунтована, виправдана й логічно зрозумілою. У Біблії є здоровий глузд.

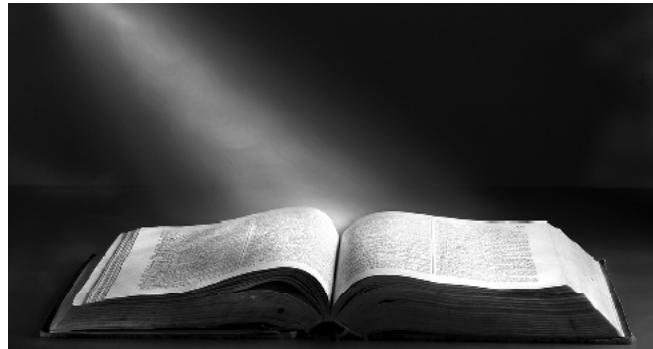
З іншого боку, ми маємо мати віру. Ми маємо довіряти Богові й не покладатися на свій розум (**Приповісті**

це акт віри в щось невидиме, на що ми маємо вагомі підстави. Наприклад, коли ми віримо, що Бог виконає Свою обіцянку, це є фундамент віри, оскільки ми не можемо побачити це, однак у нас є для цього вагомі підстави: Бог продемонстрував раніше, що виконує Свої обіцянки.

МІСЦЕ РОЗУМУ

Подібно до того як багато хто неправильно розуміє віру, вони неправильно розуміють і сутність здорового глузду. Розум — це інструмент, даний нам Богом, щоб ми могли робити висновки з усієї великої кількості інформації, наприклад на підставі інформації, яку Він дав нам у Своєму Слові. Розум — важлива частина християнства. Бог наказує нам міркувати (**Ісаїя 1:18**). Те саме робить і апостол Павло (**Дії 17:17**).

ВІРА ЧИ РОЗУМ?

3:5). У Біблії йдеться, що праведний житиме вірою (**Римлян 1:17; Галатів 3:11**). Складається враження, що ми мусимо довіряти Богові незалежно від того, чи мають Його слова здоровий глузд у нашому розумінні...

Як же бути? Як нам треба жити — вірою чи спираючись на розум? Чи маємо ми покладатися на свій інтелект, приходити до якихось раціональних висновків і відкидати те, що не має сенсу? Або ж нам треба приймати вчення Писання, не вдаючись до логіки й розуму, навіть якщо це не має жодного сенсу?

Видимий конфлікт між вірою та здоровим глуздом турбує багатьох людей. Однак, якщо ці два поняття розібрати в біблійному контексті, цей видимий конфлікт зникає. Річ у тім, що цей конфлікт бере свій початок в одній критично важливій помилці про значення віри й розуму. Якщо цим термінам дати правильне визначення в біблійному контексті, видимий конфлікт зникає. Так, ми маємо мати вагомі доводи щодо того, у що ми віримо, а також ми маємо мати віру. Фактично без останнього не може бути й першого.

ХІБНІ ДУМКИ ЩОДО ВІРИ

Марк Твен дав таке визначення віри: *віра в те, що, як ти знаєш, не є правдою*. Можливо, саме так думає багато людей, коли чують слово *віра*. Насправді деякі люди, здається, просто пишаються своєю вірою в ірраціональне, вважаючи таку *віру* дуже благочестивою. Чому я *вірю в Біблію?* Ну, мабуть, тому, що маю *віру*. Однак чи це насправді мається на увазі в Біблії під словом *віра*? Зовсім ні! Біблія не заохочує віру в ірраціональне та не підтримує нічим не виправдану *сліпу віру*.

Дехто заявляє, що *віра приходить, коли йде здоровий глузд*. З такої позиції раціональність можна розглядати як міст, який простягається над великою прірвою лише наполовину. Для того щоб добудувати міст і дотягнутися до іншого боку, потрібна віра. Люди, які приймають такий світогляд, скажуть, що християнство неможливо довести, що здоровий глузд веде нас до Бога більшу частину шляху, а потім ми мусимо зробити величезний крок віри, щоб проголосити Ісуса Христа Господом. Таким є досить поширене судження серед християн. Однак Бог говорить нам про віру дещо інше.

БІБЛІЙНА ВІРА

У самій Біблії нам мовиться, що таке віра. В **Євреїв 11:1** йдеться, що віра — це здійснення очікуваного та впевненість у невидимому. Отже, біблійна віра не сліпа. Це цілком виправдана впевненість. Слово очікуване означає не просто щось бажане, наприклад: *Сподіваєся, погода наступного тижня буде гарною!* Грецьке слово *ελπίζω* означає очікування чогось з упевненістю. Таку впевненість ми маємо, коли ми маємо всі причини, щоб чомусь вірити.

З біблійної точки зору віра — це впевненість у чомусь, чого ви не відчуваєте своїми органами почуттів. Біблійна віра не сліпа. Це не акт віри в щось без причини. Усе зовсім навпаки; біблійна віра —

Фактично я не пізнав би, що спасений, якби не скористався розумом. Адже, зрештою, у Біблії ніде не мовиться, що доктор *Лайл спасений*. Натомість там мовиться: *Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся...* (**Римлян 10:9**). Я широ визнав Ісуса Христа Господом і вірю, що Бог воскресив Його з мертвих. Отже, я спасений. Мені потрібно вдатися до логічних міркувань, щоб дійти цього висновку. Це цілком закономірно, і саме такого здорового глузду Бог очікує від нас. Ми маємо міркувати, грунтуючись на принципах Божого Слова.

Люди неправильно використовують розум, будуючи свій світогляд на чому завгодно, крім Божого Слова. Люди можуть вважати здоровий глузд своїм власним остаточним стандартом (інакше какути, заміною Божому Слову) або не звертати уваги на здоровий глузд, вважаючи його таким, що не має стосунку до віри. Жодна з цих точок зору не є біблійною. Ми ніколи не маємо намагатися застосовувати розум усупереч Слову Божому. Це означає, що ми не маємо ставитися до Божого Слова як до простої гіпотези, яка залежить від нашого ненадійного розуміння Всесвіту. Зрештою, саме в цьому полягала помилка Еви. Вона спробувала скористатися розумом та своїми почуттями, щоб судити щодо Божого Слова (**Буття 3:6**). Це було гріховно та ірраціонально. Вона спробувала скористатися своїми грішними стандартами, щоб судити про стандарти непогрішні. Ми ніколи не маємо міркувати таким абсурдним та грішним способом. Натомість нам треба покладатися на здоровий глузд Божого Слова, яке має бути для нас незалежним початком. Будь-яка альтернатива довільна. Розум не є замінником Бога, він радше є даром від Бога. З іншого боку, ми не маємо відмовлятися від здорового глузду. Бог раціональний, і ми теж маємо мислити раціонально (**Ефесіян 5:1**). Нам дана заповідь здобувати мудростій розуму (**Приповісті 4:5, 7**). Бог хоче, щоб ми користувалися дарованим нам розумом. Однак Він хоче, щоб ми використовували свій розум належним чином і шанували Його.

ДЛЯ РОЗУМУ ПОТРІБНА ВІРА

Біблійна віра та біблійний здоровий глузд фактично працюють спільно. Віра є необхідною умовою розуму.

Щоб міркувати про щось, ми маємо мати віру в те, що закони логіки правильно визначають правильний ланцюг логічних висновків. Оскільки закони логіки неможливо відчути за допомогою органів чуття, наша впевненість у них є своєрідною вірою. Для християн це обґрунтована виправдана віра. Християнин очікує знайти стандарт здорового глузду, що відбиває мислення біблійного Бога, а це закони логіки. З іншого боку, безвірний неспроможний пояснити закони логіки, грунтуючись на власному світогляді.

Оскільки закони логіки необхідні для здорового глузду та християнська віра є єдиною системою віри, яка їх пояснює, із цього випливає, що християнська віра є логічною основою всього розуму (**Приповісті 1:7; Колосян 2:3**). Звичайно, ми не хочемо цим сказати, що нехристияни не здатні міркувати. Імовірніше, це означає, що вони непослідовні у своїх міркуваннях. Вони запозичають їх зі світогляду, протилежного до того, що вони сповідують.

Оскільки здорові міркування були б неможливі без законів логіки, що випливають із християнської віри, ми маємо дуже вагомі підстави для своєї віри: не маючи віри, ми не можемо розумно міркувати. Навіть безвірні іноді покладаються на християнські принципи (наприклад, на логіку), розмірковуючи про щось. Отже, християнин має вагомі підстави для своєї віри. Фактично християнська система віри робить здоровий глузд можливим.

ЧИ МОЖЕМО МИ ЗА ДОПОМОГОЮ РОЗУМУ ПРИВЕСТИ КОГОСЬ НА НЕБО?

Хоча, як випливає з Писань, міркування є важливою складовою частиною християнського життя, лише розуму недостатньо для того, щоб привести нас до Христа. Після гріхопадіння Адама люди втратили свою здатність правильно судити про духовні речі (**1 Коринтян 2:14**). Наші природі властиво споторювати істину (**2 Петра 3:16**). Тому нам потрібна допомога Свято-го Духа навіть для того, щоб зрозуміти та прийняти той факт, що Ісус — Господь (**1 Коринтян 12:3**). Це пояснює, чому неможливо за допомогою здорового глузду змусити когось спастися. Спасіння досягається за Божою благодаттю, яку ми приймаємо лише вірою в Христа (**Ефесіян 2:8; Римлян 3:24; Тита 3:5**). Зрештою, тільки Святий Дух переконує людей і дає їм здатність прийняти Христа (**Івана 16:8–15**).

Хтось може запитати: *Навіщо ж тоді ми займаємося апологетикою?* Навіщо ми намагаємося за допомогою здорового глузду запевнити в чомусь людей, якщо остаточно перевонати їх може тільки Святий Дух? На це є дві причини. По-перше, робити так нам заповідає Бог. Ми мусимо бути готові в будь-який час дати звіт у своєму сподіванні (**1 Петра 3:15**). Тому наше завдання як послідовників Христа — проповідувати Євангеліє (**2 Тимофія 4:2**) і міркувати з безвірними (**Дії 17:17**). По-друге, Бог може благословити наші бесіди з безвірними та використовувати їх як складову частину процесу, за допомогою якого Він приводить до Себе людей (**Римлян 10:13–14**). Хоча спасіння дається лише Христом, Бог дарував нам привілей ділитися з іншими людьми Доброю звісткою та захищати її.

Здорові міркування є найважливішою частиною процесу обстоювання нашої віри. Ми маємо завжди пам'ятати про те, що навернення людини — справа рук лише Бога. Наше завдання не в тому, щоб переконати безвірного. Ми на це не здатні. Наше завдання — добре пояснити, і лише Святий Дух має виняткове право нести покаяння. Один християнин може посіяти насіння, інший — поливати його, але лише один Бог приносить урожай (**1 Коринтян 3:6–7**).

Джейсон ЛАЙЛ,

www.AnswersinGenesis.org

Стаття друкується з дозволу *Answer in Genesis*.

R. S. Джейсон Лайл має ступінь доктора астрофізики, здобуту в університеті штату Колорадо. Також він є популярним спікером та дослідником організації «Відповіді в Книзі Буття» (*Answers in Genesis*), США. Доктор Лайл використовує свої знання з астрономії та біблійну перспективу, щоб під час своїх лекцій говорити про Боже творіння. Одна з цього відомих лекцій називається «Світло далеких зірок та астрономія створення».

Християнські новини

В Австралії віряни за допомогою безоплатного морозива залучають нових людей до церкви

Роздаючи безоплатне морозиво, члени церкви адвентистів сьомого дня в Мельбурні за перші чотири місяці залучили понад триста нових людей, по-відомляє *Adventist Review*.

Виготовлене командою вручну морозиво було роздано в церковному місіонерському центрі *weExplore*, розташованому в передмісті Клейтона. Одержуваючи попросили заповнити лист-опитування перед тим, як отримати морозиво, що дало членам церкви можливість познайомитися з цими людьми та познайомити їх із різними програмами, що проводяться в центрі.

Церква пропонує такі заходи, як прогулянки на природі, уроки кулінарії, *CEO Future Project* (Проект майбутнього генерального директора) та програму психологічної стійкості.

— До нас на програму психологічної

стійкості прийшло близько сорока людей, — пояснив церковний пастор Кріс Го. — Він проводився в онлайн через Zoom, і недавно ми провели для них випускний вечір.

На додаток до цих ініціатив церква провела пасхальний табір, у якому брали участь троє з нових знайомих, які організувала групи з догляду, до яких приєдналося понад одинадцять нових контактів. П'ятеро нині вивчають Біблію.

Завдяки заходу з роздавання морозива студент з Університету Монаша приєднався до *CEO Future Project* і відвідав програму психологічної стійкості. Після кількох занять із цієї програми його цікавість до знання Біблії збільшилась, і він почав ставити більше духовних питань. Нині він займається особистим вивченням Біблії.

Церква, яка розпочиналася як служіння Ендрюса [у США], а потім приїхав сюди в університетському містечку, — сказав Го. — Сам я прийшов до віри як і

HMP Five Wells. Які вони – ідеали реабілітації в новій в'язниці вартістю 253 мільйони фунтів стерлінгів?

За словами начальника установи, діяльність нової в'язниці вартістю 253 мільйони фунтів стерлінгів буде спрямована на те, щоб ув'язнені «вели продуктивне життя» після звільнення. HMP Five Wells у Веллінгборо відкрилася в лютому 2022 року й обслуговуватиме 1680 ув'язнених. В установі категорії С не буде ґрат на вікнах, а камери будуть називатися кімнатами. Однак і її директор Джон Маклафлін, і міністр юстиції Домінік Рааб заявляють, що ця в'язниця не м'яка. Установа HMP Five Wells є довгостроковим наступником в'язниці Веллінгборо, закритої у 2012 році.

Окрім того що на вікнах немає ґрат, в'язниця надасть ув'язненим (які будуть називатися мешканцями) доступ до тренажерного залу, столу для снукера, столу для настільного тенісу та планшету для здобуття нових кваліфікацій. Установа запропонує 24 різні майстер-класи, у яких ув'язнені можуть узяти участь, щоб освоїти нові навички. Ці майстерні вклю-

чатимуть машинобудування, громадське харчування та столярні роботи. Директор в'язниці Маклафлін сказав, що Five Wells «передбачає реабілітацію та реінтеграцію».

Також він повідомив:

— Я хочу, щоб чоловіки, які перебувають під опікою, мали всі можливості вести продуктивне життя після відбуття покарання.

Маклафлін сказав, що в'язниця використовуватиме кваліфікацію, навчання та звільнення за тимчасовою ліцензією для надання ув'язненим платформи, щоб стати кращими громадянами після звільнення.

— Ми організуємо необхідні умови з першого дня. Історіякаже мені, що ув'язнені відгукнуться та усвідомлять наявні можливості.

Він додав, що в'язниця не буде «зручним» варіантом, але «кине виклик менталітету людей».

— Це спонукає їх побачити найкращий шлях, — сказав він. — Я впевнений, що ми робимо правильно та гроші платників податків буде витрачено недаремно. Ми створимо ситуацію, коли люди не повернутимуться до в'язниці. Це має принести користь усім.

Міністр юстиції Рааб сказав, що, хоча він «зацікавлений у покаранні, тому що цього очікує громадськість», він «насправді не зацікавлений у стигматизації» ув'язнених.

— Якщо ви приходите в таке місце, де є тренажерний зал, майстер-класи, можливість навчатися різних навичок, ви дістаєте уявлення про те, яким може бути ваше життя в майбутньому, — сказав він. — І тоді правопорушник має скористатися цим другим шансом, а якщо він цього не зробить, він втратить ці права, він втратить ці привілеї.

Міністр додав, що HMP Five Wells — перша в'язниця, яка побудована з урахуванням «освіти, навчання та роботи».

— Запитання, яке ви маєте поставити собі (незалежно від того, хто ви — жертва злочину або член суспільства), полягає в тому, що відбувається, коли злочинців звільняють, тому що ми не збираємося замикати їх усіх на все життя.

Роби добро – і тобі винагородиться

На якийсь індійський острів привезли невільника-християнина. Він настільки старанно працював, що господар згодом поставив його управителем над усім своїм маєтком.

Якось, прийшовши на ринок невільників, управитель помітив стару, понівечену, хвору людину й тут же купив її. Господар був здивований таким вибором. Коли всі приступили до роботи, то господар помітив, що управитель дбайливо доглядає за цим старим невільником.

Управитель помістив старо-

го у своє житло, годував зі свого столу, всіляко оберігав його та підтримував. Господар подумав, що управитель знайшов свого родича, і запитав, чи не доводиться цей невільник йому батьком.

— Hi, він не батько мені та навіть не родич, — відповів управитель.

— Чому ж ти так дбаєш про нього?

— Та тому, що він мій ворог. Адже він продав мене колись торговцеві невільниками. А Христос велить платити за зло добром.

<http://bible-facts.ru>

* * *

Єдиний день у році

Був якийсь селянин, дуже багатий. Він, бажаючи навчити своїх синів рільництву, сказав їм:

— Діти, ви знаєте, як я збагатився. І ви, якщо послухаєте мене, збагатитеся.

Вони сказали йому:

— Просимо тебе, батьку, скажи нам.

— У році є один такий день, що якщо хтось дістане роботу в цей день, то роз-

багатіє, але через старість забув я, який це день. Дійте кожен день на рік, працюйте, бо, можливо, що той самий благословений день, і якщо ви в цей день не працюватимете, то даремно знемагали весь рік.

Одна зі співробітниць в'язниці, Сара Гай, сказала, що «багато місцевих підприємств» уже зацікавилися ідеєю допомогти людям у «реабілітаційному шляху». Вона сказала, що мета полягатиме в тому, щоб кожен ув'язнений вийшов із «вагомою кваліфікацією». Гай сказала, що її кінцева мета — «побачити, як приходить людина, яка ніколи не мала жодних можливостей, після чого доставити її з пункту А в пункт Б, а потім побачити, як вона йде та ніколи не повертається».

АНАЛІЗ ДЖОНА АЙРОНМОНГЕРА

Місце здається стилем і невимушеним, що сильно відрізняється від решти тюрем країни, які поступово руйнуються. Але сувору охорону приховати неможливо: скрізь камери, одна на кожного з 1700 ув'язнених. Five Wells — перша в'язниця, яка побудована відповідно до планів уряду щодо додавання 20000 життєво важливих місць до середини 2020-х років.

Єдине знаряддя — любовь

До одного єпископа прийшла людина зі скаргою на те, що її оточують лише жорстокосерді та недобри люди й тому вона почувається в цьому світі дуже самотньою.

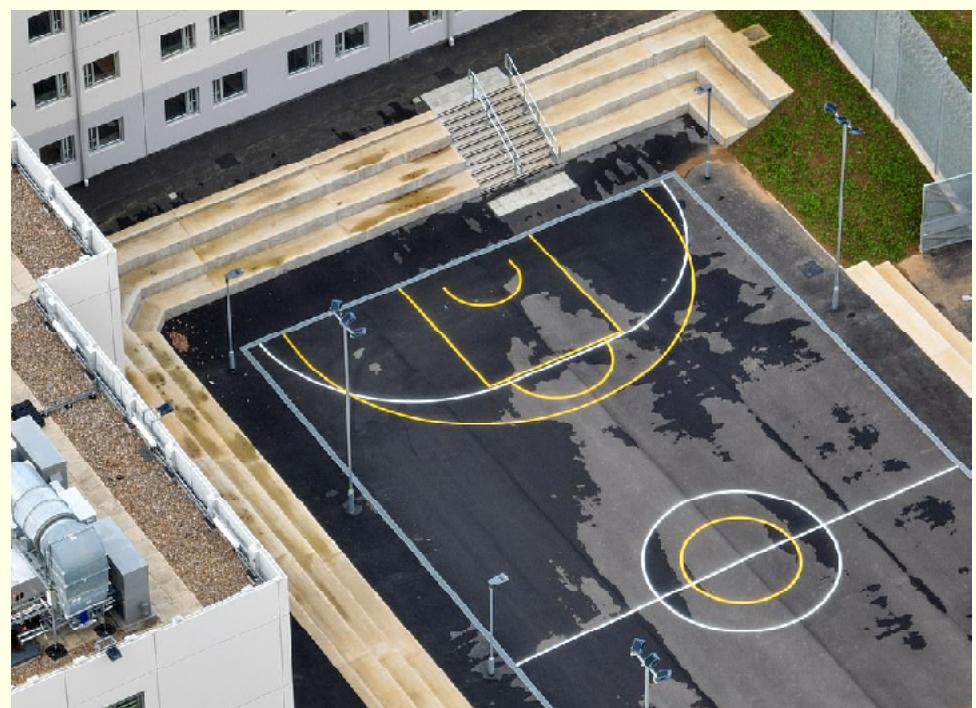
Єпископ вислухав її та сказав:

— Насправді навколо тебе багато добрих людей. Просто люди подібні до рудників, у які доводиться проникати глибоко, щоб знайти приховані в них скарби. Тільки цього не зробить ні лопатою, ні заступом. Єдине знаряддя, яке тобі допоможе, називається «любов».

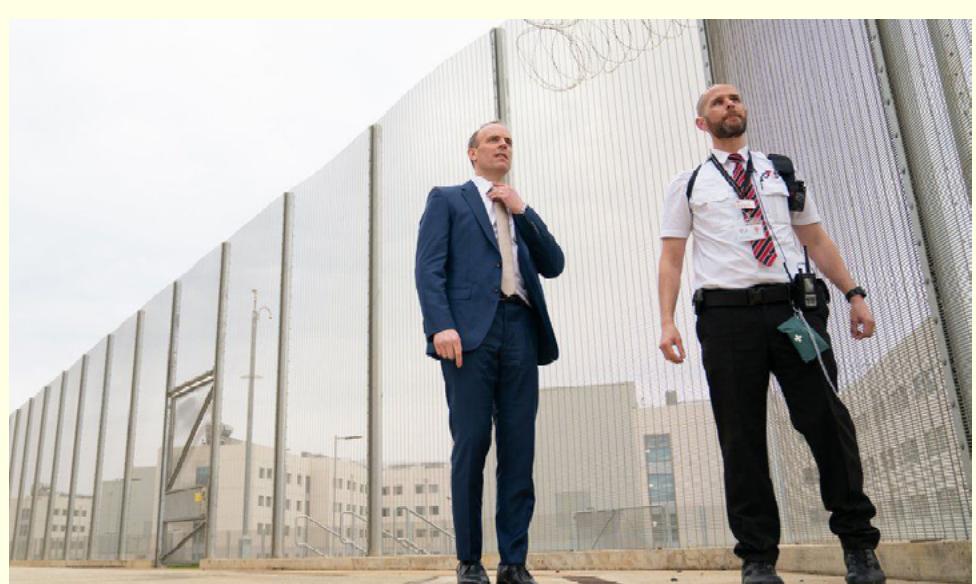
* * *

Два струмки

Маленький хлопчик, гуляючи з батьками лісом, побачив чистий струмок. Він напився свіжої води, а потім — заради забави — узяв у руки гілочку й почав каламутити воду в струмку. Дно струмка було землистим, і тому на поверхню відразу піднявся пісок, опале листя та різне сміття. Колись прозора

Щоб уникнути конфліктів, чоловіки поміщені до сімох блоків із різним демографічним складом. У кожному блокі є чотири автономні поверхні, що обмежує можливість змішування ув'язнених у групи понад 60 осіб. В'яз-

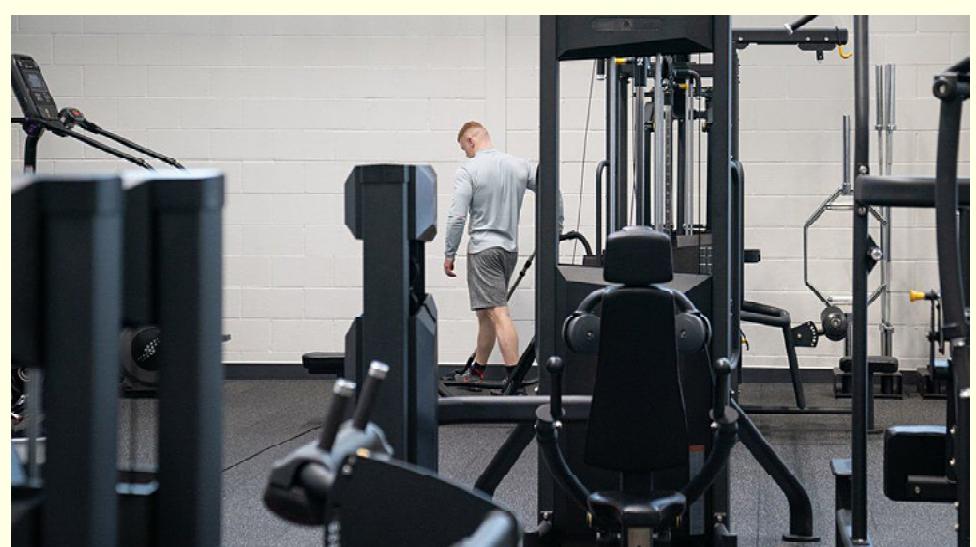

зень, який відбуває 25-річний строк за вбивство, каже мені, що старі корпуси з великою кількістю людей є нестабільними місцями.

— Тут дружніше, — каже він.

Нині Five Wells є домівкою для приблизно 150 ув'язнених, які були ретельно відібрані Джоном Маклафліном, щоб втілити в життя його ідеали. Але найближчими місяцями вона почне приймати чоловіків із загального населення — 40 на тиждень до грудня, коли в'язниця, як очікується, буде заповнена.

<https://www.bbc.co.uk>

Сільські підприємства

Вода стала непридатною для пиття. Малюкові швидко набридло дивитися в брудну воду струмка. Він кинув ту ділку гілочки й побіг до мами.

А десь високо в горах інший хлопчик так само бавився з гірським струм-

ком. Він теж хотів помутити воду гілочкою. Але дно струмка було кам'янистим, і він зламав гілочку й побіг далі, нічого не добившись. Потік був чистим, як і раніше.

Подібно до цього деякі люди зовні здаються добрими й чуйними, як чистий струмок. Але спробуй хоч ненароком образити таку людину й побачиш, як зі дна душі спливуть зарозумілість, дріб'язковість, гордія та старі образи, подібно до тину та сміття в струмку лісовому. Коли ж людина постійно повчається в Слові Божому та про вишнє думає, то поступово приклад смирення Христового загартовує доброочесну людину смиренністю й міцним терпінням, об які, як тростині об камінь, ламаються всяка людська злість і ворожість.

<https://pritchi.ru>

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

ЩО БІБЛІЯ ГОВОРИТЬ ПРО САМООБОРОНУ

Термін самооборона означає оборону себе від чогось небезпечноного поза контекстом війни. Щоб відповісти на запитання, чи дозволяється християнину використовувати самооборону, потрібно відповісти на інше запитання: чи дозволяється християнинам боронити близького?

Отже, сьогодні ми маємо вирішити, чи можна боронити близького та чи можна боронити самого себе.

ОБОРОНА БЛИЖЬКОГО

І. БІБЛІЙНІ ПРИКЛАДИ ОБОРОНИ

1. Авраам заступається за Лота: Буття 14:11–16 — I взяли вони ввесь маєток Содому й Гомори, і всю їхню поживу, — і пішли. I взяли вони Лота, сина брата Аврамового, — бо пробував у Содомі, — і добро його та й пішли. I прийшов був недобиток, тай розповів єрею Аврамові, — а він жив між дубами амореяніна Мамре, брата Ешкового й брата Анерового, Аврамових спільніків. I почув Аврам, що небіж його взятий у неволю, та й збурбів своїх вправних слуг, що в домі його народилися, три сотні вісімнадцять, і погнався до Дану. I він поділився на гурти вночі, він та раби його, і розбіз іх, і гнався за ними аж до Хови, що ліворуч Дамаску. I вернув він усе добро, а також Лота, небожа свого, і добро його повернув, а також жінок та людей.

2. Мойсей заступається за єрея в Єгипті: Дії 7:22–24 — I Мойсей був навчений всієї премудрості єгипетської, і був міцний у словах та в ділах своїх. А коли йому сповідлювалося сорок років, йому спало на серце відівдати братів своїх, синів Ізраїлевих. Як угадів же він, що одному з них діється кривда, заступився, і відомістю за скривдженого, убивши єгипетяніна.

3. Мойсей заступається за жінок у пустелі: Вихід 2:16–19 — А в мідіянського жерца було сім дочок. I прийшли вони, і витягали воду, і наповнили корита, щоб напоїти отару свого батька. I прийшли пастихи відгнали іх. I встав Мойсей, та й оборонив їх, і напоїв їхню отару. I прибули вони до Ревуїла, свого батька, атак поспілав: «Чого ви сьогодні так скоро прийшли?» А ті відказали: «Якісь єгипетянин оборонив нас від рук пастихів, а також навіть натягав нам води й напоїв отару».

4. Благословення Юди Мойсієм: Повторення Закону 33:1, 7 — А оце благословення, яким поблагословив Ізраїлевих синів Мойсей, чоловік Божий, перед своєю смертю. <...> А це про Юду. I він сказав: «Почуй, Господи, голосу Юди, і до народу його Ти впровадиш його. Йому воюватимуть руки його, а Ти будеш поміч йому на його ворогів».

5. Неємія про будівельників, що відновлювали стіни Єрусалиму: Неємія 4:17–18 — Будівничі працювали на мурі, а носії наладовували тягар, вони однією рукою робили працю, а однією міцно тримали списи... А в кожного будівничого його меч був прив'язаний на стегнах його, і так вони будували, а біля мене був сурма.

6. Захист апостола Павла перед Агріппою: Дії 26:1–3 — А Агріппа сказав до Павла: «Дозволяємо тобі говорити про себе самого». Павло тоді простягнув руку, і промовив у своїй обороні: «О царю Агріппо! Уважаю себе за щасливого, що сьогодні я перед тобою **боронитися маю** з усього, у чим мене винуватять юдеї, особливо ж тому, що ти знаєш усі юдейські звичаї та суперечки. Тому я прошу мене вислухати терпляче».

ІІ. БІБЛІЯ ЗАКЛИКАЄ НАС ЗАХИЩАТИ СЛАБКОГО Й БЕЗЗАХИСНОГО

Ісая 1:16–17 — Умийтесь, очистіть себе! Відкиньте зло ваших учніків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе! Нав-

читься чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь!

Псалом 81:3–4 — Розсудіте нужденної та сироту, оправдайте убогого та бідара, порятуйте нужденної та бідака, збережте з руки несправедливих!

Приповісті 24:11–12 — Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на стражданнях хилиться, — хіба не підтримаєш їх? Якщо скажеш: «Цього ми не знали!» — чи ж Той, хто серця випробовує, знає не буде? Він Сторож твоєї душі, і Він знає про це, і поверне людині за чином її.

Багато християн сьогодні перевонані, що захищати будь-кого — це не їхня справа та що для цього є правохоронні органи. Крім того, вони мотивують таку позицію тим, що вони, як християни, не мають права ставати учасниками будь-яких конфліктів і чинити комусь опір, бо це суперечить їхнім християнським моралі й біблійному світогляду.

Коли християнин відмовляється заступитися за близького, якому загрожує небезпека, і мотивує це тим, що він не хоче порушувати християнську мораль та етику, мені приходять на думку дві історії.

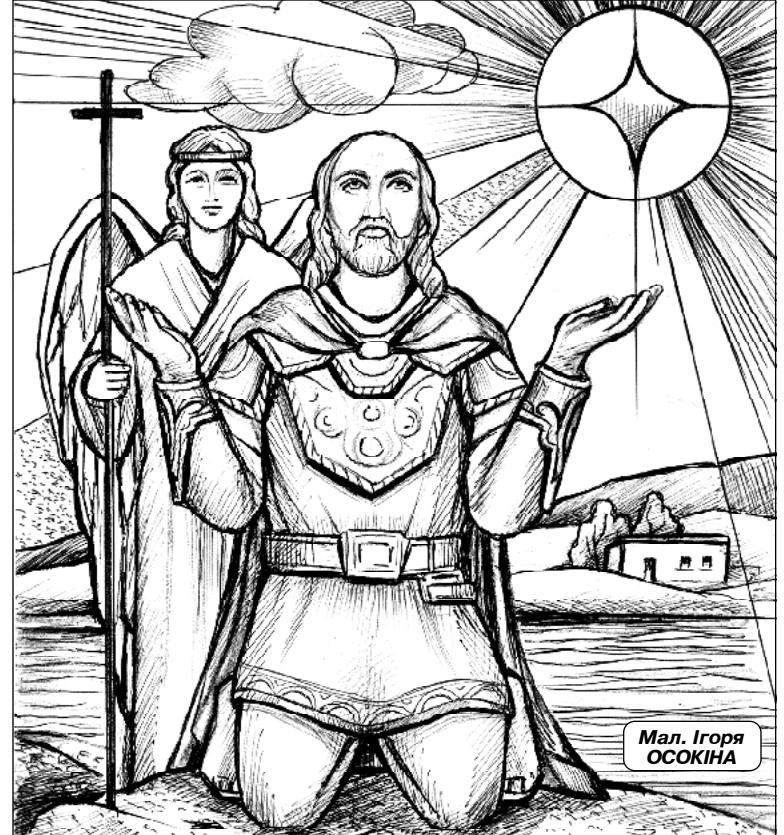
1. Притча про доброго са-марянина. Якщо ви пам'ятаєте, ні священник, ні левіт у цій притці не те що не допомогли, а навіть не доторкнулися до пора-

не ввійдете в Царство Небесне! (Матвія 5:20). Це по-перше.

По-друге, треба не забувати про те, що наша бездіяльність і незастосування заходів, пов'язаних з обороною людини, яка зазнає нападу, є невиконанням заповіді про любов до близького, сформульованої Господом Ісусом в Івана 15:13: Ніхто більшої любові не має над ти, як хто свою душу поклав біз друзів своїх. Зупиняючи розбійника вимушеним насильством і рятуючи близького, людина наражає своє життя на небезпеку з боку розбійника. Отже, це не порушення, а виконання Закону Божого — закону любові до близького.

По-третє, відмовляючись за- побігти лиху, ми вчиняємо злочин, бо тим самим дозволяємо лиходію вчинити зло й, отже, стаємо його співучасниками. Це є порушенням заповіді, даної нам у Римлян 12:21: Не будь переможений злом, але перемагай зло добром! Боронячи близького, людина не тільки рятує від насильства безневинну людину, а й рятує розбійника від сконення гріха насильства. I те, й інше є добром.

Крім того, ми називаємо Ісуса Христа захисником та заступником. I якщо Він є нашим Захисником і Заступником, то ми, як Його учні та послідовники, маємо також бути захисниками та заступниками беззахисних та знедолених.

Мал. Ігоря ОСОКІНА

неного пограбованого мандрівника через страх порушили Закон Божий (Луки 10:30–35).

2. Зцілення згорбленої жінки. Якщо ви пам'ятаєте, фарисеї засуджували Ісуса за зцілення згорбленої жінки в суботу (Луки 13:10–17), оскільки це було порушенням закону про суботу спокою.

Аналогічно міркує і християнин, який виправдовує свою бездіяльність у момент, коли комусь потребна його допомога, підтримання та оборона. Він поводиться як фарисеї, яким намагається виправдати себе Законом Божим. Ісус Христос, викриваючи лицемірство фарисеїв і застерігаючи учнів Своїх від подібного фарисеїського розуміння та виконання закону, говорив: ...коли праведність ваша не буде рясніша, як книжників та фарисеїв, то

щоб уникнути воєнних конфліктів у майбутньому.

2. Втеча: 2 Царів 11:1–3 — А коли Аталія, мати Ахазії, побачила, що помер її син, то встала та й вигубила все цареве насління. А Егоєва, дочка царя Йорама, сестра Ахазії, та й викрала його з-поміж вбиваних царських синів, його та няньку його, і сковала в спальній кімнаті. I сковали його від Аталії, і він не був забитий. I ховався він із нею в Господньому домі шість років, а Аталія царювала над країм.

Буття 27:41–45 — I зненавідів Ісава Якова через благословення, що поблагословив його батько його. I сказав Ісав у серці своєму: «Нехай наблизиться дні жалоби по батьку моєму, — і я в'ю Якова, брата свого». I розказано Ревеци слова Ісава, її старшого сина. I послала, і покликала Якова, молодшого сина свого, та й сказала до нього: «Ось Ісав, брат твой, тіши-ся тим, що уб'є тебе. А тепер, сину мій, послухай моєго голосу, — і встань, і втечи собі до Лавана, брата моого, до Харану. I посидиши унього кілька часу, аж поки відвернеться людість твоого брата, аж поки відвернеться гнів твоого брата від тебе, і він забуде, що ти зробив був йому. Тоді я пошлю й заберу тебе звідти. Чого маю я стратити вас обох одного дня?».

3. Хитрість

A. Авраам, боячись за своє життя, видав Сару за свою сестру: **Буття 20:11** — I сказав Авраам: «Бо подумав я: Нема ж страхи Божої в місцевості цій, тому в'ють мене за жінку мою...».

B. Ісаак, боячись за своє життя, видав Ревеку за свою сестру: **Буття 26:6–11**. У 7-му вірши мовиться: I питалися люди тієї місцевості про жінку його. А він відказав: «Вона сестра моя», бо боявся сказати: «Вона жінка моя», щоб не вбили мене люди тієї місцевості через Ревеку, бо вродлива з обличчя вона.

В. Давид прикинувся божевільним: **1 Самуїла 21:11–16** — I встав Давид, і втікав того дня перед Саулом, і прибув до Ахіша, царя гатського. I сказали до нього Ахішеві раби: «Чи ж не цей Давид цар Краю? Хіба ж не пронього співають у танцях, говорячи: "Саул побивав свої тисячі, а Давид — десятки тисяч своїх"». I заховав Давид ті слова в своєму серці, і сильно боявся Ахіша, царя гатського. I змінив він свій розум на їхніх очах, і шалів при них, і бив по дверях брами, і пускав слину свою на свою бороду. I сказав Ахіш до своїх рабів: «Ось бачите чоловіка, що сходить із розуму. Нащо привели його до мене? Чи мені бракує безумних, що ви привели його, щоб сходив із розуму передо мною? Чи такий може входити до мого дому?».

4. Заборонений спосіб самооборони — тілесне ушкодження: Повторення Закону 25:11–12 — Коли чоловіки будуть сваритися разом один з одним, і підійде жінка одного, щоб оберегти свого чоловіка від руки того, що б'є його, і простягне свою руку, і схопить за сором його, то відрубає руку її, — нехай не змілосердиться око твоє!

III. СТАВЛЕННЯ НОВОГО ЗАВІТУ ДО САМООБОРОНИ

1. Неправильне розуміння слів Ісуса Христа

Матвія 5:38–39 — Ви чули, що сказано: «Око за око, і зуб за зуб». А Я вам кажу не проти-висти злому. I коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, — підстав йому й другу.

Багато хто покликався на цей біблійний вірш, стверджуючи, що це приклад нашої поведінки з ворогами. Але, дорогі друзі, цей вірш не стосується обговорюваної нами теми, тому що не йдеться про ворога, який нападає на тебе, щоб позбавити тебе життя. Тут йдеться про те, щоб ти сам не нападав на свого ворога (який у нуді) заради помсти. Не треба плутати самооборону й помсту. Помста не є самообороною.

Отже, бачимо, що Старий Завіт не забороняє самооборону. Тепер звернімося до Нового Завіту та з'ясуємо, чи суперечить ідея самооборони вченню Нового Завіту.

II. СТАВЛЕННЯ СТАРОГО ЗАВІТУ ДО САМООБОРОНИ

Вихід 22:2–3 — Коли злодій буде зловлений в підкопі, і буде побитий так, що помре, то нема провини крові на тому, хто побив. Але як засвітило сонце над ним, то є на ньому провінія крові.

У цьому уривку йдеться про нічного злодія-зломника. Господь дозволяє боронити себе,

свою сім'ю та майно від такої людини. Зауважте, що якщо це станеться вночі, то за вбивство злодія людина не судиться. А якщо це сталося вдень, то людина, яка вбila злодія, вважається винною у вбивстві. У чому ж річ? А річ у тім, що вдень людина може роздивитися злодія та зрозуміти, що його життю нічого не загрожує, тому що злодію потрібні речі, а не його життя. Однак уночі, у темряві, важко зрозуміти, хто до тебе лізе в будинок — злодій чи розбійник-убивця, і є в нього зброя чи ні. Тому в разі смерті людина, яка вбila нічного злодія, вважається невинною, адже вона захищала не тільки своє майно, а і своє життя.

У цьому уривку йдеться не про оборону самооборони, а про оборону перевищення повноважень: самооборона дозволена, але з'явіве насилиство суворо заборонено.

Екклезіаст 4:9–12 — Краще двом, як одному, бо мають хорошу заплату за труд свій, і якби вони ввали, підймі одне свого друга! Та горе одному, як він упаде, й нема другого, щоб підвести його. Також коли вдвох покладуться, то тепло їм буде, а як же зогрітись одному? А коли б хто напав на одного, то **вдвох вони стануть на нього**, і нитка потрійна не скоро порветься!

(Закінчення.
Початок на 16-й стор.)

Крім того, дорогі друзі, цей вірш не забороняє застосування самооборони, тому що в ньому взагалі йдеться не про самооборону, а про мстивість і самоправство. Якби Ісус сказав: Коли хтось хоче тебе вдарити по одній щоці, ти не ухиляйся, а підстав йому її щоку, і другу, тоді йшлось б про самооборону. Але Ісус сказав про те, що робити, а вірніше — **чого не робити після того**, як тебе образили: Він закликає не мститися! Іншими словами, те, що Ісус сказав у **Матвія 5:38–39**, можна перефразувати так: Якщо ти не встиг або не зміг уникнути образі (удару по щоці), ти не бери на себе роль судді та не мстися кривднику.

Б. Два переклади

Відома нам фраза Ісуса про непротивлення може бути передведена у двох варіантах: 1) **не чини опір злу** та 2) **не чини опір злом**. Ми більш склонні до другого варіанта. Крім того, другий варіант більш співзвучний словам апостола Павла в **Римлян 12:17–21**: **Не платіть никому злом за зло**, дбайте про добре перед усіма людьми! Коли можливо, якщо це залежить від вас — живіть у міру зо всіма людьми! Не мстіться самі, улюблені, але дайте місце гніву Божому, бо написано: «Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь». Отож, як твій ворог голодний, — нагодуй його; як він прає, — напій його, бо, роблячи це, ти згортаєш розпалене вугілля йому на голову. Не будь переможений злом, але **перемагай зло добром!**

В. Чинити опір злу або не чинити?

Що ж до питання про опір злу, то Слово Боже неодноразово закликає нас протистояти злу. Адже поняття гріха включає будь-яке зло, будь-яку неправду, гріх, пожадливість, насильство, брехню, несправедливість, лукавого з його підступами тощо. Християнин має чинити опір будь-якому прояву зла: **Якова 4:7** — Тожідіртесь Боговіта спротивлятесь дияволі; — то й утече він від вас; **1 Петра 5:8–9** — Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник — диявол —ходить, ридає, як лев, що шукає пожертиного. **Противтесь йому**, тверді вірі; **Ефесян 6:11** — Зодягніться в повну Божузбрю, щоб могли видати проти хитрощів дияволських. Це приклади способів спротиву злу.

Християнин обов'язково має чинити опір злу, навіть тоді, коли хтось атакує його фізично, якщо, звичайно, він може це зробити. Інша річ — як. Злом (каліцтвом, грубим словом, прокляттям) — не можна. А добром (молитвою, доводами, ухиленням, протестом) можна. У цьому немає зла.

Біблія не закликає нас підкоритися нападнику. Зовсім навпаки. Вірш **Приповісті 25:26** учить: Дзерело скаламучене чи зіспущий потік — це праведний, що схильяється перед безбожним.

2. Приклади самооборони Ісуса Христа

Ісус Христос дав у Своєму житті два яскраві приклади самооборони. Так, лагідним словом Він зупинив цілу юрбу єреїв, яка хотіла побити Його камінням: **Івана 10:31–32** — Знов каміння сколихли ѹдеї, щоб укаменувати Його. Відповів Ім Ісус: «Від Отця показав Я вам добрих учнів багато, — за котрий же з тих учнів хочете Мене каменувати?».

Аналогічно Він обурився проти поведінки служителя первосвященника, що вдарив Його по щоці: **Івана 18:19–23** — А первосвященник спітався Ісуса про учнів Його, і про науку Його. Ісус Йому відповідь дав: «Я світлові явно казав. Я постійно навчав у синах гозі й у храмі, куди всі ѹдеї збиратися, а таємно нічого Я не говорю.

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

ЩО БІБЛІЯ ГОВОРИТЬ ПРО САМООБОРОНУ

рив. Чого ти питаєш мене? Поспітайся тих, що чули, що Я їм говорив. Отже, знають вони, про що Я говорив». А як Він це сказав, то один із присутньої там служби вдарив Ісуса в щоку, говорячи: «То так відповідаєш первосвященикові?» Ісус йому відповідь дав: «Якщо зле Я сказав, — покажи, що то зле; коли ж добре, — за що Мене б'еш?». Зауважте, Христос не підставив йому щоку, а обурився та зажадав від людини пояснень!

Як бачимо, ці два приклади, дані нам Самим Спасителем, дають християнам право на самооборону та вказують спосіб перемоги над злом: **Римлян 12:21** — Не будь переможений злом, але перемагай зло добром!

3. Чи є, на думку Ісуса Христа, самооборона гріхом

A. Дві ілюстрації, дані Ісусом

Вище ми наводили уривок **Вихід 22:2–3** про злодія. Ісус використав аналогічний приклад із нічним злодієм в одній зі Своїх проповідей: **Матвія 24:43** — Знайде ж це, що коли б зізнав господар, о котрій сторожі прийде злодій, то він **пильнував би, і підкопати свого дому не дав би**. Хіба пильнування господаря будинку та готовність відбити напад злодія не є самообороною?

А ось ще один приклад самооборони, який дав Господь Ісус: **Луки 11:21** — Коли **сильний збройно свій двір стереже**, то в безпеці маєток його.

Затягі протидії самооборони можуть заперечити, сказавши, що в цих двох випадках Ісус просто використовує ілюстрацію, і не більше. Але, дорогі друзі, навіщо лукавити? Хіба ви не знаєте, що всі свої ілюстрації Христос брав із життя та з культури ѹдеїв, інакше вони не були б зрозумілі Його слухачам. Отже, ці приклади самооборони були всім зрозумілі та прийняті в Ізраїлі. А це свідчить про те, що і ѹдеї, і Сам Господь Ісус нічого проти самооборони не мали. Це по-перше. А по-друге, якщо самооборона є гріхом, це означає, що Ісус для ілюстрації Божої істини у Своїх проповідях використовував гріховні приклади, як у цій ситуації. Але Бог і гріх не сумісні! Бог ніколи не доводить істину за допомогою брехні та гріха. Отже, використання Христом цих ілюстрацій та аналогій доводить, що самооборона не є гріхом!

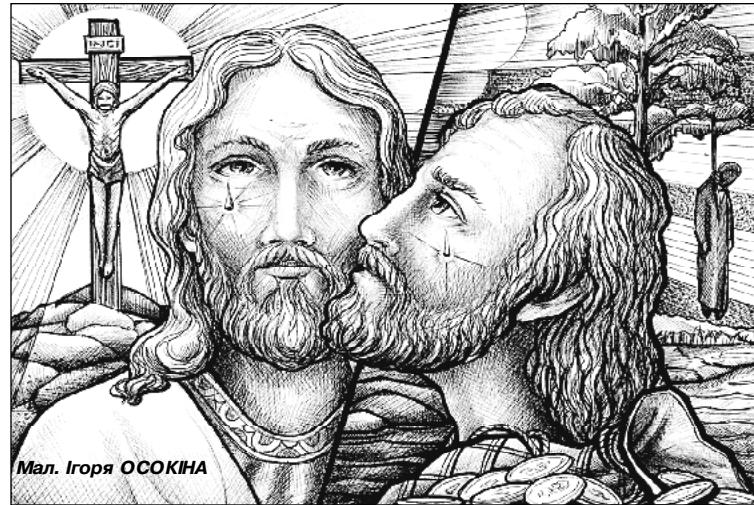
B. Порада Ісуса учням

Господь Ісус у ніч, коли Його зрадили, дав учням дуже цікаву пораду: **Луки 22:35–36** — I Він ім сказав: «Як Я вас послив без калитки, і без торби, і без сандаль, — чи вам бракувало чого?» Вони ж відказали: «Нічого». «А тепер — каже Ім — хто має калитку, нехай візьме, теж і торбу; хто ж не має, нехай продастають іх свою та **купить меч**».

Грецьке слово меч — **maxa-iran** — це не кухонний чи кішеньковий ніж для відрізання хліба чи м'яса; це укорочений меч, який зазвичай єреї мали із собою під час подорожі для самооборони від грабіжників, розбійників і диких тварин. Ви ніколи не замислювалися, чому Ісус наказав Своїм учням дістати такий меч? Деякі богослови та віряни вважають, що це місце треба розуміти в переносному значенні. Але найближчий контекст підказує, що ці слова Ісуса треба розуміти в прямому розумінні. **Івана 18:36** — Ісус

відповів: «Мое Царство не із світу цього. Якби із цього світу було Мое Царство, то служба Моя воювала б, щоб не виданий був Я єдеям. Та тепер Мое Царство не звідси».

По-третє, вислів Всіх хто візьме меч, — від меча і загинуть означає той, хто шукає конfrontацію, нарвється на конfrontацію. Чому ж той, хто взяє меч, від меча й загине? Тому що нападник (той, хто атакує) дає привід іншій людині застосувати силу для самооборони, а отже, наражає своє життя на смертельну небезпеку. Іншими словами, що посієш, те і збереш: **Об'явлення 13:10** — Коли хто до половини веде, — сам піде в полон. Коли хто мечем убиває, — такий мусить сам бути вбитий мечем!

Мал. Ігоря ОСОКІНА

словом у цьому тексті є прислівник **добровільно**. Річ у тім, що Ісус не чинив опір та не оборонявся тому, що це суперечило б Його місії: Він прийшов на землю померти за наші гріхи. Якби Він чинив опір та оборонявся, то Його не розіп'яли б і ми сьогодні не мали прощення гріхів і вічного життя.

З цієї причини Ісус не схвалив поведінки Петра в **Івана 18:10–11**: **Тоді Симон Петро, мечавши, його вихопив, і руноув раба первосвященика, — і відтяв праве вухо йому. А рабу на ім'я було Малх. Та промовив Ісус до Петра: «Всунь у піхви меч! **Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав мені?**».**

Ця історія також записана в **Матвія 26:51–54**: А ось один із тих, що з Ісусом були, витягнув руку, і меч свого вихопив та й руноув раба первосвященика, — і відтяв йому вухо. Тоді промовляє до нього Ісус: «Сховай свого меча в його місце, бо всі, хто візьме меч, — від меча і загинуть. Чи ж думаєш, що не можу тепер упросити Свого Отця, — і Він дасть мені зараз більше дванадцяти легіонів анголів? **Але як має збутись Писання, що так статися мусить?**».

Багато хто чіпляється до вислову Ісуса Сховай свого меча в його місце, бо всі, хто візьме меч, — від меча і загинуть. Чи ж думаєш, що не можу тепер упросити Свого Отця, — і Він дасть мені зараз більше дванадцяти легіонів анголів? **Але як має збутись Писання, що так статися мусить?**

Ісус, попереджаючи учнів про прийдешні гоніння, дав їм пораду: **Матвія 10:23а** — А коли будуть вас переслідувати в одній місті, уткайтесь до іншого. Як ви пам'ятаєте, що один зі способів самооборони.

Апостоли, що були в гоніннях,

залишили нам підступу. Ухиляйся від злого та добре чини, **шукай миру й женися за ним!** Бо очі Господні — до пра-ведних, а вуха Його — до їхніх про-хань, а Господнє лице проти тих, хто чинить лихе! **I хто заподіє вам зле, коли будете ви оборо-ронцями доброго?** А коли ви за-праведність і страждаєте, то ви бла-жені! «А їхнього страху не бійтесь, і не тривожтеся!» А Гос-подя Христа освітіть у ваших сер-цах, і завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запи-тає рахунку про надію, що в вас, із лагідністю та з страхом.

Нашим девізом мають бути слова Соломона: Мудрість кра-ща від зброї військової... **(Ек-клезіяст 9:18)**.

ПІСЛЯМОВА

Ми маємо завжди пам'ятати, що наш захист є Сам Господь. Нам, християнам, потрібно більше сподіватися на захист Господа, ніж на самих себе. Гос-подь Бог знає, як захистити Своїх дітей. І Він це робить по-різному: Він або позбавляє нас неба-жаної ситуації, або дарує нам мудрість і сили, щоб ми могли впоратися з тією чи іншою ситуацією.

Крім того, якщо ми є справ-жніми учнями та послідовни-ками Ісуса Христа, то ми виконуємо особливу місію у світі: свідчимо про Христа та спасіння через Його жертву на хресті. Тому Гос-подь захищає нас від нещасних випадків і від нападу розбій-ників, а якщо вони трапляють-ся, Він захищає нас від злих людей.

Жоден з апостолів Ісуса Христа не помер від нещасного ви-падку. Усі вони загинули як воїни Христа, виконуючи своє при-значення у світі, свідчачи про Христа. Але хіба на них жодного разу не нападали розбійники, насильники та грабіжники? На-падали, і не лише вони. Апостол Павло свідчить про те, що йому довелося пережити, у **2 Корин-тян 11:26**: ...у мандрівках я ча-сто бував, бував у небезпеках на річках, у небезпеках розбійничих, у небезпеках свого народу, у небезпеках поган, у небезпеках по містах, у небезпеках на пустині, у небезпеках між братами фальшивими... Проте Господь не дозво-лив йому загинути, щоб він міг виконати свою місію у світі.

Візьміть собі на замітку такі місця Писання:

2 Самуїлова 22:2–4 — Гос-подь **моя скеля й твердиня моя**, і для мене Спаситель Він мій! Мій Бог — моя скеля, сховася в якій, Він щит мії **ріг Він спасіння моє, Він башта моя та мое приста-новище!** **Спасителю мій**, — Ти врятуєш мене від насилия! Я кличу: Преславний Господь, і я виз-волений від своїх ворогів!

2 Самуїлова 22:47–50 — Живий Господь, — і благословен-на будь, **Скеле моя**, і нехай підне-ситься **Бог скелі спасіння моє!** Бог, що помсти за мене дає, і що народи під мене познікували, що рятує мене від моїх ворогів, — Ти звеличив мене над повстанців на мене, **спасаєш мене** від насиль-ника! Тому то хвалю Тебе, Госпо-ди, серед народів, **Іменно Твоєму співаю!** (те саме мовиться в **Псалми 17:47–50**).

Луки 18:7–8 — **А чи ж Бог в оборону не візьме обраніх Своїх**, що голосять до Нього день і ніч, хоч і бариться Він щодо них? Кажу вам, що **Він ім незабором подасть оборону!** Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав **Біблійний дискусійний клуб, м. Монреаль, Канада** <a href="http://www.cogmtl.net/Articles

УВ'ЯЗНЕНОМУ НА ЗАМІТКУ

Християнські реабілітаційні центри

**Любі друзі! Повідомляємо
вам адреси реабілітаційних
центрів для людей, які увіру-
вали в місцях позбавлення
волі. Хай благословить вас Бог!**

УКРАЇНА

Київська обл., Макарівський район.
Телефони: +380 99 631-22-00, +380
96 010-11-01, +380 73 073-22-24.

Київська обл., м. Буча, вул. Києво-
Мироцька, 86 (офіс). Для листів: а/с
1047, м. Буча, Київська обл., 08292.
Чоловічий християнський центр со-
ціальної реабілітації «Вібр» (Богдан):
+380 (50) 226-84-80. Жіночий христи-
янський центр соціальної реабілітації
«Вірність» (Тетяна): +380 93 460-78-79.

Донецька обл., м. Слов'янськ, пров.
Зірковий, 72, 84111. Християнський
реабілітаційний центр церкви «Нове
життя». Тел.: +380 50 819-69-33.

Донецька обл., м. Краматорськ,
смт Ясногірка, вул. Петровського, 1л,
84391. Реабілітаційний центр для
тих, хто звільняється з місць позбав-
лення волі, «Хліб насущний». Тел.:
+380 66 069-05-00.

Запоріжжя, вул. Добровольчих ба-
тальйонів, 67а. Християнський центр
реабілітації «Маранафа». Тел.: +380
(61) 289-29-20; +380 (61) 235-41-15.

Черкаська обл., м. Корсунь-Шевчен-
ківський, вул. Уколова, 13. Реабіліта-
ційний центр «Відродження».

БІЛОРУСЬ

Центр реабілітації «Право на життя»:
ул. Михалковская, 2-1, д. Рудня, Мозыр-
ский район, Гомельська обл., Беларусь,
247755. Телефони: **мужская реабилита-
ция: +375 (29) 733-7301 (Александр
Аверьянов)**, +375 (33) 680-1910, +375
(33) 680-1930; **женская реабилитация:**
+375 (33) 680-1919 (Вероника Аверь-
янова), +375 (33) 680-1929.

Сайт: www.shans.by
E-mail: pastor.aaa@gmail.com
Facebook: Александр А. Аверьянов
Skype: [pastor.aaa72](skype:pastor.aaa72); [pastor.travel](skype:pastor.travel)

МОЛДОВА

ФСР «Освобождение», церковь
ХВЕ, г. Рыбница, Молдова. Ответственный:
Александр Руснак; моб.: +373-
778692-78. Ответственный за евангелизацию:
Юрий Григорьев; моб.: +373-
778163-08.

**Помощь людям, освободив-
шимся из мест лишения сво-
боды и попавшим в трудные
жизненные ситуации**

Прохождение курса адаптации в вос-
становительных центрах в любом ре-
гионе России. Содействие в отправке
к месту жительства и восстановлении
документов. Бесплатно. Анонимно.

Адрес для писем: 350087, Россия,
г. Краснодар, ул. Янтарная, д. 36. Бла-
готворительная организация «Инициа-
тива», тел. +7 928 882-77-77.

Our main focus
is ministering to inmates
in jails and prisons.

Hope of Freedom
P.O. Box 4053
Everett, WA 98208

*That you may say to the prisoners, «Go forth», To those who
are in darkness, «Show yourselves» (Is. 49:9).*

M Y D O N A T I O N :

For prison ministry For the publication of this
newsletter (Prisoner)

Amount: _____

Name: _____

Phone: _____

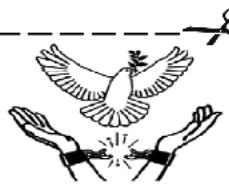
Questions:

Peter: (425) 346-4945, petyawa@gmail.com

Dasha: (206) 604-4594, dasha1@uw.edu

You may also donate online through PayPal at our website
www.hopeoffreedom.org

We are now a federally-recognized 501(c)3
organization, so you can deduct your donations to us
from your taxes!

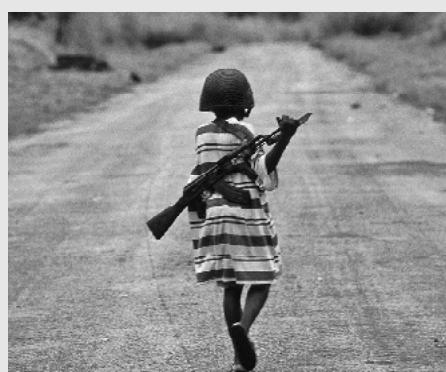

Hope of Freedom

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

У Конго місіонери Августинського
ордену (неофіційне найменування
членів кількох чернечих орденів і кон-
грегацій католицької церкви) займають-
ся вихованням колишніх дітей-солдатів,
сиріт і безпритульних. У країні, за низ-
кою оцінок, налічується до тридцяти ти-
сяч дітей від восьми до п'ятнадцяти років,
що воювали й воюють, причому сорок
відсотків із них дівчатка, повідомляє
Fides.

— Проблема дітей-солдатів дуже
складна, особливо в провінції Верхнє
Уеле на північному сході країни, де брат-
овбивчий багаторічний конфлікт

У Конго місіонери виховують колишніх дітей-солдатів, сиріт та безпритульних

призвів до спустошення місцевих гром-
ад, — каже в інтерв'ю виданню *Fides*
отець Жорж Мізінгі, голова вікаріату Ав-
густинського ордену у Конго, оповідаю-
чи про проект лікування та соціальної
рінтеграції вразливих дітей. — Най-
більше від війни постраждали наші не-
повнолітні співгромадяни: вони втрати-
ли батьків, покинули школи. Саме з цієї
причини наш проект рінтеграції дітей
насамперед призначений на допомогу
тим із них, хто пішов у солдати. У шир-
шому сенсі ми допомагаємо найбільш
зnedolenim дітям, які постраждали від
прямих і непрямих наслідків війни, ска-
ліченим морально й фізично, що стали
свідками страшних насильств у своїх
громадах.

Останніми роками жителі Дунгу ста-
ли жертвами постійних нападів бойо-
виків Господньої армії опору. Це уганд-
ійське націоналістичне повстанське
угруповання, що набирає солдатів переважно
з представників народності ачолі (також розглядається як деструктивна
секта). Під керівництвом свого
лідера Джозефа Коні ця армія творить
беззаконня, грабує та гвалтує ні в чому
не винних мирних жителів, а дітей вик-
радає, зомбує свою ідеологію, навчає
військової справи, озброює та відправ-
ляє на священну війну у своїх лавах. За
оцінками, в цьому регіоні країни це угру-
повання завербувало близько тридця-
ти тисяч дітей у солдати, і багато з них
усе ще воюють у різних формуваннях
цієї армії. Здебільшого цим нещасним
дітям від восьми до п'ятнадцяти років,
причому сорок відсотків із них дівчатка.

— Деякі з дітей, — каже отець Жорж,
— воюють у цій армії добровільно, ос-
кільки їх обдурили й накачали людино-
ненависницею ідеологією, а інші
містять за вбитих і скалічених рідних та
блізьких. У нашому проекті ми зали чає-
мо місцеві громади до діяльності з нав-
чання, перевіховання та захисту дітей.

Разом із конголезькими ченцями-ав-
густинцями в цьому проекті бере участь
і міжнародний фонд *Fondazione Agostiniani
nel Mondo*. Робота з проекту розпочала-
ся з першого дослідження в лютому
2020 року, після чого було зведено гур-
тохиток, у якому нині проживає при-

близно сто дітей, а навчальними про-
грамами християнських місіонерів та
благодійників фонду охоплюється
близько тисячі молодих людей на рік.

— Загалом діти надходять до наших
служб у жахливому фізичному та психо-
логічному стані, часто дуже хворими, —
каже Мауріціо Місітано, виконавчий ди-
ректор фонду. — Здебільшого в них
скалічені ноги довгими військовими
маршами через ліси та савани без взут-
тя. Багато поранених, в інших здоров'я
розвиток підірвано довгим зневод-
ненням і недоіданням. Під час бойових
дій в озброєніх групах їх дуже погано
годують, вони рідко отримують нормальну
питну воду, із ними поводяться жор-
стоко й нелюдяно, піддаючи військовій
муштрі незмінні організмі. Усі з них
страждають не тільки від фізичних, а й
від психологічних травм, водночас у
багатьох ми діагностуємо когнітивні та
комунікативні розлади.

Насамперед ми проводимо їхнє ліку-
вання та фізичну реабілітацію, а потім
направляємо до спеціального центру
соціальної реабілітації, — пояснює
місіонер. — Там до справи долучаються
професійні психологи, і за їхньої доброї
уваги й постійної допомоги діти про-
ходять процес відновлення та соціальної
реабілітації. Крім улаштування, нормаль-
ного харчування, відпочинку й ліку-
вання, працівники центру навчають їх на
спеціальних курсах теслярського ремесла,
інформаційних технологій і багатьох
інших навичок. Ми плануємо незадо-
бром відкрити ферму з навчання дітей
основ тваринництва, щоб вони могли
розводити велику рогату худобу та сви-
ней, а також вирощувати рибу в став-
ках і садках. Крім того, центр гарантує
кожному юнакові та дівчині успішне
відновлення шкільного навчання, реін-
теграцію в суспільство й опанування
робочої професії. Нове життя, яке ми
ім пропонуємо, включає і програми
їхнього усиповлення та удочернення. Ми
допомагаємо багатьом сім'ям біженців,
розміщуючи їх у тимчасовому житлі, і
там є все необхідне для створення здо-
рових повноцінних сімей, виховання й
захисту цих нещасних дітей.

<https://bog.news>

ШУКАЄМО ДУХОВНОГО СПІЛКУВАННЯ З ХРИСТИНАМИ

НІМЕНКО Олег Григорович, ЗВК-58,
вул. Гагаріна, 2, м. Ізяслав,
Хмельницька обл., Україна, 30300.

КРУПКЕВИЧ Василий Леонидович,
ІУ-5, отр. 25, г. Івацевичи-3,
Брестська обл., Беларусь, 225293.

У ВАГА!

Дорогі читачі, сьогодні газета «В'язень» має статус трьох мов: української, російської та англійської. «В'язень» друкується в Україні та в Америці. Проте газета видається та розповсюджується виключно завдяки добровільним пожертвуванням. Для всіх, хто бажає зробити свій внесок для процвітання «В'язні», усі реквізити вказані в останній колонці номера. А для християн з Америки, хто бажає пожертвувати на газету «В'язень» і надати допомогу тюремному служінню, публікуємо відривний купон, де можна також перерахувати матеріальну допомогу та вказати конкретно, на що ви хочете пожертвувати. Нехай благословить вас Господь!

Псалом 90 Цікаві факти

Дев'яностий псалом із Книги псалмів (у масоретській нумерації — дев'яносто перший) відомий за першими словами *Qui habitat (in adjutorio Altissimi)* (лат.) і найчастіше використовується як молитва у небезпечні ситуації.

У єврейському тексті Біблії псалом не має заголовка, у Септуагініті має надпис *Αἴνος ὡδὸς τῷ Δανίῳ* (хвалебна пісня Давида), який передішов і до інших перекладів. Вказівка авторства псалма в Септуагініті є результатом пізнішої приписки, яка могла бути зроблена перекладачами. Спочатку цей документ був відомий єврейською мовою, потім, завдяки перекладу з єврейської, з'явилася грецький варіант (Септуагінта), латинський варіант (Вульгата), російська версія (синодальний переклад), церковнослов'янська та англійська (Біблія короля Якова).

Хоча в цього псалма жоден автор не згадується, юдейська традиція приписує його Мойсеєві. Єврейська традиція називає автором псалма Мойсея, тому що вважає цей псалом смисловим продовженням попереднього, вісімдесят дев'ятого, де авторство Мойсея вказано в надписі.

Головна тема псалма — Бог є Заступник і надійний притулок для всіх, хто на Нього сподівається. На відміну від інших псалмів він має складну побудову. Головна композиційна особливість — це діалог, швидка зміна осіб, які виражають свої думки й почуття. Псалом побудований у формі звернення наставника, який у своїй промові, спрямованій до учня, висловлює впевненість у повній безпеці людини, яка сподівається на Бога й перебуває в спілкуванні з Ним.

Дев'яностий псалом можна умовно поділити на дві частини:

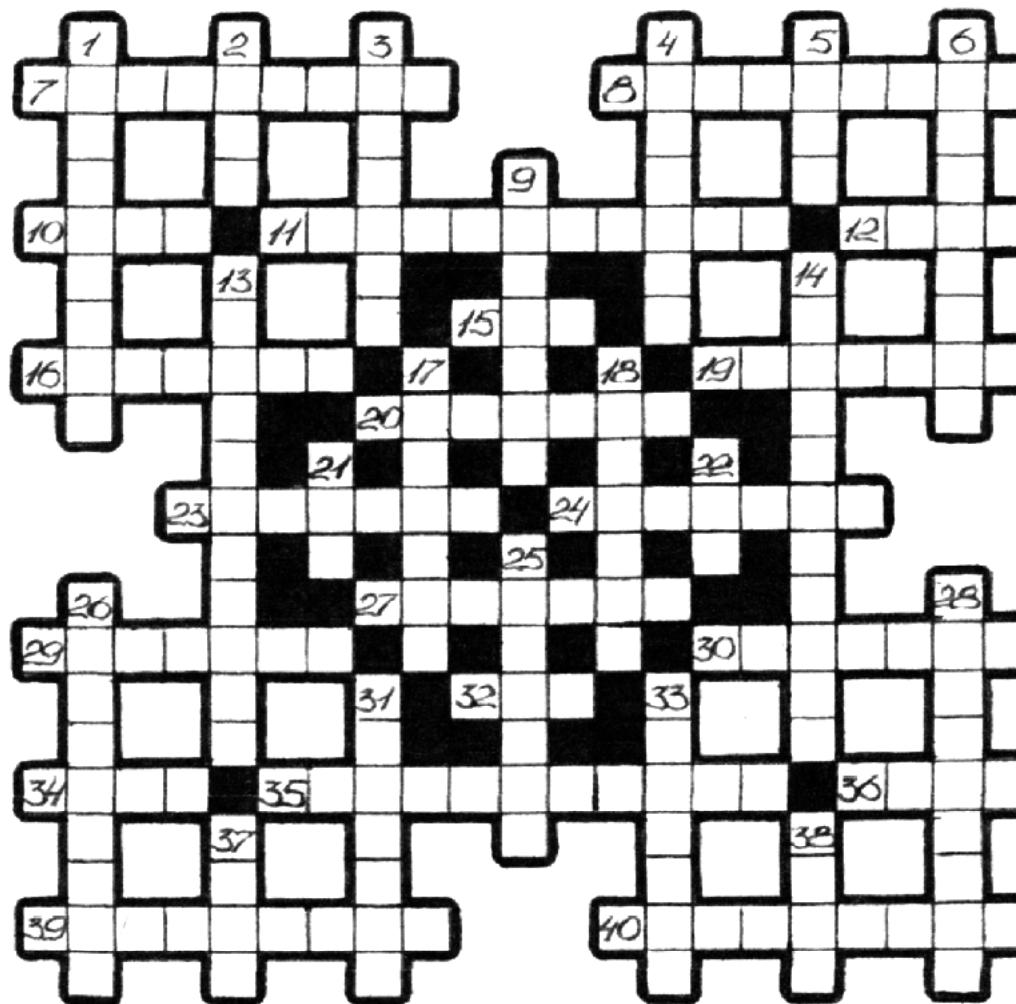
Християнський кросворд

ПО ГОРІЗОНТАЛІ:

7. Верховний суд в Іерусалиме. 8. Что сделал Исаак для Авимелеха, Ахузафа и Фихола в знак примирения? 10. Что ненавидит всякий делающий злое? 11. Спорщик, поддерживающий какие-либо разногласия. 12. Дело плоти. 15. Что носит Божий слуга, отмиститель в наказание делающему злое? 16. Город Давидов. 19. Плодовое дерево. 20. Чародейство, ворожба. 23. Сын Ахиама, поставленный Навуходоносором правителем Иудеи. 24. «Отборное ... — язык праведного, сердце же нечестивых — ничтожество». 27. Фарисей, убедившийся в Божественном посланничестве Иисуса. 29. Что говорят льстивые уста? 30. Растение, покрывшее поле ленивого. 32. Что возлюбил Димас, оставил Павла? 34. Место в городе для покупки и продажи. 35. Обеспеченная и бездетная женщина, оказавшая гостеприимство Елисею. 36. Что причиняет себе тот, кто пренебрегает словом? 39. «Слава юношей — сила их, а ... стариков — седина». 40. Что в настояще время кажется не радостью, а печалью, но после доставляет мирный плод праведности?

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. Радость, веселье. 2. Месяц празднования Пурима. 3. Союз, соглашение. 4. Город в северной Африке. 5. Плод Духа. 6. Очевидец произошедшего события. 9. Сын Ирода Великого. 13. Что произошло в Израиле отчасти, до времени, пока войдёт полное число язычников? 14. С кем сравнивал Иисус Своего Отца? 17. Что заградит уста беззаконных? 18. Что видел Захария в храме во времяаждения, после чего потерял дар речи? 21. «... беззаконных разорится, а жилище праведных процветёт». 22. Растение, побитое градом

во время казней в Египте. 25. В чём пребывали апостолы после вознесения Господа? 26. Пятый камень в основании стены нового Иерусалима. 28. Случай алтаря. 31. Небольшое государство на восточном побережье Средиземного моря. 33. Верный друг Давида. 37. Бессмертное в человеке. 38. Домашнее животное.

Составил Сергей ЮГОВ,
ФКУ ОИК-2/2, г. Соликамск,
Пермский край, Россия, 618545.

Відповіді на кросворд

- По горизонтали:** 7. Синедрион (Мф. 5:22). 8. Пиршество (Быт. 26:30). 10. Свет (Ин. 3:20). 11. Совопросник (1 Кор. 1:20). 12. Гнев (Гал. 5:20). 15. Меч (Рим. 13:4). 16. Вифлеем (Лк. 2:4). 19. Миндал (Еккл. 12:5). 20. Гадание (Иер. 14:14). 23. Годоля (4 Цар. 25:22). 24. Серебро (Пр. 10:20). 27. Никодим (Ин. 3:1). 29. Падение (Пр. 26:28). 30. Крапива (Пр. 24:31). 32. Век (2 Тим. 4:10). 34. Торг (1 Кор. 10:25). 35. Сонамитянка (4 Цар. 4:25). 36. Вред (Пр. 13:13). 39. Украшение (Пр. 20:29). 40. Наказание (Евр. 12:11).
- По вертикалі:** 1. Ликование (Пс. 29:12). 2. Адар (Еоф. 9:21). 3. Договор (Ис. 28:25). 4. Кирина (Деян. 2:10). 5. Вера (Гал. 5:22). 6. Свидетель (1 Пет. 5:11). 9. Архелай (Мф. 2:22). 13. Ожесточение (Рим. 11:25). 14. Виноградарь (Ин. 15:1). 17. Насилие (Пр. 10:6). 18. Видение (Лк. 1:22). 21. Дом (Пр. 14:11). 22. Лён (Исх. 9:31). 25. Моление (Деян. 1:14). 26. Сардоникс (Отк. 21:20). 28. Священник (Лев. 1:12). 31. Финикия (Деян. 11:19). 33. Ионафан (1 Цар. 20:17). 37. Душа (1 Фес. 5:23). 38. Коза (Быт. 15:9).

Християнські новини

Епоха Meta. Чи готова церква до появи метавсесвіту?

ребуваємо в одному місці. Навіть якщо ми перебуваємо в різних штатах на відстані сотень миль один від одного, — сказав Марк Цукерберг в інтерв'ю *The Verge* в липні 2021 року.

Нешодавно Марк Цукерберг оголосив про те, що *Facebook* працює над створенням метавсесвіту. А наприкінці минулого року він оголосив про зміну назви компанії на *Meta*. Водночас *Facebook* не єдині, хто веде людство в нову метареальність. Багато технологічних гіантів теж бачать своє майбутнє в створенні метавсесвіту.

Що ж таке метавсесвіт? Уперше термін *метавсесвіт* використав письменник-фантаст Ніл Стівенсон у своєму романі *Лавина* (*Snowcrash*) 1992 року.

У світі Стівенсона метавсесвіт — віртуальний світ, куди люди дістають доступ через персональні термінали. Ці пристрії проєктують віртуальний дисплей на окуляри, які носить користувач. Потрапивши в метавсесвіт, герой роману відвідує віртуальні нічні клуби чи купують нерухомість. Марк Цукерберг бачить метавсесвіт *Facebook* як віртуальне середовище, у якому ви можете бути присутніми з іншими людьми в цифрових світах.

Цукерберг каже:

— Це *втілений інтернет*, де ви перебуваєте всередині, а не дивитеся на нього.

Близничальна характеристика метавсесвіту, за словами Цукерберга, — це присутність, відчутитя того, що ви дійсно перебуваєте в іншому місці або з іншою людиною.

У майбутньому ви зможете сидіти як голограма на моєму дивані або я сидітиму на вашому, і це дійсно буде відчуватися так, ніби ми пе-

дрю Босфорт, відповідальний за віртуальну та доповнену реальність, написав, що для створення метавсесвіту *Facebook* потрібно побудувати сполучну тканину між просторами, щоб зняти обме-

жає, що метавсесвіт подарує величезні можливості всьому суспільству. Уявіть, що ви працюєте з дому, але у вас є цифровий офіс. За допомогою голограми ви перебуватимете в одному про-

У цьому ж інтерв'ю Цукерберг пояснив, що метавсесвіт працюватиме на гарнітурах віртуальної реальності, мобільних пристроях та ігрowych консолях. Щоб це стало можливим, потрібні нові протоколи та стандарти, нові пристрой, нові чіпи, нове програмне забезпечення — від движків рендерингу до систем оплати та всього, що між ними.

Віцепрезидент *Facebook* Ен-

ження фізики та переміщатися між ними з такою ж легкістю, як з однієї кімнати в будинку до іншої.

Але керівництво *Facebook* не просто розмірковує на цю тему, останніми місяцями вони збирають команду з розроблення метавсесвіту, яка стане частиною *Facebook Reality Labs*, що займається проектами віртуальної та доповненої реальності. Марк Цукерберг вва-

сторі з колегами, не залишаючи свій будинок.

Люди зможуть відчувати присутність інших під час розмови. Це будуть не сучасні відеодзвінки, коли ми бачимо лише співрозмовника через екран. Завдяки метавсесвіту в людини виникатиме почуття, що вона перебуває з людьми в одному місці. Це дасть зможу разом відвідувати концерти, заняття спортом чи танцями. Учитися також можна

буде, не виходячи з дому. Але це будуть зовсім не сучасні вебінари, а заняття, на яких можна бути присутнім особисто завдяки метавсесвіту.

Стів Ковач, технічний редактор американського телеканалу новин бізнесу *CNBC*, вважає, що *Facebook* використовуватиме цю модель і *заробляти*, приймаючи частину грошей від транзакцій у метавсесвіті. На такій економічній моделі сьогодні збудовано безліч безплатних ігор, які заробляють на продажі цифрових товарів усередині ігрового світу.

Засновник *Epic Games* Тім Свіні зазначає, що почав серйозно думати про метавсесвіт у 2017 році після успіху *Fortnite*.

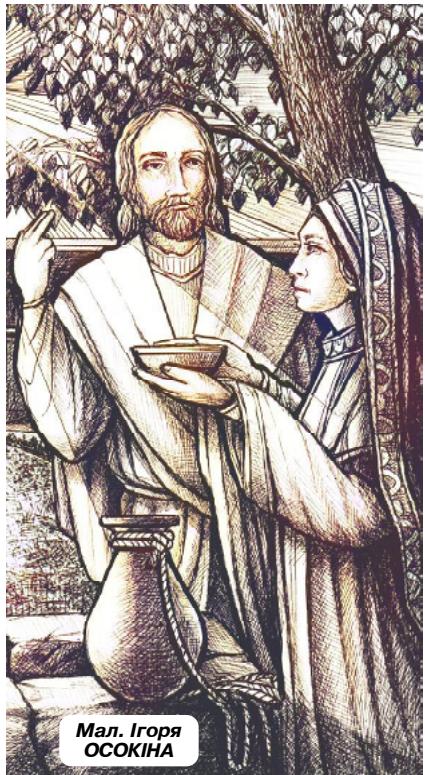
Це буде місце зустрічі для людей та творців. Якоїс міті кожна компанія буде там. Якщо ви виробник автомобілів, присутність вашого бренду в метавсесвіті не буде рекламию ваших автомобілів. Вона буде місцем, де люди справді зможуть покерувати машиною та відчути це.

А як щодо церкви? У процесі все більшого проникнення технологій змішаної та дозволеної реальності християнству доведеться, по-перше, дати відповіді на чимало етичних питань, з якими людство не стикалося ніколи. По-друге, перед церквою встануть питання допустимості (або необхідності) появи метацерков та проведення метабогослужінь, метахрещень та метапричасть.

Деякі учасники цих перегонів за першість у створенні нової метареальності припускають, що технологія може стати доступною на горизонті десяти років. Тож думати над відповідями на ці питання можна починати вже сьогодні.

За матеріалами
РБК Тренды,
<https://inlight.news>

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧІСТЬ

Алекс ОДУВАНЧИКОВ, Україна

КОГДА...

Когда предстану пред Божиим судом,
Какой ответ я дам, куда пойду потом?
Всё, что любил, чего желал, — мираж и тлен,
На самом деле был я взят лукавым в плен.
Я наказанье заслужил, служа врагу,
Виновен я, и ада, видно, я не избегу...
Как тяжело по жизни было груз грехов нести,
Я шёл во тьме, но Бог благой решил меня спасти.
Он свет в душе моей зажёг, тьму осветил,
Его десницу на плечах я ощущил...
А враг мне в уши всё шептал: «Уйди с пути,
Ты недостоин в вечный свет и в радость
Господа войти».
Но слышал голос я Христа: «Придите все...»
Ведь Он и за меня распят на том Кресте...
Мои грехи Он оплатил, проливши кровь,
И понял я весь смысл слов: «Бог есть любовь».
Я падал на пути к Нему — Он поднимал,
Его делами огорчал — Он всё прощал...
Теперь смотрю на мир вокруг сквозь Его свет
И знаю то, что в оный день я дам Ему ответ.
Узнайте все: хоть нелегко за Господом идти,
Но только Бог силён от ада мук спасти...
Поверьте все: лишь во Христе жизнь без конца —
Придите все в предвечный свет Отца.

Мал. Ігоря
ОСОКІНА

Виталий ГАЛЫШКИН,
УК-161/3, отр. 6, п. Подгорный,
Житикаринский р-н, Костанайская
обл., Казахстан, 110700

* * *

Кто-то рисует Христа на холсте,
Кто-то — на сердце молитвенным духом.
Всяк пробуждённый в Его доброте
Ищет Его своим оком и ухом.
Видя свидетельства дивной любви,
Что наполняют вселенную нашу,
Жизнь, нам даренную в Божьей крови,
В дивный Твой цвет свою жизнь я украсу.
Я научаясь молиться Тебе,
Веря, что Ты видишь сердца желанья.
С каждой молитвой светлеет во мне
Вечный Твой дом через все расстоянья.
Я не рисую Тебя, а живу
Перед Тобою открытой душою.
Вниз по течению уже не плыву —
Узкой тропою иду я с Тобою.
Радость одна и надежда одна —
Быть пред Тобою и денно и нощно.
Мне через Тебя уже вечность видна,
Истина Ты — это знаю я точно.
Радость моя и свобода моя,
Вечная жизнь от гольготских страданий.
Ты возродил меня к жизни, и я
Весь для Тебя: от мечты до желаний.

* * *

Твои невидимые руки
Хранят души моей тепло.
Ты перенёс позор и муки,
Чтоб в сердце стало мне светло.
И я теперь живу Тобою,
Ты просветил мой ум от тьмы.
Стал честен я с самим собою,
Теперь с Тобою вместе мы.
Мой Иисус — скала спасенья,
Твердыня для моей души,
Обитель вечного рожденья
И радость дивная в тиши.
Уже не я, а Ты со мною
В храмине тела по земле
Идём в Твой дивный дом с Тобою:
Теперь я Твой, Ты дорог мне.
Не вижу я Тебя глазами
Пока ешё, а лишь в мольбе,
Я пред Тобою льюсь слезами
И сердцем жмусь своим к Тебе.
Не бросишь Ты меня, я знаю,
И Твоё Слово как скала:
Ведёт меня дорогой к раю,
Чтоб вечной жизнь моя была.
Когда-то на кресте Голгофы
Ты победил мои грехи,
И Дух Твой дал мне
эти строфы —
Тебе, мой Бог, мои стихи!

Мал. Ігоря
ОСОКІНА

* * *

Мне есть за что сказать Тебе спасибо
От сердца, честно, глядя в небеса:
За то, что детский смех звенит счастливо,
За то, что утром на цветке роса.
Спасибо, Бог, что от начала века
Творишь Ты дивно, чудно жизни круг
И что в любви Ты создал человека,
За то, что мы творенье Твоих рук.
Спасибо за закаты и рассветы,
За тёплый дождь и детство босиком,
За взгляд отца и мамины советы,
За жизнь, бурлящую кругом.
За то, что есть любовь на белом свете
И что мы можем плакать и терпеть,
За то, что нежным взглядом наши дети
Нам не дают в отчаянny сгореть.
Спасибо, что могу дышать и видеть,
Что Ты даёшь мне путь, куда идти.
Ты отучаешь злиться, ненавидеть,
Гордиться, врать и злость в себе нести.
Спасибо, что теперь Твоё творенье
Живёт надеждой вместе быть с Тобой.
Великий Бог, дарующий прощенье,
Я во Христе теперь ребёнок Твой.
И Ты растишь меня Своей любовью,
Готовя к жизни вечной в небесах,
Омыв грехи мои Свою кровью,
Храня меня в Отцовских чудесах.
Звучит моё спасибо неумело,
Ведь как-никак я просто человек.
Но сердцем в небо на молитве смело
Смотрю теперь, живя земной свой век.

Я НЕ УМЕЮ

Я не умею рисовать,
Петь не умею, танцевать...
А воля Божья такова:
В стихи слагаю я слова.
Плохи они иль хороши,
Стихи — лекарство для души!
Кто как умеет славьте Бога:
Он — жизнь, Он — свет,
в Эдем дорога!

И я желаю одного —
Прославить Бога моего,
Чтоб засияли все сердца
Небесным светом Всеотца!
Придут пусть мир и тишина,
Пусть сгинет навсегда война!
Пусть Дух Святой и Божий свет
Царят над миром много лет!

ТЫ — ГОСПОДЬ

Ты — Господь, Агнец Божий, Спаситель,
Всё — Тобой, от Тебя и к Тебе...
Ты — Господь, всех людей Искупитель,
На Тебя уповаю везде.
Мой Господь, предаюсь в Твои руки,
За Тобою желаю идти...
Чтобы после столь долгой разлуки
В Твою радость, Господь мой, войти.

Станіслав ШТАНЬКО,
вул. Чапаєва, 19, РВК-56,
с. Перехрестівка,
Роменський р-н, Сумська
обл., Україна, 42073

* * *

Из темноты поднимется рассвет,
Наступит день, и снова этот бред:
Всё то же безразличие людей,
И поиск вновь себя среди теней...

В прогнившем мире
до мозга костей,
В безумном ворохе идей
Нам никогда не обрести покой,
Идя вразрез с самим собой.

Как часто тело ссорится с душой,
Идя на поводу страстей.
Как трудно быть самим собой,
Неся по жизни груз цепей...

Вся наша жизнь —
иллюзия, обман,
Которые мы сами создаём.
Мы видим свет,
хотя в глазах туман,
И даже днём мы в темноте живём.

Всё потому, что миром правит бес
И этот мир нас подчинил себе.
Открыл и дал безумие и грех,
При этом утопив во тьме.

И вот во тьме мы ищем свет,
Всё больше углубляясь в темноту.
Но, понимая то, что света нет,
В иллюзиях своих идём ко дну...

И если свет в нас тьма,
то какова же тьма?
На это нам не получить ответ.
Пока под тяжестью обмана
и греха
Мы не рассмотрим этот
иллюзорный свет...

Я так устал, ищу покой,
Но Божий Сын мне говорит:
«Бери свой крест, иди за Мной,
Доверься Мне — и будешь жить!»

ДОРОГІ ЧИТАЧІ «В'ЯЗНЯ!»

Редакція звертається з проханням додавати до свого надісланого матеріалу (свідчень, проповідей, статей, творчості) свою точну поштову адресу для подальшого розсилання нових номерів «В'язня». Також будемо раді опубліковувати в газеті ваш фотографії, якщо вони додаватимуться до надісланого матеріалу.

А тим, хто з вас лише на шляху до Бога, саме час звернутися до нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа в цій короткій, але сердечній молитві: «Господи Ісусе, я вірю, що Ти Син Божий та що Ти помер за мої гріхи й воскрес для моого віправдання. Вірою я приймаю Тебе у своє серце як свого Господа та Спасителя. Пробач мені, будь ласка, усі мої гріхи, вільні та мимовільні, і даруй мені життя вічне. Амінъ».

ЗАОЧНІ БІБЛІЙНІ ШКОЛИ

Для всіх, хто бажає вивчати Слово Боже, надаються адреси заочних біблійних курсів:

1. Курс «Бути християнином» (з 10 уроків) місії «Світло на Сході» (Аллі Адамівні Давидюк), вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090.

2. ЗБШ «Емаус», а/с 163, м. Київ, Україна, 03179.

3. ЗБШ «Емаус», а/с 1118, м. Черкаси, Україна, 18006.

4. ЗБШ «Емаус», а/с 28, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна, 72318.

5. ЗБШ, а/с 13106, м. Маріуполь, Донецька обл., Україна, 87513.

6. ЗБШ «Початок вчення Христового», вул. Плеханівська, 126, м. Харків, Україна, 61037, тел. +380662253421 (Павло).

7. ЗБШ «Емаус» (інструктору Маховику Наталії Володимирівні), вул. Тишинського, 29, м. Чернігів, 14021, тел. +380502533390.

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТИЯНСКА ГАЗЕТА

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серії KB № 19016-7806 Р від 08.06.2012; KB № 20170-9970 Р від 15.08.2013

Шановні читачі!

Газета «В'язень» поширяється безкоштовно територією Америки (США, Канада), Німеччини, Ісландії, Чехії, Естонії, Молдови, Білорусі, Росії, Казахстану, України. Наклад газети залежить від добровільних пожертвувань. Надсилайте ваші матеріали та підтримайте фінансово це небайдуже для суспільства видання.

Нехай благословить вас Господь!

Номер гривневої картки Приват-Банку для добровільних пожертв від фізичних осіб: 5168745609550931.

Для безготівкового розрахунку та перерахування зінших банків: ПАОКБ «ПриватБанк», р/р 29244825509100, МФО 305299, ОКПО 14360570.

Номер доларової картки на ім'я Долгушини Ірина Миколаївна: 473121912681756 (Visa card).

Для поштових переказів: Долгушині Ірина Миколаївна, а/с 60/15, м. Сєвєродонецьк, Луганська обл., Україна, 93406. Для переказів Western Union — Долгушині Ірина Миколаївна, для переказів MoneyGram — Постільга Марія Ігорівна.

Контакти зв'язку: моб. тел. +380684378888, +380661395801; redakciya.uznik@yahoo.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «В'язень», а/с 60/15, м. Сєвєродонецьк, Луганська область, Україна, 93406.

Головний редактор Трубіцін Ігор Євгенович (псевд. Ігор Горік).

Відповідальна за випуск Ірина Долгушина. Дизайн та верстка Павло Володимиров. Коректор Олександр Бурцев.

FactorDruk PRINTING HOUSE

Надруковано згідно з наданим оригінал-макетом у друкарні «Фактор-Друк». 61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51.

Тираж 8000 прим. Зам. № 3110.

Листування з читачами лише на сторінках газети. Думки авторів публікацій не завжди збігаються з поглядом редакції. Творчі роботи публікуються мовою оригіналу. Відповідальність за точність наданих матеріалів несе автор. Редакція залишає за собою право на редагування та скорочення текстів. Рукописи та фотографії не повертаються.

